

Мег Блекбърн Лоузи

ДЕЦАТА НА НОВОТО ВРЕМЕ

Кристалните геца, Децата индиго,
Звездните геца, Ангелите на земята

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ХЕРМЕС“

**МЕГ БЛЕКБЪРН ЛОУЗИ
ДЕЦАТА НА НОВОТО ВРЕМЕ
КРИСТАЛНИТЕ ДЕЦА,
ДЕЦАТА ИНДИГО, ЗВЕЗДНИТЕ
ДЕЦА, АНГЕЛИТЕ НА ЗЕМЯТА**

Превод: Нейка Любенова

chitanka.info

Кои са Децата на новото време? С какво се отличават? Защо методите, с които ние самите сме били възпитавани, се оказват неприложими за нашите деца? Според авторката днес на земята се раждат все повече деца с ново съзнание и необикновени дарби. Тези деца са интуитивни, будни, непокорни и родителите често се чувстват безпомощни да се справят с тях. Много от тях си спомнят откъде са дошли, преди да се родят, могат да опишат миналите си животи и са осъзнати за другите измерения. Ето защо ни е нужен нов, непредубеден поглед към нашите деца, за да ги опознаем по-добре и да им помогнем в житейския им път. В книгата „Децата на новото време“ ще прочетете:

Защо Новите деца имат различна ДНК от предходните поколения.

Как да разпознаем Кристалните деца. Каква е тяхната мисия.

Кои са Звездните деца и защо са дошли на земята.

Феноменът на Преходните деца и Ангелите на земята.

Необикновените способности на Новите деца.

Как да помогнем на Децата на новото време у дома, в училище и в обществото.

Истински истории на реално съществуващи деца.

ЗА АВТОРКАТА

Мег Блекбърн Лоузи, д.ф.н., е авторка и на „Пирамиди на светлината: пробуждане за новите многоизмерни реалности“ и „Онлайн съобщения“. Напоследък работи като консултант в „Добро утро, Америка“ и е водеща на „Шоуто на д-р Мег: Съзнателни разговори за по-висшата реалност“. Д-р Мег е разработила лечебната техника „Движение към Духа и настройване на седмото чувство“. Живее в подножието на Апалачите. Можете да се свържете с нея през уебсайта ѝ, www.spiritlite.com, или на електронната ѝ поща, drmeg@spiritlite.com.

ПОСВЕЩЕНИЕ

*На Хейли, Джош и Девин, светлината на живота ми, и
на всички деца, които обогатят със своята магия нашето
настояще и бъдеще.*

И на моя Дейвид.

ОПРОВЕРЖЕНИЕ

Смятам, че много от характеристиките на необикновените деца, описани в настоящата книга, могат да бъдат обяснени и разбрани най-добре посредством теориите и примерите, които съм дала. Все пак, тъй като не всички симптоми или проявления могат да се обяснят с една и съща причина, нито авторът, нито издателството съветват да се предприема *или* отхвърля което и да било от представените в настоящата книга медицински или други лечения. Препоръчваме на родители и настойници да се осведомят възможно най-обстойно, преди да вземат решение, което може да окаже влияние върху здравето и благосъстоянието на техните деца, и освен това винаги е разумно да се потърси лекарски съвет.

БЛАГОДАРНОСТИ

Като подготовка за написването на настоящата книга се консултирах и разговарях със семейства, деца, учители, социални работници, медицински персонал и други. Много хора допринесоха с историите си, които ми разказаха лично или изпратиха по електронната поща — изобщо, направиха всичко възможно, за да ЧУЯ каквото имаха да предложат. Би било грешка да се опитвам да ги спомена поименно, защото със сигурност ще пропусна някого от тях. Нямам думи да изкажа благодарността си за Вашата искреност, за това, че обогатихте опита ми, за любовта и великодушието, с които почти всеки от Вас се грижи за Децата на днешния ден. Признателна съм Ви с цялата си душа!

Особено съм благодарна на всяко от децата, потърсили помощ от мен, част от които ме призоваха от етерното пространство и се свързаха с мен на този план на реалността. Голямото ми желание е тази книга да улесни живота ви и да направи така, че да получавате подкрепа и всеотдайни грижи от всички страни, докато се превръщате в нашето бъдеще. Вие казвате нещата такива, каквито са, докосвате с дарбата си онези, които могат да би чуят, и дори някои, които не могат. Прекрасни сте и ви обичам от все сърце. Нямам думи да ви опиша колко сте ми скъпи. За мен винаги е привилегия, чест и удоволствие да работя с вас.

Специални благодарности на моето мъниче Хейли, която влезе в моя живот през 1999 г. с широко отворени очи. Ти нежно, но решително озари всички ни с твоите видения на ангели, телепатични разговори, владееене на енергията и движенията, способност да долавяш и сравняваш вибрациите на кристалите, да виждаш истината в другите дори когато те самите не си я признават. Благодарение на осъзнаването, което ти пробуди в своята „бабинка“, се появи тази книга. Толкова те обичам.

Признателна съм и на журналистката Маги Джесъп, Маги, страшно ми допада, че никога не приемаш „не“ за отговор, както и

начинът, по който подхождаш към творческото „да“! Благодаря ти от все сърце за упоритите усилия да направиш настоящата книга реалност.

И няколко думи за моите агенти Бил Гладстоун и Мин от „Уорътсайд Прадъкшънс“ — благодаря ви за вярата в писателските ми способности и особено задето популяризирахте книгата, така че тя да може да помогне на много хора.

На Майкъл Пай и „Кариър Прес“, моето издателство — признателна съм ви, че повярвахте в моята книга и я издадохте. Разпространяването на тази информация ще повлияе на света по много начини, за някои от които дори не можем да предположим. Времето наистина е настъпило!

И на последно място, но със сигурност не и по значение, признателна съм на моя съпруг Дейвид, задето осъзна, че мисията на живота ми е по-важна от нас двамата. Ти ми благодариш всеки път, когато помагам на „всички тези хора“ или се заема с някакво начинание. Свободата, която ми дава твоята подкрепа, е безценна. Благодаря ти, любов моя!

ПРЕДГОВОР

Скъпи приятели,

Докато четете тази вдъхновяваща книга откровение, си задайте следния въпрос: „С какво мога да ощастливявам, почитам и подкрепям Новите деца в дадените им от Бога мисии в живота?“

Това е въпросът, който започваме да осъзнаваме като общество при вида на нарастващия брой деца, които се нуждаят от духовни напътствия. Настоящата книга деликатно и ненатрапчиво ще помогне на всеки от вас да ги оцени и внимателно да ги направлява в ранните години от живота им.

Кой би предположил, че се нуждаем от напътствия, след като изглеждаме толкова убедени в себе си, с дълбоко вътрешно знание, придобито в нашите космически приключения? Въпреки че моите космически приключения включваха от разговори с Исус до посещение на Атлантида, ето ме — едновременно „всезнаещ“ и невинен.

Ние, Кристалните и Звездните деца, може да изглеждаме невероятно надарени, но се нуждаем от способността на света да се вслушва истински в думите ни, за да вървим към целта си и да се променяме по възможно най-добрия начин.

Когато усетя, че се вслушват в думите ми, по всяка клетка от тялото ми се разлива облекчение. Това облекчение предизвиква у мен удивителни промени. Установил съм, живеейки като дете на Вселената, и все пак в уникално тяло с негово собствено съзнание, че така усещам най-силна подкрепа.

Така че сме благодарни на всемогъщия Бог за съвършената невинност и удивителните таланти, с които ни е дарил, а също и че светът най-сетне започва да ни

забелязва. Тъй като хората по цял свят насочват вниманието си към това явление, настоящата книга ще е безценно помагало в усилията им да приемат по-лесно нас, Кристалните деца. Д-р Мег Блекбърн Лоузи притежава стила, сладкодумието и вдъхновяващата способност да предаде това важно послание на всички, които са готови да приемат подобна помощ.

На страниците на тази книга д-р Мег Блекбърн Лоузи дава задълбочени, добре обмислени и стоплящи сърцето съвети по нелеки теми като училището, храненето и средата, които са най-подходящи за Новите деца. Написана е много увлекателно и ще ви научи как да подкрепяте тези одухотворени, съсредоточени и все пак, деликатни създания. Това от своя страна ще ви помогне да осъзнаете собствената си мисия в живота.

Нима не е очевидно — ние сме на този свят не самоцелно, а с определена задача, свързана с Вселената. Хората трябва да осъзнаят това, тъй като за да се спаси Земята, са нужни огромни човешки маси, излъчващи вибрации на чиста любов. Ние, Новите деца, сме тук, за да ви помогнем в това.

И накрая, прочитайки тази книга, вие ще осъзнаете, че единствената спояваща сила за материята, каквато и да е тя, е любовта. *Любовта е гласът на Новите деца.* Вслушвайте се истински във всичките им послания — само така можете да ги правите щастливи, почитате и подпомагате в дадената им от Бог мисия в живота.

Носител на светлина и любов, Никълъс М. Ченси, 9-годишен

ВЪВЕДЕНИЕ

Спомням си какво беше усещането да съм у дома. Беше много по-различно от тук. Всичко изглеждаше красиво. Обичах всички и всички ме обичаха. Защо тук не е така?

Андрю, 4-годишен

Кои са Децата на новото време? Те са новото поколение деца — безспорно много по-напреднали в развитието си от поколенията преди тях, — които идват в нашия свят с някои изключителни дарби. Мнозина от тях си спомнят къде са били, преди да дойдат на Земята, като голяма част от тях дори си спомнят предишните си животи. Децата на новото време се делят на няколко категории, но проучванията ми показват, че всяко от тях притежава качества, характерни и за други категории, така че е почти невъзможно да бъдат строго класифицирани.

Не всички от тях са Деца индиго! Децата индиго са рушителите на авторитети; те знаят, че нещо в нашия свят не е наред и че правилата на обществото невинаги отчитат конкретните обстоятелства или отделния човек в дадена ситуация. Карайки ни да се осъзнаем, Децата индиго ни отварят вратите към разбирането и правилното възпитание на следващите поколения. Вече има достатъчно информация под формата на книги, статии, уебсайтове и филми за нашите прекрасни Деца индиго.

Настоящата книга се съсредоточава върху деца, които са, общо погледнато, по-малки, но много по-напреднали в развитието си от Децата индиго. Това са Кристалните деца, Звездните деца, Земните ангели и Преходните деца (те са нещо като междинна категория). Всяка от тези групи деца са с удивителни дарби и все пак са неповторими в своите качества. Преходните деца не попадат в никоя от изброените категории, но са не по-малко изключителни.

За тези деца разполагаме предимно с информация, която се предава от уста на уста. Причината за това е същата, поради която метафизичните теми не се радват на голяма популярност, а именно, че чисто енергийните явления са ужасно трудни за документиране и научно доказване. Технологичният напредък все още не е стигнал дотам, че да можем да измерваме фините или изключително високочестотни биофизични енергийни полета на нашите Нови деца. От научна или медицинска гледна точка, ако нещо не може да бъде измерено, значи то най-вероятно не съществува, нали? Определено не!

Изучаването на метафизиката е точно това, което подсказва и името му — изучаване на всичко, което науката не може да измери. Що се отнася до тези деца, при тях има твърде много съвпадения, за да бъдат пренебрегнати, твърде много на пръв поглед несвързани помежду си семейства, болногледачи, учители и деца преживяват едни и същи неща, където и да се намират, за да продължим да отминаваме темата с лека ръка.

Настоящата книга се занимава с онова, което все още не се поддава на измерване, но въпреки това, се случва всеки ден в нашия свят.

Има реалности, недоловими за човешките сетива. В света, съществуват безкрайни измерения, които са част от творението Му — т.е. на Бога, Духа или Създателя, — и всяка една от тези реалности съдържа в себе си безгранични възможности. За повечето от нас идеята за други реалности, или поне тази, в която е Бог, е съвсем близка. Неведнъж съм се удивлявала от факта, че хората с лекота вярват в едно върховно същество или създател на света, но не могат да проумеят, че самите те са жизненоважна и неразривно свързана част от същата тази реалност. Трудно ни е да повярваме, че съществуват и други светове, освен нашия, и че те постоянно оказват въздействие върху живота ни. Дори мнозина се плашат от идеята за реалности извън трите измерения. Моето намерение е да обогатя разбирането на читателя по тези въпроси и да му споделя за реалности, които не могат да бъдат доловени с петте сетива, но са тясно свързани с нашето съществуване. Именно от тези алтернативни светове Децата на новото време ни носят онова, което търсим, откакто свят светува — връзката на всеки от нас с божествената му част.

Ние се състоим от пластове и пластове фина енергия — вътрешно, външно и до безкрая. Описаните тук видове енергийни полета не са просто предположение. Екстрасензорната ми дарба ме е отнасяла в безброй измерения, където съм била в състояние да видя, докосна, вкуса, подуша и чуя тези пластове.

Материалният свят е само една малка част от необятната реалност, повечето от която не можем да доловим с обичайните си пет сетива и дори с по-интуитивната си природа, нашето „шесто чувство“. Долавянето на други измерения се извършва със седмото сетиво. В него има три основни равнища на съзнание: „посвещение“, при което започваме да усещаме наличието на други реалности; „приобщаване“, когато започваме целенасочено да общуваме с онези, които живеят в тях, и „възлизане“, когато можем целенасочено да се съединяваме с нашия първоизточник, с Него.

Енергийните ни системи се състоят не само от чакрите и енергийните точки в телата ни. Освен тях имаме много, всъщност безброй пластове енергия, както в нас, така и около нас. С течение на годините тези енергийни полета се променят, тъй като постоянно си взаимодействат с всичко сътворено, както и то с нас. Нашите енергийни полета диктуват емоционалните, духовните, умствените, физическите и дори интуитивните ни преживявания. В нито един момент не сме същите като в предишния, тъй като енергийните полета се променят успоредно с преживяванията ни. Поради това всеки от нас е неповторим. Ние представляваме връхната точка на опита си от самото начало на своето съществуване досега. Ние сме всичко, което някога сме преживели.

Освен това всеки човек се състои от набор хармонични честоти. Енергийно погледнато, той е устроен като една гигантска сложна музикална струна, като всяко равнище на реалност представлява нота от тази струна. Нашите хармонични честоти определят присъствието ни в триизмерната реалност. Те управляват и преживяванията ни на земята, кармичните ни пътувания (т.е. уроците, които се опитваме да научим) и решенията, които взимаме. Енергийната система на човека се развива непрестанно като реакция на неговия живот, средата и света — всъщност на цялото сътворение.

Децата индиго са наречени така заради преобладаващия индиговосин цвят в техните енергийни полета. Описаните в

настоящата книга малчугани обаче са с енергийни полета, далеч по-развити от тези на Децата индиго и предишните поколения. Децата на новото време носят жива премяна от фина енергия, която се полюшва и завихря, енергия, която дава на тези изключителни деца неограничена съзнателност, дарби и чувствителност (или „знание“) — много повече, отколкото някога смятахме за „нормално“. Децата на новото време са изумителни не само със своите прозрения и надареност, но понякога дори с недъзите си. Като човешки същества ние сме учени от предците си, че „различното“ е неудобно и трябва да бъде отбягвано. Учили са ни, че може да ни е удобно и приятно само когато хората могат да бъдат спретнато класифицирани и всеки изглежда и се държи като останалите. Но тези времена отминаха. Децата на новото време са вълнуващ скок в човешката еволюция.

И все пак безброй Деца на новото време продължават да живеят пренебрегвани. Макар склонността ни като общество е да класифицираме и категоризираме, все още нямаме параметри, в които да се впишат тези невероятни деца. Това е, защото те не се поддават на ограничаващи категории, дори ги правят на пух и прах. Децата на новото време не са насърчавани и възпитавани по начини, подходящи за техните дарби. Тъкмо затова те имат проблеми във всички аспекти от живота си. Много от тях страдат от липса на грижи под някаква форма, най-често поради невежество от страна на родители и обгрижващ персонал по отношение на истинската природа и източника на особеностите на тези деца. Това не се прави нарочно. В много от случаите тези малчугани изглеждат като всички останали, но вътрешно са съвсем различни. Те знаят неща, за които повечето хора дори не са си помисляли (макар да са ги усещали дълбоко в себе си). Като човешки същества ние често се страхуваме от онова, което не разбираме. За мнозина религиозните вярвания, историческите документи и социалните норми и йерархия повеляват, че всеки и всичко, което е различно, трябва да бъде пренебрегвано, контролирано или укрито. Що се отнася до Децата на новото време, правим много лоша услуга на себе си и света, като не признаваме съществуването им.

Ние, хората от предишните поколения, сме забравили своя произход още с появата си на бял свят. Забравили сме своята дарба, своя Източник, своето съвършенство. Децата на новото време не само

си спомнят много от онова, което ние сме забравили, но и са негово възплъщение. Тук целта ми е не да категоризирам стриктно децата, а по-скоро да изследвам явлението Деца на новото време и да разкажа техните истории. Правя го, защото това явление предоставя възможност за положителни промени в нашия свят. Насърчавам читателя да разглежда изброените тук възрастови групи като не твърде стриктни, тъй като има много ситуации, когато те се застъпват, а също и преходни енергии, които създават общи характеристики. Няма две еднакви деца, те просто притежават някои общи качества. Нивата на надареност са различни за всяко дете.

За мнозина информацията в настоящата книга може да е нещо ново. Голяма част от историите тук описват аспекти от реалността, които са извън всякаква логика. Във всеки раздел съм дала множество примери, някои от тях необикновени, други не толкова. Направила съм го нарочно, тъй като що се отнася до енергията и съзнанието, ние притежаваме както общи, така и безброй лични, уникални характеристики.

Някои от историите в настоящата книга може да подложат на сериозно изпитание доверчивостта ви, други определено ще разширят представите ви за реалността. По мое скромно мнение, това е хубаво. Аз самата никога не съм вярвала в идеите и събитията, които са описани на тези страници, докато не само се натъкнах на тях, но и ги преживях. Понякога поуката на живота е, че трябва да оставим настрана вярванията си и да погледнем истината такава, каквата е, а не каквата ни се иска да бъде.

Всеки път, когато нашата „безопасна зона“ на ежедневната реалност бива подлагана на изпитание, сме склонни да се отбраняваме и затваряме съзнанието си, тъй като неизвестното ни плаши. Предлагам ви да четете този материал с открито сърце и непредубеденост, като не забравяте, че целта тук е да обогатите знанията си за реалността. Няма как да израснем без предизвикателства, които ни карат да се протегнем, за да достигнем нови висини на мъдрост и познание. И отново, важно е да не се забравя, че не всяко дете притежава качества, за които се говори тук — също както при биологичната еволюция, отначало има смесен или неравен напредък, докато новите качества спонтанно станат норма сред населението.

Според мен, както на деца, така и на възрастни, често се лепват етикети, за да бъдат определяни, а оттам и разбирани различните типове поведение. Много от тези етикети не само са неправилни, но и в крайна сметка вредят. В момента на безброй деца се дават диагнози като СДВ (синдром на дефицит на вниманието) и СХДВ (синдром на хиперактивност с дефицит на вниманието). Тези диагнози започнаха да се поставят на всички, които излизат от нормите. Дори по-лошо, тези диагнози са придружени с рецепти за лекарства, които притъпяват сетивата на малчуганите и създават удобно статукво за всички останали. Дали обаче последното е истина?

В някои отношения съвсем различните реалности, знанията за които тези деца донасят в нашия свят, може да ни се сторят плашещи, но това е, защото нямат нищо общо с досегашния ни опит. Смея да твърдя, че „нормалното“ е просто възприятие, а възприятията са част от ежедневната илюзия. За да се отдалечим от илюзията, възприятията ни трябва да се променят. Нямам намерение да създавам нови етикети; целта ми по-скоро е да обясня едно съвсем реално явление. Вместо да лепим етикети на всичко, е по-добре да приемем различията и необятните дарби, които Децата на новото време донасят в нашия свят под формата на знание, мъдрост и изцеление — и дори онова, което си спомнят далеч отвъд ежедневната ни действителност.

Този труд представлява съкратено изложение на едно непрестанно изследване. Аз съм едновременно писателка и човек с медицинска интуиция и международна лечителска практика. Пътувам много, за да изнасям лекции, участвам в семинари и провеждам частни лечебни сеанси. В практиката си съм се натъквала на не едно дете, което е поразително надарено и което е не само непризнато, но и смятано за инвалид от родители, учители и обгрижващ персонал, които не са успели да оценят важността на неговите различия. Поради това много от тези деца са болни или с недопустимо поведение. Други са толкова интелектуално, духовно и емоционално напреднали, че страдат от дълбоко чувство на непринадлежност. Тяхната нагласа е чужда за повечето хора и поради това остават нечути, пренебрегвани и неоценени.

Виждала съм и съм провеждала изцелителни сеанси с някои от най-удивителните деца. Те всеки път са ме отвеждали до нови, невероятни висини на реалност. Говорили са ми по теми, които

доскоро звучаха като плод на научната фантастика. Всъщност общуването ми с тези деца ме отведе далеч отвъд границите на въображението ми. А мога да ви гарантирам, че то не е толкова развнтено, че да съчиня историите, които ще ви разкажа по-нататък. Неведнъж е повтаряно, че очакванията създават реалността. Склонни сме да гледаме на Децата на новото време през стари призми, които вече не са валидни. Намерението ми е да се преборя с тази склонност, като хвърля светлина върху Децата на новото време, така че хората да започнат не само да ги забелязват, но и да ги възпитават по подходящ начин, насърчават и почитат.

За пръв път разбрах за съществуването на Кристални деца през 1999 г., когато се роди моята внучка. Тя дойде на този свят с извисено съзнание и веднага след раждането започна спокойно да наблюдава онова, което я заобикаляше. По-късно, докато лежеше в скута ми, нейното съзнание направи опит да се надигне и излезе от тялото ѝ, докато тя се бореше с ограниченията на новото си физическо същество. Виждах я как си налага да стане. Съсредоточеността в сините ѝ очички бе много силна, но тя все пак си оставаше в мъничкото телце. Тогава още не подозирах, че тя вероятно бе свикнала да проектира съзнанието си, където искаше, и сега се опитваше да отнесе тялото със себе си. Това бе само началото. Знаех, че внучката ми не е сама в своята одареност, а има и други като нея. Осъзнаването на това ме отведе отвъд любопитството, в неизследваните територии на реалността.

Всяко дете и всяка ситуация са различни. Информацията в настоящата книга се основава на личен опит, събиран от изцелителни сеанси, лични събеседвания и уебсайтове, както и от професионалисти, които не само разпознават тези деца, но и ежедневно работят с тях. Не са много книгите за реалността, която ще разгледаме на тези страници. При случай споменавам за тях. Има и някои страхотни уебсайтове, които дават информация за Децата на новото време — дала съм ги в края на книгата, за да можете да се поровите по-дълбоко в темата. Въпросните списъци не са препоръки, а просто други източници на полезна и прясна информация за тези деца.

Голямото ми желание е тази книга да донесе повече разбиране и да помага на родители, учители, обгрижващ персонал, възпитатели и дори в медицината. И все пак съм я написала най-вече за Децата на

новото време, които не получават онова, от което се нуждаят. Много от тях страдат излишно само защото никой не знае какви са нуждите им. Някои семейства просто се боят от талантите, които показват децата им. Този страх предизвиква цял нов набор от проблеми с израстването и съзряването на децата. Когато има такова усещане за различност, винаги е добре човек да знае, че не е сам.

За да не навредя на семействата и техните деца или да наруша неписаното споразумение за поверителност между консултант и консултиран, съм заместила истинските имена на повечето деца с псевдоними — с изключение на Никълъс, който написа предговора, и Лорин, Джон Евърет, Питър и Кристина, за които ще поговорим по-късно. Разбира се, не всички надарени деца приличат на описаните в тази книга, но ще се изненадате колко много са като тях!

Желанието ми е всеки читател да остане с някаква нова информация, искрица любопитство или променено мнение — това в дългосрочен план ще помогне на някое дете, което иначе е щяло да остане незабелязано.

В началото на всяка глава, както и на още няколко места, съм цитирала думите на деца, с които съм общувала. Простотата на техните послания ме вълнува неизмеримо. В много от случаите имам чувството, че Бог, Източникът или Духът говори директно през децата. Те си спомнят.

Когато биват възпитавани добре и насърчавани, Децата на новото време продължават да помнят и успоредно с това споделят с нас удивителни наблюдения и дарби. За съжаление, моят опит показва, че в повечето случаи никой не вярва на поразителните разкрития на тези деца. Те говорят много откровено за онова, което виждат и преживяват, но тъй като са лишени от подкрепа за своите дарби, скоро започват да забравят онова, което са знаели при идването си на Земята. Така постепенно престават да използват дарбите си. Например едно русо и синеоко момиченце, което познавах малко след раждането ѝ, радваше и удивляваше всички, откакто проговори (на много ранна възраст). Сега е на 4 години. Ще я нарека Скай (Небе — бел.ред.). Още от съвсем мъничка Скай събира около себе си публика, където и да отиде. Тя е завладяваща личност и привлича всички като магнит. Доскоро, когато хората се съберяха около нея, им говореше за живота, истината и други възвишени неща. Тя е надраснала годините си. Освен това е

по-нежна и физически по-съразмерно развита от повечето си връстници. По-късно Скай започна да страни от хората и изобщо престана да споделя пред публика задълбочените си прозрения. Вече не беше жизнерадостна като преди. Когато я попитаха защо е решила да мълчи, отговорът ѝ беше: „Когато говоря пред тях, хората ми се смеят и това ме обижда. Не искам да ми се подиграват, затова престанах да им говоря“. Родителите на Скай са изключително щастливи от нейната надареност и дори я насърчават, но другите най-често я възприемаха като спектакъл, като нещо необичайно, и затова тя прекъсна общуването си с тях. Каква загуба за всички нас! За съжаление, в повечето случаи става така. Ако не получават подходящи грижи, доверие и насърчение, някъде към 5–6 годинки децата издигат около себе си защитни стени от енергия, които блокират информационния поток. Скоро повечето признаци за засилена чувствителност избледняват, вратите към висшето съзнание се затварят и всичко бива забравено. Децата са много чувствителни към това, че са наричани „различни“. Какво нелепо изказване от страна на нас, „просветените“ и „цивилизованите“! Средството за изграждане на един по-положителен свят ни се дава посредством следващите поколения, а ние дори не го забелязваме. Децата на новото време ни носят ключа към тайните на този живот и отвъд него, а ние залостваме вратата. *Какво си мислим, че правим?*

Предишните поколения смятаха, че децата трябва да бъдат гледани, а не слушани. Сега повече отвсякога трябва да се вслушваме именно в децата. В траекторията на еволюцията ни като човешки същества Децата на новото време представляват мост към висшето съзнание и, да, дори бъдещето на тази планета. Как ще ги разпознаем? Ще чуем ли онова, което имат да ни кажат? Можем ли да направим този скок, знаейки, че тези деца могат да ни отведат далеч отвъд сегашните ни схващания за реалността, във вълнуващи нови светове на съзнание и възможности? От нас, като техни покровители, семейства и обгрижващи, зависи да ги забележим и да предприемем съответните действия. Трябва да оставим настрана старите си схващания и да отворим сърцата, умовете и душите си за възможностите, които Децата на новото време имат да споделят с нас.

Пред нас стои възможност, каквато ни се предоставя за пръв път в историята на човечеството. По мое мнение осъзнаването е 80% от

решението на която и да било ситуация. За да стигнем до това осъзнаване, първо трябва да приемем възможността в нашата действителност да има нещо повече от онова, което знаем или допускаме. Това явление надхвърля всички граници на раси и религии, всъщност всички измерими системи от убеждения и социални норми. Както каза така сладкодумно Никълъс в предговора, трябва истински да се вслушваме в думите на тези деца. Нещо повече, трябва съзнателно да се отворим за онова, което ни носят техните послания.

Когато се огледаме честно в днешния свят, започваме да осъзнаваме, че както човечеството, така и планетата, на която живеем, са в процес на разрушение. Затънали в ежедневието си, ние сме забравили за чудесата на съществуването. Пропускаме да забележим съвършенството на всяко движение във всеки момент, в който живеем. Озъртаме се извън себе си, за да търсим утеха и печалби, и често смятаме, че някой друг е длъжен да задоволява нуждите ни. Най-общо казано, в нас е зейнала огромна празнота, която всеки ден полагаме усилия да запълним. А онова, което сме забравили, е, че тя всъщност не съществува. Няма нещо, от което да се нуждаем, и то да не се намира вътре в нас. Децата не са го забравили и са дошли на този свят, за да ни напомнят, че сме много по-велики, отколкото се виждаме в ежедневната илюзия, наречена „реалност“.

Децата на новото време ни носят възможности за забележителни еволюционни промени в нашия свят. Те идват с мисия и велика цел, но се нуждаят от помощта ни. Тяхната одареност ни носи просветление, а мъдростта им — спомени за времена и светове, за чието съществуване сме забравили. Децата на новото време не само са тук с мисията да ни научат със своята невинност и яснотата на своите истини, че има по-велика действителност, те са и нашето бъдеще. Всъщност ако се вслушваме в думите им, бъдещето на човечеството ще се отклони от сегашния си разрушителен път и ще поеме към една по-хубава, много по-положителна реалност — онази, която е по-глобално ориентирана и от полза за всички.

Ярките звезди, които ще намерите на страниците на настоящата книга, са чудо в много отношения. Те надминават всякакви поведенчески и психологически граници и стоят над социалните норми и религиозните вярвания. Те са мостове от нашия Източник към цялото човечество и по тях текат важни послания. Децата на новото

време са духът на съвършенството, светилници, изпълнени с дълбока истина и невинността на онова, което някога е било и отново може да бъде човечеството. Тези деца са тук и сега, а след тях идват още! Готови ли сме да се вслушаме в тях?

ПЪРВА ГЛАВА

ПРОМЕНИ В ЕВОЛЮЦИЯТА

*Да създадеш нова реалност в този свят е
толкова лесно, колкото и да го направиш.*

(Телепатично
послание от едно от
децата)

Защо тъкмо сега се раждат толкова много деца с особени дарби?
Защо са „различни“ от другите хора? И с какво са различни?

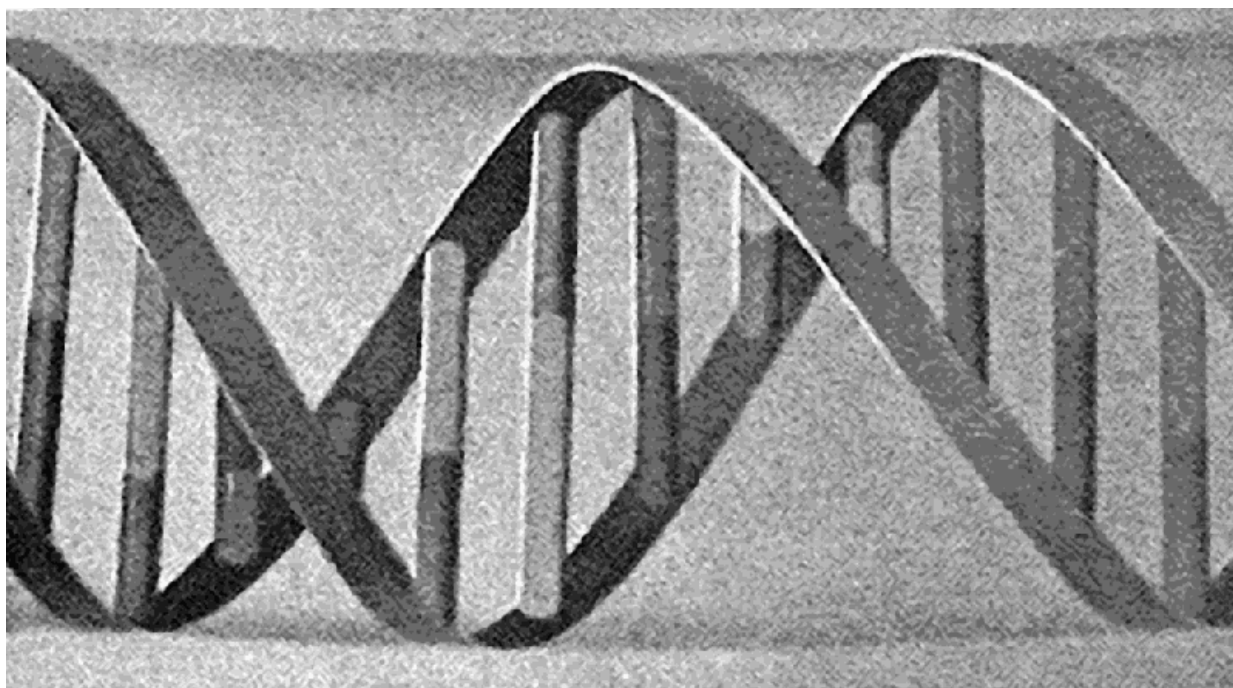
Еволюцията на човечеството е цикличен процес. Както описах по-подробно в книгата си „Пирамиди на светлината: пробуждане за новите многоизмерни реалности“, нашите електромагнитни енергийни полета и генетични структури еволюират към първоначалното си състояние, а именно светлината — същата светлина, която е нашият Източник, Бог и Създател. До известна степен всеки от нас носи тази светлина в себе си и тя съдържа спомените за всички времена. Паметта на светлината в нас тласка нашата еволюция обратно към нейния произход.

Преди измеримото време и в процеса на еволюцията си като човешки същества ние сме се сгъстявали все повече и повече, докато сме придобили сегашната си форма. В този процес сме се сдобили и с ум, тъй като сме били изправени пред необходимостта да оцелеем като биологични същества. Докато сме мигрирали в различни посоки, тласкани от нуждата от препитание и климатичните промени, е трябвало и да се научим да общуваме помежду си. С това общуване са се развили изкуствата, недоловимите отънъци в речта, а по-късно и човешкото его. Дори и днес егото на човека му съобщава дали е в безопасност, като го прави въз основа на минал опит. Егото често лъже, тъй като оценява обстоятелствата в светлината не на истината за

момента, а на онова, което сме преживели в миналото. Поради това логически мислещият мозък понякога запълва празнините, така че фактите да добият смисъл — и това често ни вкарва в беля! Подобно на махало, ние сме минали покрай най-ниската точка на съществуването си и сега движението ни е насочено нагоре. Тъй като с всички сили се стремим към своя Източник, в нас настъпват някои промени.

НОВИТЕ ДНК ВРЪЗКИ

Всеки човек има своя ДНК, чиито нишки приличат на извита стълба (вж. фигура 1). Нишките на ДНК се състоят от белтъчни сегменти, които се свързват един с друг. Начинът, по който тези белтъчни влакна са свързани от хилядолетия насам, е посредством линейни връзки между сегментите, при което се получава нещо като верижна реакция. Един белтъчен сегмент предава нещо на следващия и така нататък.

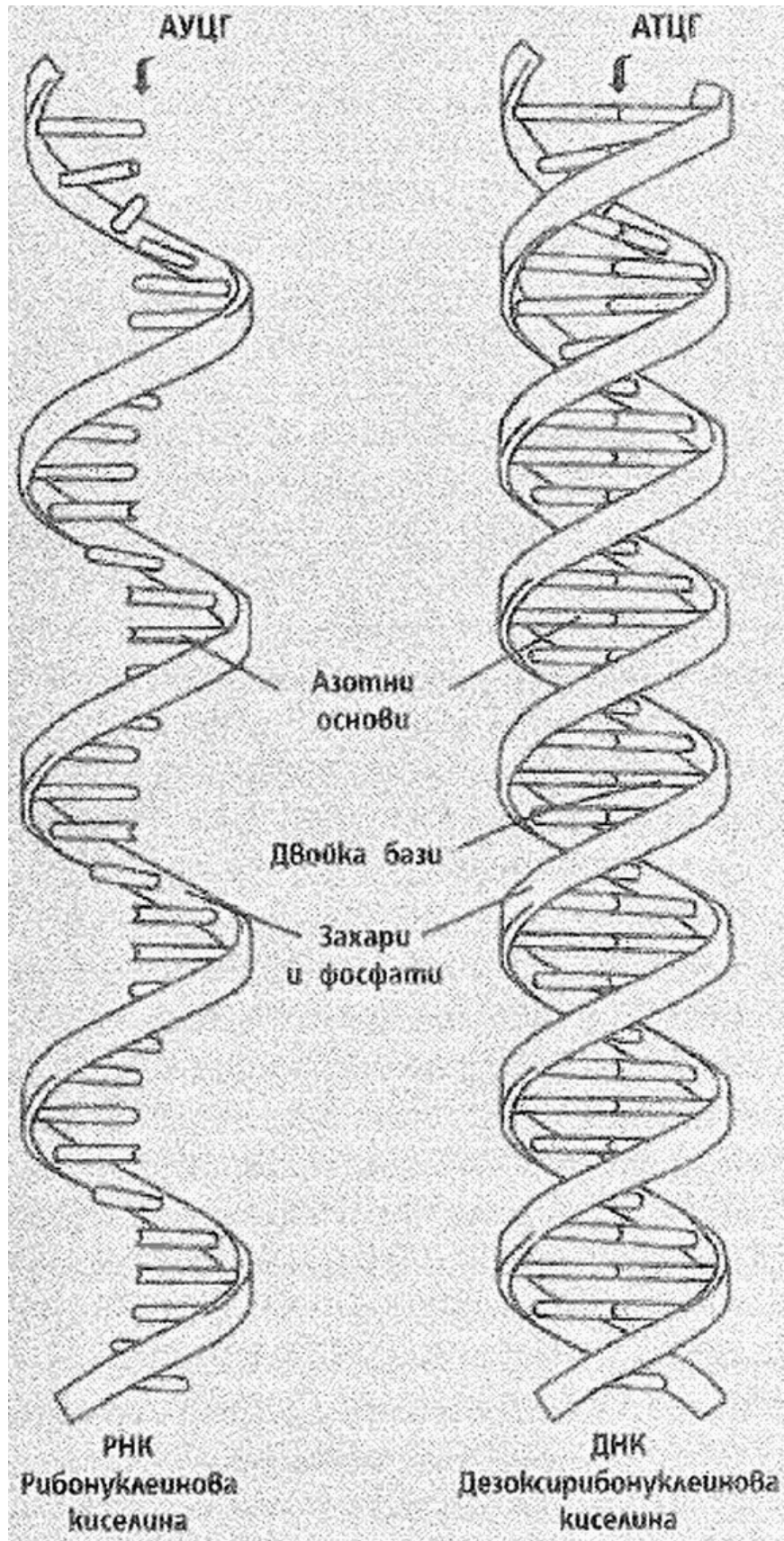
Фигура 1. Част от нишките на ДНК

Когато в тялото на човека настъпи някаква промяна, РНК пренася послания от и към ДНК (вж. фигура 2). РНК разпознава събитията в човешкото тяло, за които ДНК трябва да знае, и пренася съобщения за тези събития из целия организъм до ДНК, която откликва по съответния начин.

Освен общуването посредством белтъчните сегменти, ДНК притежава поле от електромагнитна енергия между и около нишките, което функционира като радио с течен кристал. Това поле работи на определени честоти, също както радиото се настройва на някоя станция. Електромагнитното енергийно поле в и около ДНК предава и получава данни; освен това казва на тялото и финото енергийно поле около него какви промени са необходими. Когато човек изпитва чувства, физически усещания или емоции — всъщност каквото и да било, — цялата му структура откликва и се променя като цялостна електромагнитна система, а РНК осведомява ДНК за преживяното. Съобщенията преминават по фините енергийни системи, които се свързват безброй пъти помежду си. С други думи казано, *нашата ДНК общува с цялото сътворение*. Докато общуваме с Вселената, се създават нови реалности. Телата, както и преживяванията ни, се променят в съответствие с тези нови реалности. Ако човешкият организъм се нуждае от приспособяване към нови обстоятелства, ДНК не само предприема съответните промени, но и следи техния ход. Също както с мозъка (от който човек впряга в работа само 5–7 процента), ние използваме много малко от информацията, съдържаща се в нашата ДНК, тъй като сме забравили какъв е пътят за достъп до нея — или поне какъв е бил. Напоследък обаче някои от нас започват да си спомнят.

През последните няколко години нашето РНК започна да разпознава електрически и електромагнитни данни, които преди не долавяше, и да ги пренася по цялото тяло. С други думи, радиостанциите вече обхващат повече честоти. Това променя взаимодействието между сегментите на ДНК и телата ни, а оттам и връзката ни с Вселената.

Фигура 2. Връзките на РНК и ДНК

Новопоявилите се модели позволяват на ДНК да общува по различен начин. Децата на новото време са жив пример за тази генетична революция. Вместо линейна връзка, електрическите заряди, които са част от механизма на взаимодействие по цялата спирала на ДНК, са започнали да образуват дъги от един сегмент към друг. Така зарядите често прескачат от един сегмент на едната нишка на ДНК към един или повече сегменти от *срещуположната нишка*. Това е удивително ново развитие.

Когато нашата ДНК се променя, ние еволюираме. Новите видове електрически връзки в ДНК създават нещо като тъкан или мрежа от електромагнитна енергия *между* нишките, която — поради липса на по-подходящ термин — ни „преинсталира“. Тези нови генетични връзки създават енергийна матрица, ново енергийно поле между двете нишки на ДНК структурата. Когато тези полета започнат да се хармонизират и уеднаквяват, ние се променяме, променят се и децата ни.

Тази промяна в инсталацията е огромен скок в нашата еволюция на съзнателни същества. Човечеството е започнало да се пробужда за нови реалности и дори за по-висши състояния на съзнанието. Започнахме да си спомняме, че представляваме нещо много повече, отколкото смятахме. Безброй хора започнаха да си припомнят свои минали прераждания и да усещат наличието на други измерения. Някои откриват, че няма граници за нещата, които могат да се направят само със силата на съзнанието.

И колкото повече хора „се пробуждат“; толкова по-голям ще е броят на онези от нас, които ще си спомнят.

Като отговор на промените в нас ДНК и РНК ще продължат да се приспособяват. В този процес ДНК на все повече хора започва да еволюира още по-бързо. Това е постоянен процес. Когато ДНК на един, двама, а сетне на все повече и повече хора започне да се променя, идва момент, когато това се превръща в нещо нормално. Мнозина наричат това „критична маса“ — моментът, когато едно еволюционно течение се превръща в норма. (Като пример ще дам т.нар. „теория за стоте маймуни“, която в основни линии гласи, че когато все повече хора

започнат да се държат различно, идва време, когато се достига критичната маса и цялото население спонтанно започва да приема това поведение за нормално.)

Вече сме достигнали критичната маса и в съзнанието. С физическата ни еволюция се разширява и функционалността на съзнанието. От гледна точка на еволюцията това е огромен скок. Не само че децата показват аспекти от висшето съзнание, но наблюдаваме вече дори и при възрастни нива на разширено осъзнаване, които само допреди няколко години бяха нещо нечувано. Поради това децата, които идват на бял свят в резултат от тази нова еволюция, са с нови, по-напреднали модели на комуникация в ДНК.

Новите модели в нашата ДНК доста наподобяват Интернет, само дето са с неограничен обхват и възможности. Нашият потенциал също е безграничен. Съзнанието ни започва да работи с повече лекота и в хармония с нашата ДНК. Колкото по-пълноценна става комуникацията ни с Вселената, толкова повече се пробужда съзнанието ни.

Нашите деца слушат не само с умовете, но и с целите си тела. Нещо повече, енергийните им полета са настроени на много по-широк обхват за приемане и предаване. Децата на новото време общуват с нашия свят с всяка своя частица и светът им отговаря. Но чуваме ли ги истински ние?

ОСЪЗНАТЕЛНОСТТА, ДНК И ЕНЕРГИЯТА

Съзнанието и умът не са едно и също нещо. Умът е чисто логическа конструкция — инструмент, който сме разбили с цел да оцелеем като човешки същества. Като част от нашата защитна система, той разсъждава, измерва количества и ни осведомява за напредъка ни в течение на нашите преживявания. Съзнанието не е и нашето его, а същината на истинското ни аз. То не е затворено в тялото и лесно може да пътува в други времена, места и реалности, както в реално време, така и насън. Съзнанието се движи със скорост, по-голяма от тази на светлината, и е в състояние да ни достави всичко, от което имаме нужда — информация или опит от всяко място от Творението.

Съзнанието е онова, което влиза в образуващите се клетки при зачеването. То носи спомените ни от миналите прераждания; тъкмо затова понякога имаме „дежа вю“. Ние *вече* сме били там. Именно по тази причина ни се случва да имаме чувството, че познаваме някого отдавна, макар да го виждаме за пръв път. То е, защото *сме го познавали* преди. Съзнанието е онова, което се простира отвъд реалността тук и сега и ни снабдява с интуитивна информация за миналото, настоящето и бъдещето. То е онази част от нас, която е винаги нащрек и знае за всичко в света. Съзнанието може да мести планини, да променя формата на материята, да пътува във времето и пространството и дори в други измерения на реалността. То е в състояние да предизвика изцеление на най-дълбоко равнище, като установи контакт със съзнанието на други и чувства и знае какво преживяват те. То е най-голямата сила и най-дълбоката ни чувствителност.

Тъй като сме се научили да мислим и общуваме логично, в процеса на еволюцията паметта на чистото ни съзнание се е увредила. В резултат на този естествен процес ние сме затворили вратата към осъзнатостта за по-висшите реалности. Сега тази врата започва отново да се отваря. Когато Децата на новото време идват в нашия свят, тези техни врати са откряхнати или широко отворени, а съзнанието им с лекота прави онова, което отдавна сме забравили, че можем.

Съзнанията на тези деца си спомнят кои са и откъде идват, а тези спомени на свой ред отразяват истинската ни същност.

Тъй като се състоят от електромагнитна енергия, съзнанието и ДНК работят в тандем. В този случай ние сме в състояние да функционираме като *целенасочено съзнателни наблюдатели и участници* в цялото сътворение. Съзнанието ни преживява всички равнища на реалността, а след това предава съобщения за тези преживявания по електромагнитен път директно на ДНК. (Спомнете си, нашата ДНК получава данни от РНК, обработва ги и предава съобщения за тези преживявания обратно към тялото пак чрез РНК.) Същевременно ДНК предава информация за тези промени на съзнанието и съответно на цялото сътворение. Това е безкраен цикъл, жизненоважен не само за съществуването ни, но и за начина, по който го преживяваме.

Всяка наша мисъл, произнесена дума или преживяване е форма на енергия и съответно има свой хармоничен отпечатък. Всеки такъв отпечатък представлява комбинация от честоти, които, взети заедно, пренасят определени съобщения от и към нас. Например когато преживеем нещо неприятно, е твърде вероятно вътрешните ни органи да реагират по някакъв начин — да ни се разтупа сърцето или да ни се свие стомахът. И обратното, когато имаме приятно изживяване, по гърдата ни се „разлива“ емоцията на момента. Човешкото тяло реагира на съответните преживявания. Когато се предават на тялото, енергийните честоти на всяко от тях ни влияят не само физически, но и стават част от нашето съзнание. Така всяко преживяване се отпечатва физически (биологично) и енергийно (в енергийното поле) и тези отпечатъци стават част от нас и от цялото сътворение. Съзнанието също общува директно с ДНК, така че съществуваме едновременно физически и етерно. В резултат на всичко това в следващата секунда вече сме различни. Променя се цялостната ни конструкция, защото енергийната хармонизираща система се е адаптирала към обстоятелствата. Някои от промените са дълбоки, други — по-фини.

Деца на новото време притежават дори още по-директна, ефикасна и усъвършенствана комуникационна система; тя прескача много от етапите, необходими на предишните поколения. Енергийните полета на тези деца са живи предаватели и приемници. Поради това някои от тези малчугани проявяват рядка надареност, като например

децата екстрасенси от Китай с техните забележителни постижения или Децата индиго, които общуват по енергийната мрежа. Новите енергийни системи на Децата на новото време са внушителни потоци жива енергия. Те наподобяват на радиоапарат, който е включен постоянно и е настроен на всички възможни станции. Някои от децата умеят да пресяват ненужните данни, други дори няма нужда да го правят, а трети са се научили да обработват цялата информация едновременно, тъй като мозъците им работят по различен начин. За Децата на новото време всички канали са постоянно достъпни, без да им се налага да се настройват на тях. Повсеместно приемане!

Много от Децата на новото време проявяват невиждана осъзнатост, познания и интуиция — всъщност неограничени заложби. Те автоматично използват съзнанието си по начини, които носят на тях и на нас отговори за живота и съществуването отвъд времето. От друга страна, поради структурата на своята ДНК тези деца са свръхчувствителни както към собствените си чувства, така и към тези на околните. Като въплъщение на съзнанието — подсилено от еволюцията на тяхната ДНК — Децата на новото време представляват един напълно нов вид съществуване и продължават да еволюират дълго след раждането си. Техните енергийни полета се адаптират постоянно, променят цветовете си и моделите на движение и цветовете им спектри все повече изсветляват. Онези от тях, които имат подкрепа в тяхната одареност, цъфтят и създават фантастична живопис, музика и наука и ни носят неизмеримо дълбоки прозрения. Те виждат истината за съществуването ни като човешки същества и притежават способността да изразяват наблюденията си с много обич и чувствителност. За съжаление, голяма част от тях остават нечути. Техните дълбоки прозрения биват отминавани като плод на развинуто въображение. А истината е, че техните възприятия и преживявания са напълно реални!

ВТОРА ГЛАВА

МЕДИЦИНСКИ НЕДОРАЗУМЕНИЯ

ХАРМОНИЯТА И РАБОТАТА НА МОЗЪКА

Когато човек получи някакъв стимул, мозъкът му изпраща електрически импулси, които пренасят съобщения по нервните пътища вътре в мозъка и по цялото тяло. Същите съобщения се предават към и от неговото съзнание и цялото сътворение. Тази съобщителна система работи под формата на полета от електромагнитни честоти, или енергия. Енергийното поле в и около човешкото тяло, както и полетата, които съществуват многоизмерно, също са електромагнитни. Всички наши енергийни равнища на съществуване общуват непрекъснато помежду си. Това е все едно да си „онлайн“ през цялото време, да получаваш всякаква необходима информация във всеки момент, и то без никакво усилие. Тъй като използваме мозъците си логически, в повечето случаи не долавяме по-финото общуване.

Мозъците на надарените хора функционират по различен начин. Сигурно си спомняте, че енергията пренася информация, а мозъкът използва енергията, за да работи. Хората, които са с развита интуиция или метафизични дарби, притежават вродената способност да „черпят“ от различните равнища на фините енергии и следователно от други реалности, където имат предсказателни преживявания, а в някои случаи освобождават съзнанието си до такава степен, че изследват други времена и места, и реалности отвъд трите измерения. При хората с интуитивни или други метафизични таланти посланията, които се съдържат в енергията, се разпределят по различен начин в мозъка, така че да бъдат разбрани (поне на някакво равнище), а не да се изгубят в линейната мозъчна дейност. Тези разлики във функционирането на мозъка в по-голямата си част остават незабелязани при медицински изследвания, тъй като медицинската общност все още не взима насериозно възможностите или влиянието на тези фини енергии. На този етап те не разполагат и с инструменти, които да улавят тези видове енергия.

Често поради някои стимули или промени във връзките на енергийната функция едно дете от новата еволюция може да изглежда различно или дори с очевиден недъг. С други думи, някои от Децата на

новото време на пръв поглед не функционират „нормално“ на умствено, емоционално или физическо равнище. Някои имат какви ли не недъзи, от дребни до значителни. Част от тях са с тежка инвалидност, но демонстрират духовна яснота, издаваща мъдрост, далеч над тази на повечето възрастни. Най-силно засегнатите деца в повечето случаи не говорят или не могат да говорят, но повечето от тях общуват по телепатия с повече лекота, отколкото доста от нас с думи. Някои от тези малчугани също така не се държат „нормално“, както се очаква в определени ситуации. Други сякаш са „отнесени“ или „не на този свят“. Това е, защото техният свят е далеч по-богат от нашето простичко ежедневие.

Част от тези деца са просто „с различни дарби“. Те са със силно развита интуиция и големи таланти, но въпреки това имат очевидни затруднения с линейното усвояване на знания или ученето наизуст. Поради високата си интелигентност те често се отегчават, показвайки признаци на апатия под формата на лоши резултати в училище или проблемно поведение. Една от причините за това е, че поради „скоростното“ естество на еволюцията в този момент променящите се или нехармонични енергии понякога се настаняват в мозъчните вълни и в енергийното поле на детето. Енергийните връзки в мозъка и енергийната му система като цяло изпитват смущения, подобни на интерференцията в радиостанция. Енергийните модели често зациклят в части на мозъка и това нарушава достъпа на детето до съответните области от интелекта. И обратното, при някои деца енергийните полета в мозъка се сливат, създавайки поле от енергия, което отваря достъп до неизползвани от повечето хора части от мозъка.

Поради тези на пръв поглед аномални енергийни промени някои от децата имат физически недъзи, общо висока интелигентност (или дарби в определени области) и дори забележителни вродени духовни способности. Възможностите са безкрайни и зависят единствено от организацията на фините енергийни полета в мозъка на детето.

Макар да измерва електрическите реакции в мозъка, електроенцефалограмата (ЕЕГ) обикновено не улавя този вид дейност. Поради това много деца с подобни аномалии имат нормални резултати при изследвания и биват смятани за „медицинска мистерия“. Това е, защото медицината не отчита електромагнитните връзки в и около тялото, или дори факта, че всяко човешко същество се състои от

пластове и пластове фини форми и полета. Многоизмерните аспекти на децата, които постоянно си взаимодействат, също не се взимат предвид.

Новите връзки в енергийните ни полета понякога ни дават достъп до други реалности в нашето съзнание. Ние притежаваме способността да усъвършенстваме универсалната си възприемчивост, а резултатът от това е по-голяма осъзнатост в триизмерните ни преживявания. Когато мозъчните вълни откликнат на електромагнитни промени, понякога тези честоти се обединяват и създават интересни модели. Гама-вълните, и дори някои по-високи честоти, стават преобладаващи. Гама-вълните са най-високочестотните в човешкия мозък — с доста по-висока честота от тита-вълните, които постигаме по време на медитация и в нашите интуитивни моменти. Засега съвременната наука не е стигнала дотам да обясни какво се случва, когато гама-вълните станат преобладаващи в мозъка. Когато мозъчните вълни започнат да образуват нови модели, това оказва влияние върху съзнанието. Не става дума за събуждане или заспиване... макар че всъщност е точно това. Ние се „пробуждаме“ за по-висши реалности.

Съзнанието на Новите деца все повече се изостря за други реалности и многоизмерни светове. Всъщност съзнанието им с течение на времето се освобождава напълно от ограниченията на времето и пространството. Тези деца превключват с лекота от една реалност на друга и остават в съзнание за всичките. Именно тази осъзнатост наричам *въвеждане* — състоянието, в което мозъчните вълни са се обединили и човекът започва да усеща, че има и други реалности. Преживяванията обаче не стигат по-далеч. Следващият етап е *общуването*, което включва съзнателно взаимодействие с други реалности. Детето не само съзнава, че ги има, но и започва често да общува с тях. Това означава, че вижда и говори със същества от тези равнища на реалността. (Кое то пък придава съвсем ново значение на понятието за невидими приятели!) Общуването означава и съзнателно преживяване на енергиите на другите реалности, дори попиване на знания от тях. Децата са в състояние да виждат своите наставници и подобни ефирни същества, да общуват и дори да се сприятеляват с тях. Освен това умеят да проектират съзнанието си във Вселената и да пътуват във времето и пространството, донасяйки в нашия свят мъдрост отдалеч отвъд него.

АУТИЗЪМ

Днес на повече деца отвсякога се поставя диагнозата аутизъм и броят им непрекъснато се покачва. Съзнанието е удивително нещо, което повечето професионалисти — всъщност хората изобщо — не разбират. Поради това по мнението на авторката често се поставят погрешни диагнози.

Понякога децата, родени с големи дарби, но незабелязвани и ненасърчавани, започват да се отдръпват в другите реалности. Те изглеждат като затворени в себе си, с частично или напълно увредено осъзнаване на заобикалящата ги триизмерна действителност.

А истината е, че просто им се струва по-лесно да се оттеглят в състоянието на чисто съзнание, отколкото да се чувстват нечути и непризнати. За тях е трудно да изразяват с ежедневиия човешки език етерните преживявания, до които съзнанието им достига с такава лекота. Разбира се, не всяка поставена диагноза аутизъм е резултат от недоразумение, но това се случва все по-често, тъй като в нашия свят се появяват все нови и нови изключителни деца.

Стандартното представяне на различно функциониращо хармонизиране е аутизмът. При него пътищата на електромагнитната енергия в мозъка се свързват в клуп. С други думи, енергията започва да се върти в кръг или елипса в малък участък от мозъка. Тогава други части от енергийната система, сензорните рецептори, засядат в „пусково“ положение. (И повтарям, важно е да се отбележи, че не всички деца, които показват признаци на аутизъм, са от новата еволюция. Тук разглеждаме само децата с нови енергийни модели.)

Когато електромагнитните комуникации в мозъка започнат да образуват клуп, детето „засяда“ в едно доста тясно поле. Мрежата от неврони в мозъка образува малък, ограничен формат, което на свой ред ограничава способността на детето да общува нормално на триизмерно равнище. Оттам и различните нива на аутизъм — леките случаи, когато детето остава сравнително контактно, но със затруднения; умерено засегнатите деца, които общуват само частично, но съзнанието им, изглежда, че присъства; и дори гениалните в

определени области малчугани. С оглед на енергиите и хармонизацията, онова, което смятаме за аутизъм, в повечето случаи е просто различна подредба на хармонизиращите връзки в електромагнитните енергийни полета в мозъка, а може би и в цялото тяло.

Усещането за докосване кара много от тези така наречени деца с аутизъм да се чувстват застрашени. Това е, защото, когато бъдат докоснати от някого, те усещат всичко, което той някога е преживявал — най-дълбоките му страхове и чувства, светлото и тъмното в него. Освен това повечето деца с аутизъм не понасят да бъдат ограничавани по какъвто и да било начин, защото и така им е трудно да живеят в телата си. Част от тях дори не понасят дрехи или обувки. Пак повтарям, това не се отнася за всички деца с аутизъм, но е явление, което определено се вписва в контекста на Новите деца.

Съществува едно мнение, че живакът, който се съдържа в поставяните на децата ваксини, в околната среда и дори в морските храни, изяждани от бременните жени, допринася за нарастващия брой на деца с аутизъм. Действително повечето живак в човешкия организъм идва от морските дарове. Друг източник е наситената с живак амалгама, която зъболекарите използват за пломбиране на зъбите. С течение на времето този живак се отделя малко по малко от plombата и попада в организма.

Научно установен факт е, че живакът е силен проводник и дори може да се използва за произвеждане на електроенергия като гориво. Когато е налице електропроводимост, се създава електромагнитно поле. Електромагнитното поле по начало е поляризирано, противоположно на това на електрическото поле, и когато електрическият ток се върти в една посока, електромагнитната енергия се върти в обратната. Тази противоположна поляризация създава равновесие и стабилност. Когато обаче и електрическото, и електромагнитното поле се завъртят в една посока, вратите на времето и пространството се отварят, преградите между нашата реалност и тази на другите светове изчезват, а гравитацията престава да съществува. Именно по този начин действа антигравитационната технология, а НЛО идват и си отиват от нашия свят. Това е и начинът, по който се постига пътуването във времето и по който човешкото съзнание работи в тази и другите реалности.

Следователно, ако в тялото има високо ниво на живак, той може да допринесе за объркване на електромагнитните връзки и модели в мозъка — откъдето пък се получават енергийните клупове и аутизмът, както и други видове аномално поведение на съзнанието и познавателната способност. Наличието на живак действително може да създаде в тялото нови електромагнитни взаимоотношения, които да променят реда на електрическите импулси и/или да ги накарат да действат по различен начин. Когато станат такива промени, детето проявява липса на някои поведенчески прояви или те са променени и бива смятано за „ненормално“.

Всъщност, когато се роди дете с нови енергийни модели и по-усъвършенствана електромагнитна система, а след това в организма му попаднат токсични метали, това може като общо да засили различията в хармонизацията или функционалните отклонения и да допринесе много за промените в електрическите и електромагнитни връзки в цялото тяло. Образуват се нови енергийни взаимоотношения, а с това и цял куп нови проблеми. Наличието на токсични метали в организма лесно може да се установи с обикновени кръвни изследвания или анализ на косми — и двете могат да се поръчат чрез лекар.

СДВ И СХДВ

Децата с нови модели на мозъчните вълни често се проявяват като синдром на дефицит на вниманието (СДВ), или синдром на хиперактивност с дефицит на вниманието (СХДВ). Това означава, че детето е затруднено да изпълнява една задача дълго време, да задържа вниманието си или да се съсредоточава. Истината обаче е, че Децата на новото време не мислят по същия начин като предците си. Хората обикновено разсъждават линейно, т.е. една мисъл следва логически друга и така нататък, образувайки спретната права линия. Ролята на всяка брънка от веригата на разума е да свърже една информация със следващата, докато се изгради история, която да изглежда смислена.

Мозъците на Децата на новото време работят по друг начин. Вместо да използват линейната логика, те мислят секционно. Представете си, че в мозъците на тези забележителни деца има страшно много чекмедженца, като в тях се съхраняват различни видове информация. Чекмедженцата се отварят по секции, често по много наведнъж. Резултатът може да наподобява на СДВ или СХДВ, тъй като не изглежда детето да следва някаква логика — то често скача от тема на тема, понякога със забележителна скорост. Когато мислят, Децата на новото време са способни да минават от една област в друга, разпознавайки и съхранявайки данни за по-нататъшна употреба или докато съберат достатъчно информация, която изцяло да изглежда смислена.

Поради своя нов модел на мислене и засилените си способности за усвояване на знания Децата на новото време, особено Кристалните и Звездните деца, на пръв поглед страдат от СДВ или СХДВ. Истината обаче е, че тези деца нямат нужда да обмислят дълго нещата — ако това изобщо се налага, — защото вече разполагат с информация, спретнато подредена за бъдеща употреба! Аз предпочитам да разглеждам СХДВ като способност за скоростно обработване на информация от различните измерения.

И тъй като са свободни, необременени от никакви системи от убеждения, Децата на новото време притежават вродената способност

да оставят съзнанието си да се рее когато и където поискат — като същевременно те продължават да живеят в триизмерния свят!

Освен дефицит на вниманието, на Децата на новото Време много често се приписва и хиперактивност. А в тях няма нищо „хипер“, освен ако не става дума за опита им. Когато е в състояние да събира и съхранява информация секционно, детето го прави със скоростта на светлината и този процес често остава незабелязан за нас. Сетне, докато всички останали се мъчат да насмогнат, използвайки потромавата линейна логика, детето се отегчава и започва да проявява признаци на нетърпение. Това нетърпение в много от случаите изглежда като лошо поведение. Истината обаче е, че просто няма какво да привлече интереса на детето и то просто се чуди къде да се дене. С течение на времето този тип поведение се превръща в нещо обичайно за него.

Тези деца не са с нарушени функции, те просто са различни. Ако използваме като метафора компютрите, предишните поколения хора са като ранните компютри, които все още работят под DOS. Техните процесори са в състояние да изпълняват функциите една по една, докато задачата бъде изпълнена. Този процес е логичен и линеен, той изпълнява програмата ред по ред. Децата на новото време обаче функционират като последните модели компютри — в състояние са да изпълняват по много задачи едновременно, напълно съзнателно и без нито за момент да губят нишката на всяка от задачите. Тяхната информация се обработва като чиста енергия, така че няма забавяния в процеса на комуникация. Този процес протича твърде бързо, за да бъде описан с думи. Техниката на децата им позволява да асимилират данните със свръхсветлинна скорост. За тях тази скорост е естествена. Много от тях не съзнават, че са различни; те просто функционират така, както са създадени.

Тази на пръв поглед разхвърляна дейност често остава неразбрана от учители, родители и настойници. Те смятат, че детето може би има нарушена способност за усвояване на знания или някакъв недостатък, след като не успява да следи линейната логика. Полагат се усилия то да бъде затворено в някакви социални норми и правила, ала с течение на времето тези усилия водят до още по-големи проблеми с поведението. Такива деца често изпадат от образователната система и биват определяни като проблемни. Накрая те намразват обществото,

което не иска или не може да ги разбере. Те и без това се чувстват различни, тъй като осъзнатостта им далеч надхвърля представите на околните. В резултат самооценката им се влошава, появяват се поведенчески проблеми, може би дори потиснатост, и те лека-полека престават да общуват с хората, тъй като и без това никой не ги чува. Детето може да реагира отрицателно по какви ли не начини, и то само защото се чувства непризнато или ненасърчавано.

Вместо да се радваме на тяхната различност, ние им даваме лекарства, с които да лекуваме депресията и хиперактивността им — да повишаваме настроението им и да ги успокояваме. Когато им се дават медикаменти, децата стават по-тихи и кротки и като че ли вниманието им се задържа повече, но всичко това ги потиска емоционално, духовно и еволюционно. Сякаш обществото е решило, че всяко от тези деца е влак беглец и единственият начин да бъде контролиран е на линията да се издигне тухлена стена под формата на медикаменти. Когато в крайна сметка се забие в стената, влакът се разрушава — също като децата, на които се дават хапчета, за да се държат съобразно старите обществени порядки. Подобни медикаменти най-често затварят вратите към по-висшето съзнание и вместо вълнение от живота, малчуганът започва да усеща апатия. Когато са на лекарства, тези деца се нуждаят от по-малко внимание — защото са по-кротки и лесни за гледане, — но решен ли е изобщо проблемът?

Някой е успял да постави ситуацията „под контрол“. Контролът — старият образец, при който един или повече хора трябва постоянно да управляват. Факт е, че контролът не е нищо повече от схващане на егото, което няма нищо общо с истината. Според идеята за контрола някой е отделно нещо от цялото и е поел задължението да налага своите преживявания и възприятия на друг човек или други хора. Когато някой твърди, че контролира, това се отнася единствено за него самия. Онова, което контролирацията желае, според неговите разбирания, не е задължително доброто на всички замесени. Контролът е власт, но само в ума на човека, който го упражнява.

Една от най-великите истини, които Децата на новото време знаят без никаква сянка от съмнение, е, че всички сме едно. Ние сме част от цялото, а то е по-велико от всяко отделно същество. Когато започнем да се отделяме по някакъв начин, това ще рече, че се отдалечаваме от истината и Децата на новото време го знаят. Когато

едно дете знае истината дълбоко в себе си и възрастните или дори други деца полагат усилия да го накарат да живее извън тази истина, това е все едно да го карат да предаде истинската си природа. По този начин го карат да лъже и да се съгласи, че е отделно от цялото. Това е обратното на всичко, което детето знае, и тъй като познанието му е много дълбоко, отцепването от цялото му причинява огромна болка.

Според авторката не е вярно, че тези деца проявяват недостиг на концентрация, познавателна способност или социални умения; недостигът всъщност е в обществото. То не е наясно с ескалиращата еволюция на човечеството, затова не обръща достатъчно внимание на Децата на новото време, не им е осигурило подходяща образователна среда или системи за семейно подпомагане и остава глухо за онова, което те казват в действителност. Нашето общество, подобно на много други, се нуждае, най-общо казано, от някого, когото да обвинява за своята глупост, и винаги е имало хора, преследвани, задето правят нещо необикновено — или обратното, задето не правят нищо. Обществото трябва да промени схващанията си за Децата на новото време или все повече от тях ще изпаднат в изолация, въпреки че могат да донесат големи положителни промени в нашия свят.

ТРЕТА ГЛАВА

ОРБИТЕ СЪЩО СА ХОРА!

Изпращането на съзнанието ни в съвършени геометрични форми ни позволява да излезем от рамките на времето и пространството. Като работим по този начин в същата тази конструкция, от която е създадено всичко, няма начин да сгрешим.

Саламандровият орб

КАКВО СА ВСЪЩНОСТ ОРБИТЕ?

Орбите са енергийни полета с кълбовидна форма, които често се появяват на снимки и видеофилми. Приличат на съвършени некухи сфери. Като че ли се движат по своя воля и в много случаи могат да се видят или снимат като многоцветни кълба с разнообразни сложни вътрешни шарки. Съществуват много мнения относно техния произход, тъй като орбите не идват от едно място. Орбът всъщност е метод за комуникация през времето, пространството, измеренията и дори междугалактическите граници. Някои хора наистина ги виждат или усещат.

В общи линии скептиците твърдят, че орбите са просто пращинки във въздуха. Не всички орби обаче са прах. През годините неведнъж се е случвало глас, който сякаш идва от нищото, да прекъсне ежедневните ми задачи с думите: „Вземи фотоапарата“, „Излез навън“ или „Обърни се“, и всеки път, когато съм се подчинявала, съм успявала да снимам орби! В много от случаите тези снимки показват действително движение на орби, понеже след тях се образува „опашка“, или следа от енергия. В известен смисъл те приличат на комети, които прекосяват пространството пред обектива. Понякога светът на духовете разкрива присъствието си под формата на орб или други аномалии на снимки. Фотографирала съм орби на места, за които се говори, че са обитавани от духове, и някои мои снимки са били показвани по новините на местни канали. През годините съм срещала много хора, които умеят буквално да извикат орба, за да бъде сниман. На контролните снимки, правени преди „повикването“, няма нищо подобно, но след като орбите бъдат помолени да се покажат, следващите снимки са пълни с тях.

Винаги съм се интересувала живо какво може да означават те. Все пак когато някой мисли за подобни явления от метафизична гледна точка, те придобиват ново значение с неограничен потенциал. Наскоро открих, че това явление е нещо много повече от странни аномалии в снимките — че орбите всъщност въплъщават съзнание! Възможно ли е това? Да, истина е.

Фигура 3. Снимка на орби в Кристална мрежа. Фотография: Майкъл Кох.

ПЪТЯТ КЪМ ОТКРИВАНЕТО

Най-добрият начин да опиша това изненадващо откритие е да споделя как то ме намери. Странните преживявания не са нещо ново за мен. В ранните етапи на моето пробуждане, докато започвах да осъзнавам енергийната си система, усещането ми за реалност се промени драстично. Започнах да чувствам огромен брой видове енергия от други равнища на реалността. Всяка сутрин си давах време да изследвам тези нови, чудни открития. Започнах да виждам енергията и с течение на времето се научих да манипулирам фините видове енергия посредством движения и музика. Така способността ми да усещам по-висшите реалности се разви още повече. Случвах ми се неща, за които не можех да разкажа на никого и това ме потискаше.

Всяка сутрин, докато работех с енергията, се молах на глас за помощ от който и да било във Вселената, който бе просветлен, който би могъл и би искал да ме напътства. „Покажи ми“, казвах аз. Една сутрин, докато изпълнявах обичайната си програма и се молах за напътствия, пред мен се материализира един блестящ Учител. Стоеше по средата на дневната като една жива холограма и от него се излъчваше удивително сияние! Беше много висок, с тъмночервена дреха и дълга коса на вълни. Светлината му бе едновременно силна и нежна. Това бе моментът, когато за мен реалността се промени мигновено и завинаги. Учителят ми показва как да използвам енергията по начини, за които не бях и помисляла, а накрая дори ме научи как да я манипулирам, за да постигна изцеление, за проявяване на по-висши реалности и дори за да научавам разни неща. С течение на времето идваха редица Учители, които ми преподаваха различни предмети, като например устройството на Вселената, много от науките, лечителство и така нататък. Дори и сега Учителите ме напътстват постоянно. Чувствам се все едно съм онлайн с безжична връзка и получавам информация по най-различни теми в главата си. Зная, че звучи странно, но е истина — и много от онова, което ми казаха, бе научно доказано дълго след като бях получила информацията.

Това бе едно удивително пътуване, в което се научих на доверие, да бъда открита за неочакваното и да живея с вярата, че всеки един момент е съвършен, независимо какво се случва. Когато го правя, животът ми прави безкрайно положителни завои, движен от сила, която е много по-висша от мен. Поради това работата ми ме отвеждаше от място на място по цялото земно кълбо, където се срещнах и разговарях с хиляди хора. От всяка среща научавах по нещо ново. Когато вземем решение да не се опитваме да контролираме нещата и искрено да вярваме в момента, се случват удивителни неща. Започваме да усещаме синхронност на живота си с този на други хора. Препятствията се отстраняват от пътя ни и престават да съществуват и чудесата се случват едно след друго. Животът добива вид на добре хореографиран танц. Няма такова нещо като съвпадения, има само възможности.

Учителите често ми дават научна информация, която надхвърля знанията ми. Най-често имам някаква представа за какво става дума, но сведенията често съдържат сложни научни данни, които са далеч извън моята сфера на образование. Обикновено правя всичко възможно да предам тази информация на някого, който може да я използва по-добре от мен. Често се шегувам, че всеки, когото трябва да срещна във връзка с това, в крайна сметка се озовава в дневната ми. Най-удивителните хора са идвали в точния момент и са притежавали точния опит или връзки за онова, което съм имала да споделя в момента. Когато например ми беше необходима информация за генетиката, една генетичка се обади да си запази час при мен — и дойде, чудейки се защо. Скоро обаче открихме! Докато разговаряхме, започнах да споделям с нея информацията, която бях получила, за комуникационните промени в нишките на човешката ДНК. Тя бе доста изненадана, като чу какво са споделили с мен Учителите, защото учените бяха открили явлението едва предишната седмица. А аз имах тази информация от две-три години. Колко забавно ми бе да ѝ кажа какво ще бъде открито след това! С течение на времето между нас се установи чудесно приятелство. Веднъж, докато търсех информация за определени аспекти от ядрената енергия, при мен си записа час ядрен инженер, така че успях да споделя с него каквото знаех. (По-късно се омъжих за него, така че с един куршум ударих два заека!) При мен са се извървели какви ли не учени — ракетни инженери, биолози,

патолози, натуропати, хомеопати, акупунктуристи, филмови продуценти; идвали са и ще продължат да идват, защото *вярвам*. Винаги съм открита за по-висшите реалности.

През последните няколко години съм получила много информация под различни форми за Децата на новото време. Работила съм с безброй малчугани и техните семейства и съм установила, че тази информация е вярна, а и самите деца го потвърждаваха. Особено миналата година ми донесе толкова много чудни открития и нови преживявания, че имаше неща, които не разбирах; все пак вече съм ги проумяла. Джеймс Туаймън направи голям принос за нашия свят, като откри, че Децата индиго общуват медиумично по линиите на вселенската мрежа. Те се свързват помежду си и с хора, които са „настроени“ по този начин, където и да се намират и по всяко време. Те наистина са удивителни. Сетне Туаймън се срещна с много от децата, които общуваха с него по този начин, и свърши чудесна работа, като описа това явление за света. Също така много от Децата на новото време общуват по различен начин, който е не по-малко необикновен, но и не по-малко реален.

През лятото на 2005 г. поех ангажимента да направя презентация на едно изложение в Спокейн, щата Вашингтон. Вече бях участвала няколко последователни години на това изложение и всеки път посетителите очакваха с нетърпение презентациите ми по някои теми. Веднъж, месеци преди събитието, Учителите ми казаха, че *трябва* да говоря за децата. Чувствах се малко несигурна, тъй като все пак никога не се бях смятала за експерт по детските въпроси. Бях работила с много семейства, но нямах усещането, че разполагам с организирана, солидна или доказуема информация, за да се получи презентацията както трябва. Учителите обаче бяха непреклонни. В главата си чувах отново и отново: „Говори за децата“. Явно нямаше да се откажат! (Когато искат от мен да направя нещо, Учителите го повтарят, докато не се съглася. Честно казано, това понякога е досадно. Научила съм се обаче, че когато са толкова настоятелни, е по-добре да ги послушам, дори когато исканията им поставят на изпитание опита или логиката ми в момента.) Обикновено, когато ме притискат така, животът ми преминава на по-горно равнище. Обогатявам се с по-задълбочено разбиране, нови идеи, добри връзки и откривам нови начини да преподавам — въобще, всякакви добри резултати. Излишно е да се

съпротивлявам, тъй като и без това накрая правя каквото ми кажат и винаги се получава чудесно! И така, тогава в крайна сметка се съгласих.

Лекцията ми за децата беше обявена и резултатите бяха много добри, както в продажбите на билети, така и в броя на хората, които дойдоха на изложението, за да споделят с мен историите си. Направо не можех да мръдна от посетителите, които идваха в моя павилион и ме спираха извън него, за да ми разказват случилото се с тях, да ми задават въпроси и да изказват загрижеността си за конкретно дете. Тогава осъзнах наличието на остра нужда от информация за Децата на новото време и започнах да разбирам какво са имали предвид Учителите.

Сутринта преди лекцията една жена на име Джули се спря пред павилиона да поговори с мен и започна да ми разказва историята си. Живеела в малка общност в Монтана, работела като медицинска сестра и притежавала интуиция за болестите. Подобно на мен, често била търсена от лекари, юристи и други професионалисти, също така и от семейства, заради работата си с някои типове деца. Тя ми сподели фантастични истории за децата, с които работела, и за начина, по който ги откривала — или по-скоро те я откривали! Джули получавала „съобщения“. (Определено разбирах какво има предвид!) Изведнъж чувала нещо от рода на: „Качи се в колата си и карай“, и се подчинявала, без да има каквато и да било представа накъде отива. Когато стигнала на съответното място, ѝ се „казвало“ да спре, да отиде до вратата и да позвъни. Когато вратата се отваряла, тя без колебание задавала въпроса; „Има ли дете тук?“ И винаги имало!

Децата повиквали Джули по телепатия.

Най-често това били деца с тежка физическа инвалидност. Не можели да говорят, а някои не чували или не виждали, така че общували по телепатичен път. С други думи, установявали контакт със съзнанието си. В един от домовете, които посетила, момченцето самодоволно ѝ казало (по телепатия и със знаци) какво е правила до този момент през деня. Знаело с подробности *всичко*, което била правила, преживяла и почувствала през целия ден! В повечето случаи Джули научавала, че детето скоро ще бъде дадено в дом поради тежката си инвалидност или защото семейството не можело да му осигури нужното количество грижи. Обикновено Джули питала

родителите дали може да поработи с детето и родителите или настойниците се съгласявали, защото и без това отчаяно се нуждаели от помощ.

След като разказа всичко това, тя отвори един албум и започна да ми показва снимки на децата. Повечето от тях изглеждаха напълно нормално. Това, което веднага ми привлече вниманието, бяха аномалиите в тези снимки — когато тези деца биваха фотографирани, около тях се виждаха енергийни полета на цветни орби, пълни със свещени геометрични шарки или изображения на математически формули, като например множеството на Манделброт. Отначало, когато забелязала аномалиите в снимките, Джули си помислила, че може да са резултат от проблеми в апарата или нещо във въздуха. Усещала, че е нещо много по-важно, затова започнала да експериментира с различни фотоапарати. Пробвала с дигитални, 35-милиметрови и за еднократна употреба — изобщо каквито успяла да намери — и резултатите винаги били едни и същи: орби с геометрични шарки в ярки цветове. Тези снимки обаче били много по-сложни от „обичайните“ за орбите. Когато попитала децата какво е това на снимките, те й казали, че нарочно създават аномалиите! Оказало се, че орбите са целенасочени проекции на съзнанието. Когато чух това, силно се развълнувах. От години имах подозрения за орбите, но така и не успях да докажа теорията си... до този момент.

На снимките ясно личаха орби, които бяха уникални за всяко дете, независимо кога и къде бе правена снимката. Всеки от орбите в своята сложност представляваше разпознаваемо енергийно изображение на съответното дете и аномалиите бяха последователни в цялата й колекция. Те се повтаряха на снимки, правени на различни места, докато децата и родителите или настойниците им участваха в различни дейности. Децата умишлено поставяха своите енергийни подписи. Но това не бе всичко. След първите снимки Джули и нейните приятели продължили с експериментите. Един ден завели две от момчетата (за които се знаело, че общуват по телепатия) на различни спортни събития в два противоположни края на града. Снимали ги по едно и също време. *И на двете снимки имало орби, разположени по един и същи начин, с абсолютно еднакви шарки.* Момчетата били хармонизирали честотите си, за да кажат нещо в картинна форма. Това не беше случайност. Трябва да призная, че бях впечатлена. Попитах

Джули дали мога да покажа нейните снимки по време на лекцията си, тъй като смятах, че ще са ценно допълнение към мистерията на Новите деца. Знаех, че в цялата тази работа има нещо повече, но тогава просто не можех да напипам какво. Дойде следобедът, когато щях да изнасям лекцията. Трябваше да продължи два часа. Чудех се как ще ги запълня. Знаех ли достатъчно от срещите и разговорите си с децата и техните родители и настойници, за да се получи нещо смислено? Е, презентацията мина чудесно и осъзнах, че преживяванията ми са донесли цяло богатство от информация, което далеч надхвърли очакванията ми. След като описах основните характеристики на различните деца, поканих публиката да участва с въпроси, коментари и разкази за лични преживявания. Хората бяха много развълнувани от възможността да споделят своите въпроси и загриженост за децата, които познаваха или имаха в семействата си; бях просто изумена от тяхната отзивчивост. Не само че двата часа, които ми бяха определени, се стопиха като миг, но и накрая, когато вече нямаше как да останем в залата, още дълго дискутирахме отвън в коридора. Е, добре, извадих си поука. Чакаха ме обаче още изненади.

На другата сутрин се събудих с някакво странно усещане. Когато започнах да се обличам, като че ли не можех да пазя равновесие и постоянно се накланях надясно. Затворих очи и се отправих мислено към източника на неразположението. Прегледах си енергийните полета и онова, което открих, много ме изненада — в полето ми имаше сияен небесносин орб! Намираше се отдясно на тялото ми, малко под нивото на рамото ми. Беше наситен с толкова енергия, че усещах тежест. Нямах представа какво се случва, но смятах да разбера.

В края на деня в полето ми вече имаше *четири* орба, всичките отдясно и в различни цветове. Единият беше небесносин, вторият — почти с цвят на съомга, третият — златист, а четвъртият — бледозелен. Буквално не можех да стоя изправена заради енергийната им тежест. Едва ли е необходимо да отбелязвам, че това доста ме смущаваше, но тъй като непознатите явления не са новост за мен, просто се примирих.

Този ден бях много заета на изложението, но при всяка възможност се „проверявах“. Орбите останаха в полето ми през целия ден и лека-полека започнах да свиквам с интензивността на допълнителната енергия в него. Бавно, но сигурно взех да се изправям. Когато същия ден видях Джули за малко, ѝ казах какво става, а тя се

засмя и отвърна, че съм „посветена“. По нейните думи, след като видят снимките на децата, много хора започват да усещат орбите. Повече от това не знаеше. Макар че се надявах да имаме възможност да разговаряме пак, никога повече не я видях. Знаех, че в това има нещо много повече от обикновено усещане на орбите. Бях увлечена, заинтригувана и само наблюдавах и чаках.

От Спокейн отлетях за Седона, щата Аризона, за да изнасям лекции на едноседмична конференция. Имах два дни да си почина преди началото на конференцията и тъй като бях пристигнала преди другите лектори, използвах възможността да остана насаме със себе си. През тези два дни усетих още много орби, които се прикрепиха към енергийното ми поле. Осъзнах, че се събират във всякакви цветове и размери. Тъй като това бе ново преживяване за мен, мина известно време, преди да се сетя, че трябва просто да чакам и да наблюдавам явлението. Когато го направих, осъзнах, че съм взела „автостопаджии“.

Всеки орб носеше в себе си съзнанието на различно дете. И те ми говореха. Боже мои!

Това бе един от онези моменти в живота ми, когато бях сигурна, че всичко, което смятах, че зная, се променя. Както когато Учителите се появиха за пръв път, се усъмних в себе си. Дали не започвах да си губя ума? В никакъв случай! Това беше съвсем реално. Трябва да призная, че бях зашеметена от всичко, което означаваше това преживяване. Колкото и да съм свикнала със странните явления, това бе нещо съвсем ново. Така че си помислих: „Какво пък толкова“, и започнах предпазливо да общувам по телепатия с децата. Чувствах се малко глупаво да стоя сама в Аризона и да говоря на енергията в моето поле, докато... те не ми отговориха. Леле!

Започнаха да се случват удивителни неща. Не само че в енергийното ми поле започна да се събира съзнанието на различни деца, но и около мен започнаха да се трупат земни малчугани. При всеки полет до края на лятното ми пътешествие (а те бяха много) седях до — всъщност бях заобиколена от — деца на най-различни възрасти. Около мен гъмжеше от цели класове, училищни оркестри, спортни отбори и много други видове групи, всичките, пътуващи по различни причини. Същото важеше за летища и ресторанти, и буквално за всички обществени места, където ходех. Това не можеше да е съвпадение. Също така през този период имаш много задълбочени

разговори с децата на най-различни теми. За мен тези ескалиращи преживявания бяха истинско вълшебство — и знаех, че ще има още!

В началото на 2006 г. замислих документален филм за Децата на новото време, който трябваше да е въз основа на написаното тук. Искях да споделя за някои от чудните послания, които тези изключителни деца донасят в нашия свят. Точно преди да тръгна за лятната си обиколка, срещнах Майкъл Ший, който продуцира филм за онова, което се случва между преражданията. Тъй като имам пълен сетивен усет за другите измерения, Майкъл ме беше наел като личен консултант по специалните ефекти за филма. Двамата с него бяхме провели дълъг телефонен разговор по време на престоя ми в Седона. Планирахме някои от предпродукционните неща, които съпътстват производството на един филм. Казах му за детските орби, които вече разговаряха с мен, както и за плановете си да направя филм за тези деца. Майкъл много се развълнува, докато му разправях какво съм преживяла. Попита ме: „Защо не вмъкнеш филма си в моя?“ Ама че чудесна идея! Наистина исках да помогна на хората да видят какво се крие зад илюзията на ежедневието, а също така и колко крехки и необикновени деца не получават онова, от което се нуждаят. И сега ми се отваряше възможност да направя всичко това! „Да!“, отвърнах убедено. Накратко казано, станах съсценарист заедно с Майкъл. Понастоящем планираме и продължение.

Децата не само оказват въздействие върху живота ми, но и ми помагат със сценария. След като телефонният ми разговор с Майкъл приключи, започнах да си приказвам по телепатия с орбите, т.е. с децата, чиито съзнания кръжаха около мен. Разбира се, те бяха чули разговора ми с Майкъл. Попитах ги дали биха ми помогнали в написването на сценария. (Тогавата още и през ум не ми бе минавало, че те са до мен именно по тази причина!) По-късно седнах на компютъра и им казах, че сега моментът е особено подходящ за обсъждане, тъй като имат пълното ми внимание, а и мога да записвам посланията им. Заразпитвах за орбите, за децата, за това какво искат да кажа в книгата си и да бъде показано във филма. Те започнаха да ми разказват, да споделят философиите и наблюденията си върху нашия свят и отвъд него. Също така ми показаха нови светове с вълшебни пейзажи, за които по-късно писах в сценария. По време на разговора им зададох и

някои въпроси за човечеството и другите светове. Ето какво споделиха те:

ЗА ЖИВОТА НА ЗЕМЯТА:

Спомням си какво беше, преди да дойда тук. Всички казваха истината и никога никого не обиждаха.

Нищо на земята не е толкова важно, колкото всички си мислят. Това са дреболии. Онова, което има значение, е вечното.

Как така хората не си спомнят времето, когато всички неща бяха свършени? Защото те все още са.

ЗА ОТНОШЕНИЯТА МЕЖДУ ХОРАТА:

Иска ми се хората да можеха да видят какво си причиняват един на друг. Може би тогава ще се научат да се отнасят добре с околните.

Да си любов е много по-различно, отколкото да мислиш за нея.

Толкова много хора изглеждат нещастни. Това е, защото не си спомнят кои са всъщност...

ЗА ВРЕМЕТО:

Помисли си само какво щеше да бъде, ако вчера беше днес, а утре също беше днес. Нямаше ли това да означава, че сега е винаги? Защото това е именно така.

ЗА СВОБОДАТА:

Снощи ми се стори, че сънувам как мога да летя.
После осъзнах, че не сънувам, а наистина мога да летя.

Когато нечия реалност се промени така драстично, винаги е добра идея той да направи така наречената „сверка с реалността“. Често го правя, защото реалността има склонност да се мени често за мен. Затова казах на малките си приятели, че техните орби са фантастични, но бих искала да се запозная с тях и в земните им тела, ако наистина съществуваха. Дори не подозирах какво ще се случи след това!

УИЛЯМ

Малко след молбата ми да се срещна с децата, чиито орби бяха дошли в енергийното ми поле, имах записан час за тълкование за нов клиент, когото никога не бях виждала. Хората често си записват час при мен по електронната поща заради месечния ми бюлетин „Онлайн съобщения“. Обикновено преди първия сеанс с клиента никога не сме се виждали и дори не сме разговаряли по телефона. В уреченото време телефонът звънна и от другия край на линията долетя радостен женски глас. Тя започна разговора с извинения. Каза, че сеансът всъщност не бил за нея, а за 11-годишния ѝ син, който не говори, а също така има и други физически проблеми. Та тя била записала час за сеанса по негова молба. Когато започна да ми разправя за Уилям, в полето ми се чу бърборене. Орбите силно се развълнуваха и аз неволно се засмях. „Питам се — казах на майката (без никакви предварителни обяснения) — дали Уилям не е едно от децата, които разговарят с мен“. Тогава тя също започна да се смее. Каза, че се чудела дали ще кажа нещо, понеже синът и твърдял, че говорел с мен от известно време. Леле. Леле! Е, нали това исках? Така започнаха интересните, толкова скъпи на сърцето ми отношения с Уилям и майка му, които продължават и до ден днешен.

След сеанса ми бе останало достатъчно присъствие на духа, за да попитам орбите, които все още се навъртаха в полето ми, кой от тях е Уилям. Оказа се, че е един светъл орб с цвят на съомга точно над главата ми. Животът току-що бе станал още по-странен, но нещата най-сетне започваха да се изясняват. От онова съдбовно запознаване с Уилям имахме някои много специални моменти, за които можете да прочетете в девета глава. Отначало предпочетох да споделя за орбите само с избрани хора, които също започнаха да преживяват това явление.

ДИЛЪН

Моята приятелка Пам — жена, надарена с медицинска интуиция, лечителка и шаман, бе поканена по телефона да работи с момче, което се беше разболяло след опустошенията на урагана Катрина по крайбрежието на Залива. Ще го наричам Дилън. Дилън се разболял сериозно, след като се завърнал в разрушения си квартал. Той и няколко души от семейството му се върнали в района, за да помагат на другите и да видят в какво състояние е домът им, който се оказал срутен. Докато газели из замърсените порои, семейството се натъквало на ужас след ужас. Имало цели групи плаващи трупове. Около седмица след посещението в квартала Дилън се разболял сериозно. Вдигнал висока температура и бил приет в болница. Когато състоянието му продължило да се влошава и обичайните медицински изследвания не показвали причината, един от неговите учители се свързал с Пам. Преди бурята Дилън бил съвсем здраво момче и болестта му озадачавала всички, които полагали грижи за него. Скоро той изпаднал в кома и не бил в състояние да общува по обичайните начини.

Пам установила телепатичен контакт с него и той отговорил. (До този момент ѝ бях казала само за орбите в енергийното си поле, но не и какво представляват.) Пам усетила, че в енергийното ѝ поле, точно пред челото ѝ, имало орби. Когато Дилън започнал да ѝ отговаря, тя интуитивно го попитала дали не е един от четирите орба, които усещала. Да, разбира се, че бил! Когато го запитала как общуват, той отвърнал, че когато подава послания със сърцето си, човек същевременно му позволява и да приема такива. В основни линии, когато общуваме с любов, ние отваряме всички врати, които, когато са затворени, създават пречки за интуитивната ни същност. Дилън и обяснил, че единствената причина децата да могат да пътуват и общуват по този начин е, защото имат повече чистота. Те все още са невинни и не са издигнали прегради около себе си, както правят повечето възрастни. Освен това Дилън казал, че пътуването под формата на сфера позволява на съзнанието им да минава и по най-

тесните пътеки на творението, без да им се случи нищо лошо и без да се загубят.

Обяснил ѝ, че се чувства неудобно в тялото си, тъй като то не можело да се разширява и свива, както можело да прави енергийното, преди той да дойде в този свят. По негови думи, идването на земята било въпрос на избор и всеки решавал дали иска това преживяване. Той самият предпочитал да не продължава земния си опит, тъй като не напредвал с духовните знания толкова бързо, колкото му се искало, и смятал, че ще е по-добре да се учи и преподава „отвън“.

Когато лечителят се привърже твърде много към клиента, може да се стигне до нежелателни резултати. Разбира се, трябва да има искрено съчувствие, но когато се прекоси онази тънка емоционална линия, лечителят става крайно уязвим и дори може да се наруши чистотата на лечението. Особено трудно се поддържа този неутралитет, когато се работи с дете. Пам бързо се привързала към Дилън, макар като професионалист да знаела, че това не е добра идея. Загрижена, тя го попитала защо ѝ е толкова трудно да избегне емоционалната връзка с него. Обяснението, което ѝ дал, било чудесен урок за нея. „Досега — отговорил Дилън — ти не разбираше значението на работата си. Привързана си към нея интелектуално, а това не е истината. Трябва да се отпуснеш и да не държиш толкова на резултатите. Истинската вибрация идва от сърцето и разликата е много фина. Сега ти започваш да я виждаш“.

Дилън така и не дошъл в съзнание и скоро след това си отишъл. Разговарял с нея през цялото време на прехода си. Когато Пам го попитала за неговото заминаване, той казал: „Нивото на ефекта от сегашното колективно съзнание на хората на земята върви против законите на Вселената, на цялото сътворение. Колективното съзнание е приело за своя основа емоциите. Емоциите нямат нищо общо със създанието или разрушението, освен когато използваш страст, за да подклаждаш намерението си да реализираш нещо. Добър пример за това е молитвата. Когато се молиш от душа и сърце, молитвите ти биват чути. Това не е всъщност емоция, то е създание от чиста любов. С емоциите не можеш да задържиш енергията на висшите вибрации, понеже не си в истината. Всичко, което е земно, трябва да достигне щастието. Както упражняваш тялото, така трябва да упражняваш и своята божественост“.

Слисана, Пам казала на Дилън: „Ти си толкова голям!“

Той отвърнал: „В теб има равнище на съзнание, което е над емоциите и се основава на високите честоти, но ти го подминаваш с онова, което учиш. Трябва да поддържаш равновесието. Това ще промени изходящия резонанс от епифизата, която е начало на реката на живота“.

Пам попитала: „Но защо избра тъкмо мен, след като има толкова много други, с които можеше да говориш?“

Дилън отговорил: „Пам, когато поиска да разбереш какво се случва с теб, ти все едно извика името си към Вселената. Мислеше си, че призоваваш Бога, но ние *всички* сме Бог. Мнозина от вас вече могат да ни чуват. Трябва да слушаш, защото ние можем да ти помогнем. Хората от твоя свят, които започват да се пробуждат, да си спомнят кои са, трябва просто да си припомнят. Престани да мислиш за себе си и недей да скърбиш за мен, а ликувай! Пороботи върху родителите ми. Те са тези, които имат нужда от теб сега. Гледай право в орбите, които те посещават. Общуването ти с тях започва в челните лобове на мозъка ти. Ти си отворена за тях. Това не е промяна на ДНК. Твоят хармоничен отпечатък сега е като апел към всички вселени. Напускайки по този начин, аз избрах да повлияя върху цяла една общност с болестта и смъртта си. Животът се променя постоянно и всеки от засегнатите има избор как да постъпи с това преживяване. То засяга не само моето семейство, но и приятели, съседи и цялата общност. Например виж как ти повлия запознанството ти с мен“.

Постепенно връзката с Дилън избледняла, защото той се отдалечавал все повече натам, където искал да бъде — и накрая изчезнал.

Сега, когато все повече от тези деца установяват контакт с мен и онези, които ги чуват, откриваме, че то става доста лесно. Процесът горе-долу се състои в това да изпратиш мисъл и да чакаш за отговор, който почти винаги идва незабавно. Осъзнатостта на тези деца е удивителна — те сякаш са настроени на вълните на всичко, навсякъде и по всяко време.

Нови орби идват и си отиват и при всеки от нас някои остават. Води ги силното желание да ни накарат да чуем онова, което имат да ни кажат. Много от тези деца са споделяли с мен, че единствената цел на живота им е да ни помогнат да си припомним за любовта, кои сме и

за факта, че да бъдеш човек е нещо много повече от настоящото човечество.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

КРИСТАЛНИТЕ ДЕЦА

Знанието, което идва от другите, не е толкова важно. Само вътрешният ви глас може да ви прошепне истината.

Кейти, Кристално
дете, 6-годишна

КОИ ДЕЦА СА КРИСТАЛНИ?

Защо наричам някои деца Кристални? Всеки има енергийно поле, в и около тялото си, и то се свива или разширява в зависимост от преживяванията на човека. Цветовете в енергийното поле се определят от енергийната структура, която на свой ред зависи от хармоничните връзки. Цветът е честота, а честотата има звук. Посредством гравитационни връзки и енергийни модели всички тези звуци се обединяват и създават уникален облик от хармонични връзки за всеки от нас. Тези хармонични връзки са онова, което отличава всеки от нас в цялото творение. Но във всеки хармоничен облик, във всеки човек съществуват безброй комбинации от честоти.

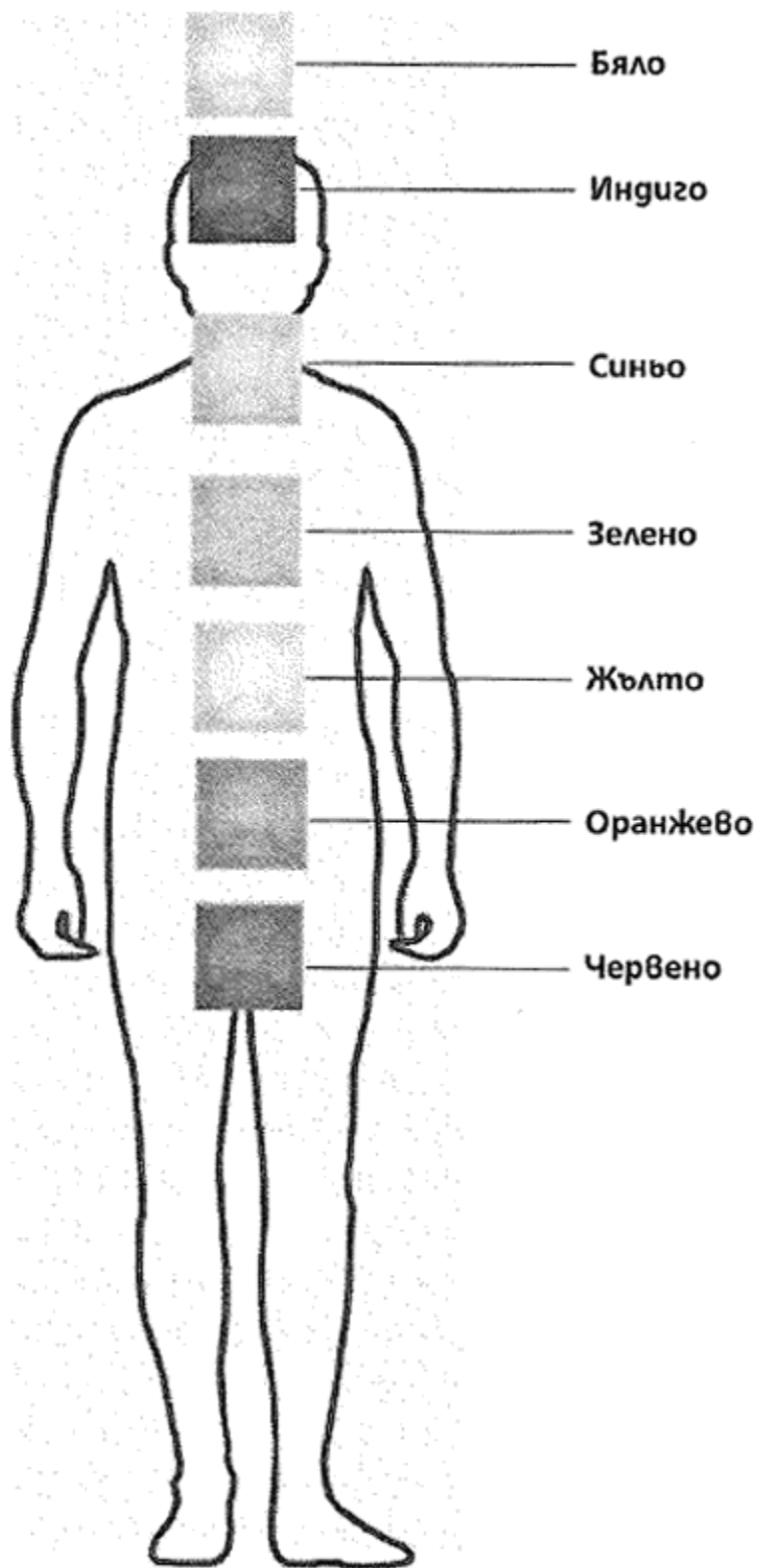
Хармоничните връзки в Кристалните деца са доста по-различни. Те носят цветовете на пълния спектър. Ако можете да видите енергийните им полета (а аз мога!), пред очите ви ще се разкрие многообразие от енергии в цветовете на скъпоценни камъни като великолепни искрящо оцветени дъги от светлина. Вместо да се разширяват и свиват като на техните предшественици, енергийните полета на Кристалните деца извършват широки махови движения, подобно на прожекторите, които понякога виждаме да шарят в нощното небе. Представете си какво ли е да имаш способността да изследваш етера с пълен набор от честоти!

В книгата си „Пирамиди на светлината: пробуждане за новите многоизмерни реалности“ (*Spirit Light Resources*, 2004) отбелязвам, че енергията е светлина, а светлината има памет. Ние сме изградени от енергия и следователно сме светлина. Светлината се разпространява под формата на енергия. За повечето от нас нашата енергия, нашата светлина се движи прогресивно — от честотното ниво, на което се излъчва първоначално енергията, до целия светлинен спектър в спирално движение, докато накрая се превърне в бяла, или съвършена енергия. Бялата светлина съдържа в себе си пълния спектър и е същата като енергията на Източника — на Бога, — т.е. на съвършенството.

Цветният спектър е пирамидален в своята структура и съдържа енергия, която, движейки се, образува спирала. Базовата честота на

пирамидата — и най-широката част на спиралата — е червена. Това би звучало като съвсем нисък тон поради дългите, бавни завъртания на честотата. Ако изпратим енергия, започвайки от базовата честота, тя ще се придвижи до най-горната част на спиралата, през целия цветен спектър и в крайна сметка ще премине през всички честоти. Енергията преминава през червено, оранжево, жълто, зелено, пурпурно, виолетово, бяло и всичките междинни цветове. Нищо чудно, че цветовете на нашата система от чакри съответстват точно на пътя на енергийните честоти!

Енергийните полета на Кристалните деца съдържат пълния цветен спектър. В този модел има известно прегрупиране и децата, които го проявяват, често биват наричани Децата на дъгата. Между енергийните полета на Кристалните деца и Децата на дъгата има някои фини разлики, но в общи линии те са едно и също. Разликите се състоят в това, че енергиите на Кристалните деца са изключително живи в цветовете и движенията си, докато тези на Децата на дъгата са с малко по-ниска интензивност, по-пастелни цветове и по-леки движения. Децата на дъгата са малко по-напред в еволюцията, с по-високи, по-усъвършенствани енергийни модели. Все пак двата типа са толкова тясно свързани, че ги смятам за част от едно и също еволюционно течение. За по-лесно тук ще наричам Кристални всички деца от тази категория.

Фигура 4. Разположението и цветовете честоти в нормалната система от чакри са еднакви по организация със спектъра от цветове

в една спирала.

КАКВО ПРАВИ КРИСТАЛНИТЕ ДЕЦА ТОЛКОВА СПЕЦИАЛНИ?

Спомням си, че нямаше такова нещо като време. Това ми допаднаше, понеже никога не ставаше време за лягане.

Алек, 6-годишен

Кристалните деца са сравнително отскоро на Земята. Те са започнали да пристигат някъде през 1997–1998 г. Това означава, че в момента са на 8 или по-малко години. Кристалните хлапета често се появяват в сънищата на родителите си, по телепатичен път или просто като „убеденост“, преди да се родят. Тази убеденост обикновено се появява у жената, нарочена за майка на съответното дете. Преди да бъдат заченати, тези деца често обявяват името си на единия или двамата родители. Освен това понякога им предават определени послания.

Кристалните деца предизвикват енергийни промени, когато се родят. Познавам една акушерка, която казва, че при появата на такова дете родилната зала засиявала. Понякога тези промени са достатъчни, за да предизвикат у всички присъстващи временно усещане за неравновесие. Веднага след раждането Кристалните деца обикновено са будни и спокойни. Те се оглеждат бавно и съзнателно наоколо. В погледа им личи мъдростта на вековете. За всички, които ги виждат, те изглеждат силни и спокойни. Оставят впечатлението, че носят нещо много специално за този свят. И това е вярно!

Кристалните деца обикновено (но не винаги) имат яркосини очи. Този син цвят при много е, както аз го наричам, леденосин. Това са децата, които ви гледат на опашката в бакалията или между щандовете на „Уолмарт“ и в очите им личи, че ви познават. Те засияват, когато ни видят, и ни грабват в поглед, който отеква дълбоко в нас като някакъв спомен. Техните очи излъчват познание отвъд времето и пространството и обикновено ни е трудно да откъснем поглед от тях.

Някои от Кристалните деца се раждат почти напълно реализирани. С други думи, те са в постоянен контакт с етерните светове отвъд нашето измерение и проявяват поразително владение на интуитивното, шестото и дори седмото си чувство. Те бързо научават, че малцина са в състояние да ги разберат.

Като бебета семействата на Кристалните (както и на повечето) деца общуват с тях на бебешки език и с глуповати играчки. Тези крехки същества бързо се отдръпват във вътрешния си свят, където поддържат общуването отвъд третото измерение.

ПРИЯТНИ СРЕЩИ, БЕЗМЪЛВНО ОБЩУВАНЕ

Кристалните бебета често имат вид все едно че ни познават. Един ден бях в „Уолмарт“ в Седона, щата Аризона, и в една пътека между щандовете видях момиченце, седнало в пазарска количка. Беше едно великолепно мъниче с много светла косица и невероятно сини очи. Беше може би на 10 или 11 месеца. Майка ѝ разглеждаше някакви обувки.

Когато момиченцето ме зърна, чух телепатично „Здрасти!“ Усмяхнах се и ѝ отговорих. Започнахме телепатичен разговор. Тя посегна, сграбчи ръката ми и не искаше да я пусне, затова останах до нея. Казах ѝ, че аз също я помня. Тя се усмихна широко, а сетне сподели, че се чувствала много отегчена и ѝ било неудобно в това тяло, защото там, откъдето идвала, било много „по-свободно“. Представяте ли си, тя ми описваше къде е била, преди да дойде на земята! Продължихме негласния си разговор, докато майка ѝ не намери каквото търсеше. Жената ме видя, но като че ли нямаше нищо против, защото в нейните очи ние просто се гледахме и се усмихвахме една на друга. Но бебето все така не искаше да пусне ръката ми. След известно уговаряне успях да се освободя от малките пръстчета. Докато малката ми приятелка и майка ѝ завиваха зад ъгъла, бебето се наведе, погледна ме и се усмихна широко. Посланието ѝ към мен беше: „Ще се видим по-късно!“ Този тип общуване е доста често срещан при Кристалните деца. Те притежават телепатични дарби и с тях може да се общува много добре по този начин, стига да се вслушваме в тях.

Наскоро бях на събиране в дома на една приятелка. Пристигнах по-късно, когато всички вече бяха седнали да се хранят в различни стаи от къщата. Когато се огледах за свободно място, видях едно в зимната градина и се отправих натам. Когато седнах, забелязах, че до мен има момиченце, настанено в скута на грижовната си баба. Отначало седеше с гръб към мен и си играеше със своя дядо, който беше от другата му страна. Хлапето беше дребно, със съвършена фигурка и тъмнокестенява косица. От него се излъчваше палава енергия, като на малък елф. Чертите на лицето му не бяха закръглени

като на останалите малки деца, така че приличаше на умалено копие на жена. Докато я наблюдавах, усетих енергийното поле на това мило дете. Силата му беше огромна и навлезе дълбоко в личното ми пространство. Безмълвно се настроих на вълните на бебето и изведнъж, сякаш някой я беше потупал по рамото, тя се обърна, втренчи се в мен с удивително сините си очи и каза телепатично: „Здрасти!“

„Здрасти и на теб“, отвърнах.

Общувахме в продължение на десетина минути. Разговорът ни беше чудесен — приказвахме си как си спомняме една за друга и как тя искрено се наслаждавала на вниманието, с което беше обградена. Искаше ѝ се обаче хората да говорят с нея за по-важни неща и да престанат с този бебешки език. И двете се засмяхме на глас и за всички около нас изглеждаше все едно се състезаваме коя ще издържи по-дълго да гледа другата в очите. Всъщност нашето общуване накара консервативната ѝ баба да се почувства неудобно. В един момент тя ми каза, че внучката ѝ е само на шест месеца и не знае, че не е учтиво да зяпаш хората. Гласът ѝ ме извади внезапно от общуването с моята нова приятелка. Бях сащисана. Бебе — неучтиво, а? Представете ли си? Да можеше да знае! Тихичко се засмях на себе си, осъзнавайки, че бабата има много да научи от това момиченце. Нищо чудно, че надареното хлапе си беше избрало именно това семейство!

Когато моята внучка беше само на година и половина, веднъж ми я доведоха да прекара известно време с мен. Разбира се, възможността за малко качествено време насаме ме караше да се чувствам на седмото небе. Един ден седяхме на пода и си играехме с „Лего“, което се състоеше от възголемички кубчета. Седяхме мълчаливо и си приказвахме по телепатия. Внучката ми ме поглеждаше и чувах: „Искам синьото кубче ей там“ (или каквото ѝ беше желанието в момента), а аз ѝ го подавах. Сетне аз на свой ред ѝ казвах кое кубче искам и винаги получавах правилното. Бях толкова развълнувана, че едва се сдържах. Всичко това продължи около половин час. Започвах да се вълнувам все повече в течение на нашия безмълвен, но съвършен разговор и си представях всички възможности, които моята внучка носеше в себе си. Потънала в мисли, аз се разсеях, взех едно произволно блокче и ѝ го подадох. За пръв път, откакто бяхме седнали да играем, тя се обади: „Бабо, *това не е кубчето, което ти казах, че*

иска!“ Гласът ѝ ме стресна след дългото мълчание. Наистина ме беше поставила на място! Засмях се и ѝ подадох правилното кубче.

ДАРБИ И ТЕГОБИ

Кристалните деца са крайно интуитивни и запознати с чувствата си. Те са и изключително чувствителни към енергията. Усещат какво изпитва всеки от околните — енергията на емоциите, намеренията, мотивите и всичко останало на хората. През повечето време дори знаят как ще се почувстваме след малко! Също така са склонни към съпричастност, което означава, че буквално усещат болката на другите, била тя физическа или емоционална. Поради това те са миротворците. Изпитват болката на другите, затова се стараят да поддържат равновесие в отношенията си с околните. Конфликтите са особено разрушителни за тях и те правят всичко възможно, за да ги избегнат.

Поради своята чувствителност Кристалните деца са склонни да се разболяват внезапно, често с висока температура или странни заболявания, които медицината не е в състояние да обясни. Това е, защото те не просто съзнават, но и изпитват всичко до дъното на душата си. Почти всяко тяхно чувство е дълбоко. Тъй като много от тях остават неразпознати, те са или пренебрегвани, или се отнасят снизходително с тях и те в крайна сметка трупат чувствата в себе си. Сетне болката им се проявява физически, например с необяснимо заболяване, тъй като са набрали много повече, отколкото могат да поемат.

От друга страна, виждала съм много от тези деца да владеят изцеление, което е мигновено и фино и все пак с впечатляваща сила. Те го правят естествено — без да кажат и дума, с нежно докосване, понякога дори само с поглед. Чудесен пример в тази насока може да се открие в откъс от електронното писмо, което получих от бабата на едно Кристално момче:

За втори път наблюдавах Майкъл да лекува, когато беше на 18 месеца. Снаха ми има голямо семейство... Една нейна пралеля беше дошла на гости от Калифорния. Беше преживяла катастрофа. Рамото ѝ беше засегнато и се

нуждаеше от операция. Сестра й (другата баба на Майкъл) й разтриваше рамото, докато ние двамата с Майкъл си играехме в другия край на дневната. По нищо не личеше онова, което ставаше там, да го интересува. Когато масажът приключи, той стана, отиде бавно до леля си и съвсем целенасочено погали раненото място с ръчица. Върна се още два пъти, за да довърши изцелението. Леля му и другата му баба седяха и гледаха сащисано. Аз се усмихвах, знаейки, че съм видяла този златокоско (той има руса къдрава коса) отново да прави онова, което е съвсем естествено за него.

СПОМЕНИ ЗА ДАРБИ И ДРУГИ ПРЕРАЖДЕНИЯ

Други деца проявяваха удивително разбиране на манипулирането на енергията. Моята внучка беше особено забележителна в това отношение.

Веднъж, когато зазвуча музика, нещо в нея сякаш се включи. Тя веднага затвори очи и ръцете ѝ се събраха бавно, плавно и преднамерено, сякаш се готвеше за молитва. Сетне тялото ѝ започна да се движи в такт с музиката. Тя танцуваше така уверено, така грациозно, че изглеждаше като да не е от този свят. Координацията ѝ далеч надхвърляше онова, което хората смятат, че е в рамките на „нормалното развитие“ за едно малко дете. Накрая започна да пристъпва и да се люлее с енергията, в и около нея, сякаш беше част от вятъра и теченията на света. Никога не бях виждала толкова хубав танц! Тя като че ли имаше вродено умение за нещо, което доста приличаше на тай чи. Все едно че гледах жива грация. Всички наоколо бяха като омагьосани. Както приятели, така и непознати се спряха да я гледат и всички разговори секнаха. Малкият Учител като че ли се превърна в енергия, докато ръцете и тялото ѝ се движеха елегантно, уверено и в унисон, какъвто рядко може да се види. Това беше естествената, необременена от нищо истина, представена с движения. Докато събираше енергия с ръце и тяло, тя нежно ѝ заповядваше да се движи и променя и всеки от околните усещаше тези промени.

В друг случай имаше празнично събиране навън. Свиреше оркестър и паркът гъмжеше от хора. Изведнъж заваяла силно и всички се втурнаха да търсят къде да се скрият от дъжда. Всички, освен малката Учителка, която още веднъж събра длани, затвори очи и сякаш стана част от музиката, от дъжда, от земята и небето. Танцуваше там, на хълма, мокра до кости от проливния дъжд, без да забелязва никого и нищо наоколо! Струваше ми се, че се е пренесла на друго място и в друго време. Моментът бе толкова красив, че плачех, без да мога да се помръдна от мястото си. Къде беше фотоапаратът ми, когато толкова се нуждаех от него!

Кристалните деца са деца на сърцето. Те притежават изключителна способност за състрадание и чувство за справедливост и като че ли винаги действат, водени от мотиви за общото благо. Лошото обаче е, че когато бъдат предадени, го преживяват много тежко. Не могат да разберат защо някой на света ще се отнася с тях с нещо друго, освен съвършено уважение и разбирателство, а когато смятат, че са обидени, го приемат много лично. Кристалните деца като че ли се чувстват лично отговорни за чувствата на другите и ги трупат дълбоко в себе си. Освен това притежават силно социално съзнание и съпричастност, които далеч не са характерни за годините им.

Наскоро разговарях с една майка, която искаше да сподели с мен истории за чудесните си деца. Марджи отрано забелязала надареността им и си водеше дневник. Попита ме какво ми е необходимо за моето проучване. Отвърнах, че най-много ми трябва описания на деца с необикновени таланти, разкази за това как виждат света и описания на проникновени неща, които са казали или направили и не са характерни за едно дете. Марджи започна да ми разправя една чудесна история за сина си Питър. Един ден от училището ѝ се обадили у дома, за да ѝ кажат, че организират акция за събиране на храна. Тя отговорила нещо от рода на: „Разбира се, това е чудесно. Ще се включа“. Но директорката рекла: „Почакайте, май не ме разбрахте — Питър беше този, който замисли проекта!“ Марджи се слисала. Тогава Питър бил само на 11 години. Когато го похвалила за това, което е направил, той обяснил, че според него повечето му роднини и съученици имали всичко, от което се нуждаели, а други нямали и ако всеки започнел да споделя богатата си, това щяло да бъде от полза за всички!

6-годишната ми внучка ми се обади у дома един следобед, за да ме осведоми, че написала бележка на учителката си. Отвърнах, че това е много мило, като си мислех, че както обикновено, се е проявила като внимателно дете. Тя обаче дообясни, че написала бележката, защото забелязала, че учителката се чувствала напрегната, тъй като денят бил труден за нея. Група деца се държали лошо, не слушали урока и пречели на другите. Учителката се ядосала. Моята внучка каза, че докато подавала бележката на учителката, се засмяла и учителката също се засмяла, и вече не била напрегната. Бележката изиграла много положителна роля — внесла добро настроение и хумор в положението. Това поведение е типично за Кристалните деца.

Кристалните деца са със силно социално съзнание. Те са категоричните миротворци. Имат страхотно чувство за справедливост, което идва от мъдростта на опита и зрелостта, и те често ги впрягат в действие, без да са направлявани или насърчавани от другите, и за изненада на мнозина.

Макар да не са толкова често срещани, телекинезата (преместването на предмети със силата на ума) и телепортацията (изчезване от едно място и появяване на друго), са допълнителни дарби, които проявяват някои от Кристалните деца. Веднъж получих електронно писмо от една баба, чиято дъщеря, млада майка, наскоро бе родила. Онова, за което разказваше в писмото си, бе повече от удивително. Младите родители поставили бебето в кошчето и отишли да си легнат. По някое време през нощта се събудили и открили мъничето, сгущено между тях! Никой от тях не бил ставал от леглото тази нощ — бебето се било телепортирало само при тях!

Колцина от нас са имали невидими приятели в детството си? Или са наблюдавали деца да общуват със своите? Това наистина ли е само плод на въображението, или има нещо повече? Повечето от децата, с които ще се занимаем тук, са в състояние да виждат „през завесата“. Това означава, че съзнанието им не е ограничено в рамките на нашето измерение или местната реалност (като казвам „местна“, имам предвид тук и сега, в третото измерение). Отново и отново срещам деца и слушам истории от родители, настойници, учители и много други за прекрасното общуване, което водят Кристалните деца със своите „невидими приятели“. Истината е, че въпросните приятели са невидими само защото съзнанието на средния човек не се е отворило достатъчно, за да види онова, което виждат децата.

Едно момиченце, което познавам, започна да разговаря с ангели, когато беше само на годинка и нещо. В много от случаите тя посочваше някое място в стаята (обикновено тавана) и казваше: „Там има ангел, който е момиче. Там пък има друг, който е момче. Те ни наблюдават“. Обикновено във всеки момент имаше по няколко ангели. Това продължи известно време, докато майката, изплашена от способностите на детето, се опита да я обезсърчи, като ѝ каза, че ангелите не са истински. Хлапето обаче отвърна: „О, истински са! Аз наистина ги видях. И те също ме видяха!“

Други деца могат да бъдат видени или чути как разговарят с най-разнообразни същества от светове извън нашия. Някои от малчуганите говорят на езици, каквито няма на земята. Всъщност на няколко пъти съм ставала свидетел как две или повече от тези надарени мъничета разговарят помежду си на странни езици. Имат вид, сякаш се познават от друго време и място и прибягват към езика, който са говорили тогава. Една баба ми изпрати следната чудна история по електронната поща:

Изпращам ви снимки и информация за моята внучка Малия, която на 25 септември ще навърши 4 години. Опитвам се да говоря с нея за въображаемите ѝ приятели (каквито тя определено има). Питам я откъде са, а тя ми казва, че са умрели и идват от небето. За двама от тях — Дона и Хиби — говори най-много. Има истории за всичките, разправя за родителите, за семействата им... Често са с нея, когато си е у дома или когато остава при мен. Преструвам се, че знам за присъствието им и ги виждам, и им говоря.

Кристалните деца обикновено чуват и виждат своите етерни наставници така, сякаш последните са тук, в третото измерение. С общуването на децата с други светове идва и тяхното задълбочено разбиране на живота и съществуването. Те са невероятно мъдри. Не смятат, че се различават от Учителите и наставниците, които идват при тях. За тях това не е голяма работа, по-скоро нещо съвсем нормално. Една от любимите ми случки в това отношение е с едно момченце, което връхлетяло в спалнята на родителите си посред нощ и развълнувано обявило, че Исус току-що му се е появил и му е обяснил с подробности как работи Вселената. Майка му с трепет го попитала какво точно е казал Исус, но когато не получила отговор, се взряла в него и видяла, че то вече спи. Не, това не било сън — и цялото преживяване не било голяма работа за момчето, защото такива неща му се случвали постоянно. А майката била просто сащисана!

Ето още една страхотна история от майка, която живее в Нова Зеландия. (Имах удоволствието да отседна у тях, когато изнасях

лекции в Нова Зеландия, и ми беше изключително приятно да се запозная с нейното дете.)

Един ден се разхождах с нея и видяхме красива дъга. Тя подскочи в количката и възкликна: „Виж, мамо, това е Божието обещание!“ Друг път си играехме у дома с глина, когато тя вдигна очи и рече: „Знаеш ли, мамо, Бог не е нито мъж, нито жена. Бог е едно голямо кълбо светлина и когато се родиш, той взема парченце от тази светлина и ти я дава“. Това е любимата ми случка. Тогава всеки уикенд ходех на семинар, за да изучавам една нова форма на масаж по енергийни модели. Едно от нещата, които правехме на семинара, бе да установим връзка със своите животни тотемни и да се движим с тази енергия. Открих, че се свързвам с орел. Нещо не беше наред обаче. Не можех да си повдигна крилете. Не можех да летя. Това ме тревожеше и започнах да се питам какво ми пречи. Сякаш нещо ми беше вързало ръцете. Консултирах се с преподавателя и решихме да проведем личен лечебен сеанс, за да видим какво може да се направи. По време на сеанса наистина усетих някаква отрицателна енергия, която ме задържаше. Нужна бе много работа и дори се наложи да ям Уди (свещена пепел), за да премахна тази сила. И аз, и учителят я усетихме как си отива. Бяхме много доволни от работата си и той ми каза, че трябва да взема един запис на дребни напеви, с който да прочистя и дома си. Според мен напевите бяха на санскрит. Не знаех думите. Същата вечер сложих малкото си Кристално момиче да си легне и й пуснах записа. Обикновено, когато я слагам да си легне, тя дълго време стои будна и не заспива лесно. Бях просто слисана, защото, както си играеше с мечето, тя изведнъж спря и започна да пее песента. Знаеше думите наизуст! Докато пееше, очите ѝ бяха втренчени в празното пространство, но спокойни. Изведнъж спря да пее, погледна ме в очите и каза: „Вече имаш криле, мамо. Можеш да летиш“. Сетне с блеснали очи се наведе към мен

и прошепна: „Аз също“. След тези думи заспа дълбоко и спокойно, а аз дълго време седях с отворена уста, неспособна да се помръдна от мястото си.

Гледките зад завесата не се ограничават с ангели и етерни наставници. Тъй като усещат другите измерения, някои от децата умеят съзнателно да черпят от което и да било равнище на съществуване. Спомнете ли си, че когато сте били деца, понякога ви се е струвало, че има чудовища в стаята ви? Когато е трябвало мама или татко да дойде в стаята и да затвори гардероба, да дръпне добре завесите, така че да покрият напълно прозореца, да погледнат под леглото и да ви уверяват, че в стаята ви няма нищо? Наскоро чух за безброй деца с на пръв поглед ирационални нощни страхове от техните или други стаи в дома? Броят на малчуганите, които изпитват такива страхове, расте постоянно, тъй като на този свят идват все повече деца с висше съзнание. Те усещат не само тази, но и други реалности; виждат и чувстват други светове, същества от други равнища на съществуване и различни реалности и знаят неща, които не е възможно да са дочули или да са им били казани. Добре е да им обръщаме внимание! Те наистина знаят за какво говорят. Това, че повечето възрастни нямат подобни преживявания, не прави тези преживявания по-малко реални.

Поради своята надареност Кристалните деца освен това не мислят като повечето хора, а заедно с движенията на енергията — холографски и секционни, общувайки с околните и средата като живи попивателни. Информацията постъпва и се класифицира на съответното място в мозъка. Когато отделни сведения, които на пръв поглед нямат връзка помежду си, изникнат в съзнанието им, тези деца незабавно ги съхраняват за по-нататъшна употреба. Когато открият ново парче от мозайката, съхраняват и него — и така, докато не сглобят цялата картина.

Поради различния начин на обработка на данните огромен брой от тях остават неразбрани. На повечето биват предписвани медикаменти като „Риталин“, които да ги успокояват и да им помагат да задържат вниманието си. Но лекарствата не са решение на проблема. Факт е, че не отглеждаме тези деца по начин, който да

отчита нивото им на съзнание. Вместо това се мъчим да ги натикаме в тесните кутийки на социалните очаквания, основаващи се на норми, които просто не са валидни за тях. Време е за промяна. Трябва да приложим нови, различни образци, за да насърчаваме талантите на тези малчугани.

Родители и настойници често ме питат как да улеснят лечението на деца, които не се вписват в средата си. След това обикновено откривам, че поради високата си чувствителност детето е с увредено или абсолютно уникално енергийно поле и в повечето случаи проблемът идва тъкмо от околните — просто защото не разбират. След като поработя със семейството, накарам ги да разберат и им покажа как да подкрепят надарените си деца, повечето спират да притискат детето и атмосферата олеква. В повечето случаи това е, защото родителите осъзнават, че на детето му няма нищо, а просто е същество с дарби, което може да донесе много на света! Когато бъдат освободени от напрежението, децата са свободни да бъдат каквито са и започват да проявяват още повече дарби.

Описаните в настоящата книга хлапета не са готови да се вместят в предварително определените им от обществото кутийки — всъщност това е невъзможно за тях. Медикаментите не променят същността им; само ги вцепеняват достатъчно, за да забравят за различията си. С течение на времето, ако се обезсърчи или не използва дарбите си, детето най-често започва да ги забравя. След като вратите към другите реалности се затворят, то става като другите деца. В най-лошите случаи този вид потискане може по-късно, когато детето порасне, да предизвика различни проблеми — понижена самооценка, депресия, усещане за малоценност или вътрешно убеждение, че не всичко в този свят е наред. Не бива да забравяме, че в новите ни еволюционни процеси няма нищо „нормално“. Самото понятие за реалността е неразривно свързано с гледната точка на човека, който я преживява. Когато родители, учители, настойници и други подобни са с непреклонни схващания за това кое е нормално, детето няма никакъв шанс!

Кристалните деца мислят толкова бързо, че често сякаш скачат от тема на тема и за околните става трудно да следят мисълта им. Те са хиперосъзнати — чувстват дълбоко нещата и реагират със светкавична скорост. Не можеш да ги излъжеш. Когато внучката ми беше на 5

години, един следобед водехме сериозен разговор. По едно време се разсеях. Нещо отвън до прозореца беше привлякло вниманието ми. Моята малка сладурана тъкмо ме питаше нещо, което смяташе, че е много важно. Когато мисълта ми най-сетне се върна към разговора, тя седеше и ме гледаше с онзи поглед в сините си очи, с който сякаш искаше да каже, че нищо не мога да скрия от нея. Тъй като все още не се бях съсредоточила достатъчно, ѝ отговорих от гледната точка на „възрастните“, а не от сърцето си, както щях да направя, ако бях отделила достатъчно време да се вслушам в него. Понякога за възрастните простият отговор е много по-лесен от дългите дискусии. Моята внучка рече: „Не ми каза истината. Видях я как минава през главата и излиза през очите ти!“ Засрамах се. Тя беше абсолютно права. Извиних ѝ се и ѝ казах какво чувствах. Никога повече няма да постъпя така!

В общи линии Кристалните деца са с добър баланс между лявото и дясното мозъчно полукълбо. Те са с много висок интелект, и все пак подхождат към проблемите с истинско чувство за справедливост и от сърце. Липсва им достатъчно търпение, за да разсъждават линейно, тъй като мигновено виждат цялата картина, колкото и подробности да има в нея. Също така често се случва изведнъж да изтърсят някое дълбоко прозрение. Ето някои примери с деца, които познавам лично:

Целта на живота не е само да се сдобиваме с вещи и такива работи, а да обичаме себе си и другите колкото е възможно повече.

Иска ми се хората да разбираха, че когато се ядосват или са щастливи, или тъжни, те споделят тези чувства с всички наоколо. Чувствата са енергия, а енергията движи.

Ако Бог е в мен, значи трябва и аз да съм Бог. Това всъщност означава, че съм творец на целия си свят!

Нормалният учебен процес е трудно нещо за Кристалните деца, най-вече защото от тях се иска да седят мирно и да учат наизуст. Тъй като това е невъзможно за тях, се стига до социални проблеми, защото

реагират лошо в своята безпомощност. Те мислят концептуално и са в състояние да схващат цялата информация, без да се налага да им се обяснява дума по дума. Не забравяйте, те са осъзнати за всичко и всички. В главата им е съхранена повече информация, отколкото някой от нас има. После, повечето училища все още имат вид на институции, каквито и украси да слагат по стените. За тези деца институциите са груби и ненужни. И най-накрая, поради способността си да вършат много неща едновременно, Кристалните деца може да изглеждат разпилени за страничния наблюдател. Те започват една дейност, скачат на друга и така нататък, вместо да свършат едно нещо и тогава да започнат второто. След тях обикновено остава дияра от играчки и други вещи, защото нещо друго им е привлякло вниманието. А това често е вбесяващо за учители и родители!

Друг проблем е храненето. Кристалните деца са склонни да ядат по-скоро като птичета, отколкото като хора. Те обичат да се хранят по малко и начесто и изобщо не разбират идеята да се седне и да се яде много наведнъж. Една вечеря от три блюда им идва в повече, дори може да ги разболе. Също така са особено капризни за храната. Те сякаш знаят от какво имат нужда. Но за това — по-късно.

Повечето Кристални деца имат спомени за минали прераждания и за „дома“. В един или друг момент повечето от тях са изразявали желание да си отидат „вкъщи“. Родителите им казват: „Но миличко, ти си си у дома!“ Децата обаче възразяват, че всъщност *не са*. Една майка попитала сина си какво си спомня за своя „дом“, след като веднъж казал, че иска да се върне там. Той отговорил: „Това, което си спомням най-ясно, беше, че бях много свободен!“ Друго момче пък казало на земния си баща: „Помня истинския си татко. Той никога не умира“.

Когато изучаваме метафизика, често ни се казва, че ние сами избираме живота и родителите си. Човек често се чуди дали това е истина или просто плод на нечие въображение. След като прекарам известно време с такова дете обаче, за мен не остава никакво съмнение, че се случва нещо фантастично. Едно от моите любими Кристални деца, нежно и много талантиво момиченце на име Кристина, казало веднъж, още в съвсем ранна възраст: „Когато бях «там горе» и си избирах родители, разгледах много хора, но знаех, че сте много мило семейство, затова се спрях на вас“.

Познавам майка ѝ. Момичето имаше право!

НИКЪЛЪС

(Никълъс Ченси написа предговора на настоящата книга. Прозренията и красотата, които се излъчват от сърцето му, огряват цялото човечество и не мога да опиша каква чест е за мен да включа думите му към тези страници. Направила съм го с разрешението на Никълъс и неговите родители, които си запазват всички авторски права върху написаното от него.)

Никълъс влезе в живота ми горе-долу по същото време, когато орбите започнаха да привличат вниманието ми. Докато правех проучване в мрежата, синхронична серия от връзки ме насочи към неговия уебсайт. Препратката към уебсайта му не се намираше на място, каквото бих очаквала, но ми се стори някак позната и веднага привлече вниманието ми.

Фигура 5. Никълъс

Когато щракнах върху връзката, първото нещо, което зърнах на уебсайта, бе снимката на Никълъс. Онова, което видях, което почувствах, бе едно дете, изпълнено с любов и милосърдие. Сърцето ми бе завладяно в миг и завинаги! Имах чувството, че с него се познаваме от много време. С помощта на електронната поща и на майка му Сюзън бързо установихме връзка.

Моят приятел Никълъс е изключително същество. Той е истинско Кристално дете и целта на живота му е да учи хората на любов. Тъй като не говори с думи, той изразява мислите си, доста сладкодумно, в писмена форма. Използва думи като „чудо“ и „красота“, и то от съвсем ранна възраст. Никълъс сее мъдрост, която идва от неизмеримите дълбини на сърцето му. Неговите послания ни напомнят, че сме нещо много повече от изолирани фрагменти на индивидуализираното човечество, напомнят ни за нашето единство и колко важно е да не губим връзка с него. Те изразяват големи истини, но го правят деликатно. Никълъс е докоснал сърцата на много хора. Когато пише, той събира думи от небесната светлина и ги превежда на човешки език. Той е истината за Единния.

Когато бил на 4 години, Никълъс написал следното стихотворение (с малко помощ от приятел по отношение на правописа):

*Любовта ме движи,
любовта е красива,
любовта успокоява,
любовта е затрогваща
и навред ме пренася!
Тя е в тялото ми,
движи ме
и съм жив —
цялото ми същество е едно цяло.*

(От Никълъс М. Ченси. С
помощта на неговата приятелка Лора

Батсън. Всички права запазени за
Никълъс и неговото семейство.)

Никълъс е олицетворение на любовта. Той е мост между човечеството и небесата и изпълнява мисията си, без да се стеснява, с голяма искреност. Не се страхува да каже на света какво знае и даровете му са безценни. На 3 години изнася следната реч пред повече от 200 души на Петия световен конгрес по цигун и изправя публиката на крака. Малко преди речта получава награда за приноса си към проекта за изцеление и мир на децата и младежта. Защо хората се нуждаят от природата като лечител?

Природата е най-добрият начин за постигане на хармония. Тя представлява Божията любов и съвършеният ред. Когато човек общува с природата, може да мине известно време, докато почувства изцяло присъствието ѝ, но повярвайте ми, има го. Природата притежава своята чудна красота. Колко хубаво, че Бог ни е дал този дар. Тя е тук, за да ни лекува и да ѝ се възхищаваме. Трябва да подходим към нея с най-голяма любов и благоговение. Когато почувства любовта ни, природата ще продължи да ни дарява с постоянен живот. Изцелението идва отвътре, следователно отправната ни точка трябва да бъде силата, която идва от божествената природа и Бог, които за мен са почти едно и също нещо. Изцелението идва от природата и медитацията. Медитацията е отговорът. Тя ни носи най-великото познание. Носи ни вселенския интелект, от който всички можем да черпим. Интелектът ни дава всичко, което търсим. Той може да бъде намерен тук. Така че следващия път, когато искате да си починете, не включвайте телевизора, ами медитирайте, за да се настроите на вълните на безграничната си сила и лечителски потенциал. Благодаря ви, че сте мои гости!

С обич, Никълъс

(Авторски права на Никълъс М. Ченси. Всички права запазени.
Препечатано с разрешението на Никълъс и неговото семейство.)

Сега е на 9 години и е на път да предизвика големи промени в този свят. Той е едно от нашите Нови деца, които могат да ни донесат безкрайна любов и неограничена мъдрост. Иска от нас само да слушаме и да разберем, че любовта наистина е отговорът на всичките ни въпроси. Слушаме те, Никълъс. Истински.

ПИЙТ

Чувала съм много истории за Кристални деца, които си спомнят своите минали прераждания и времето, което са прекарвали „на небето“. Една от тях е за момченце, което тук ще наричам Пийт. Пийт е на около 3 години и подобно на много от Кристалните деца, с истинско многоизмерно съзнание.

Веднъж, наскоро, когато татко му го слагал да си легне, Пийт казал: „Погледни, тате! Виждаш ли хората, които идват през тавана?“

Баща му отвърнал: „Не, не ги виждам, но ти вярвам“.

Думите на Пийт били: „Е, те са от близкото измерение — не от най-далечното, а от близкото“.

Един ден преди две години той казал на баща си, че трябва да го запише на курс по китайски. Уточнил, че знае този език, но се нуждае само от малко припомняне. Сетне ги осведомил, че някога е бил дете император в Китай и с подробностите, които им дал, родителите му направили съответните исторически справки и разбрали, че говори истината. Записали го на курс по китайски и той почти веднага го проговорил гладко! Какво ще кажете, мамо и татко?

Алек, друго талантливо дете и приятел на Пийт, един ден било на гости на Пийт и неговите родители. Разказал им драматична история за това как двамата с Пийт са живели заедно в Перу. Разкрил как са се казвали тогава и как са се крили в някаква хотелска стая. Когато изтекла информация за тяхното местонахождение, банда въоръжени мъже нахлули вътре и ги застреляли. В разказа на Алек имало достатъчно подробности, за да може майката по-късно да проучи нещата и да провери дали всичко това е вярно. Оказало се, че по описаното от Алек време в Перу е имало политическо въстание. За един родител е трудно да си представи, че детето му е живяло вълнуващ живот, преди да дойде на земята като негов син или дъщеря.

Кристалните деца са на този свят с велика цел и с охота разправят на всеки, който има желание да ги чуе, че целта им е да донесат безусловна любов на човечеството и да помогнат за

установяване на световен мир, като вляят съзнание за единство в колективното съзнание. Наша отговорност като хора, които се грижат за тях, е да им помагаме в тази цел и да ги почитаме заради онова, което са и са дошли да направят. Кристалните деца носят в себе си съзнателни спомени за вековете, които с желание ни дават.

Как ще постъпим? Ще чуем ли посланията им и ще приложим ли мъдростта на вековете в живота, средата и своя свят? Или ще предпочетем да останем невежи, затваряйки една след друга вратите в нашите деца? Нашите деца са нашето бъдеще. Бъдещето, което ни носят, може да ни накара да направим голям завой за благо на цялото човечество — стига само да се вслушаме в думите им!

Нека ги почитаме и обграждаме с любов и приемем възможността понякога децата да знаят повече от нас. Нека не ограничаваме възможностите на необятната реалност само защото не ги разбираме. По-добре ще е вместо това да изследваме без предубеждения удивителните дарби на своите деца. Нямаме причина да се боим от тях! Макар да са толкова талантиливи, те си остават наши деца и техните послания всъщност не са нищо ново — просто прекрасни неща, които повечето от нас са забравили.

ПЕТА ГЛАВА

СПИСЪК С ПРИЗНАЦИ ЗА РАЗПОЗНАВАНЕ НА КРИСТАЛНИТЕ ДЕЦА

Очите им са кристалносини или с наситен тъмен цвят. Гледат ни, все едно че винаги са ни познавали — и това е така!

Силно чувствителни са към околната среда, планетата и чувствата на другите.

Притежават силна интуиция.

Най-често имат телепатични способности.

Характеризират се със силно социално съзнание.

Притежават вродена способност да владеят фините енергии.

Мислят секционно.

Изглежда, сякаш не могат да задържат вниманието си на едно нещо продължително време.

Изключително състрадателни са.

Не понасят каквито и да било конфликти — приемат ги съвсем лично.

Мъдри са не като за годините си.

Миротворци са.

Притежават естествени лечителски способности.

Родени са през или след 1997 г. (рядко някои от тях са малко по-големи).

Имат изключително крехко здраве — често се разболяват от необясними болести.

Енергийните им полета извършват широки движения и са с наситени цветове на скъпоценни камъни или светли пастелни тонове.

В много от случаите си спомнят своите минали прераждания или преживяванията между тях.

Виждат и често общуват с етерни същества като ангели, Учители, извънземни и така нататък. Често говорят за „гости“ или невидими приятели, сякаш ги виждат и говорят с тях.

На някои е поставена диагноза СДВ, СХДВ или аутизъм.

Съзнават мисията на живота си.

Изключително великодушни са.

Характеризират се с любов, състрадание и всеопрощение.

Притежават усет за динамиката в отношенията между хората.

Бързо и без усилия усещат каква е истината.

Нуждаят се от известно време насаме със себе си, за да се възстановят или отърсят от енергиите на изминалия ден.

Те са дълбоко уязвими и все пак силни.

Не могат да проумеят способността на някои хора да се отнасят нехуманно с другите.

Силно обичат живота, хората и животните.

Имат нужда да са редовно сред природата.

Обичат да си играят или да седят във вода.

Около тях постоянно се случват „вълшебства“ — хора оздравяват, появяват се нужните пари, нещата се подобряват.

Чувстват се отговорни за външните събития или постъпките на другите.

Привличат хората като магнит.

В много от случаите електронните уреди имат смущения в тяхно присъствие.

Съпричастни са.

ШЕСТА ГЛАВА

ЗВЕЗДНИТЕ ДЕЦА

Звездните деца са една ясно отличима група малчугани със специални дарби. Някои части от тяхната генетична структура са се пробудили и носят в нашия свят помощ от междузвезден произход. В бъдещето тези деца ще споделят нови технологии и разбиране на науките, за които днес едва започваме да се догаждаме. Звездното дете може да бъде определено като дете от човешки и извънземен произход едновременно. Много са възможните причини за извънземния елемент в техния облик. Може да е вследствие на възпроизводство, генно инженерство (целящо смесване на различни раси), биомедицински технологии, телепатична връзка с друго съзнание („пренасяне“ на едно съзнание в друго) или дори нарочно предизвикано прераждане на Звезден гост в човешко тяло. Сред Звездните гости са някои от децата с успоредни аспекти, на които ще се спрем в следващата глава.

Празнотите в археологическите доказателства подсказват, че по някое време в човешката еволюция сме правили големи скокове в технологиите, металургията, алхимията и архитектурата — дори сме преминавали в други светове на съзнание, неразбрани и досега. Много неща от човешката история и еволюция остават необяснени. С други думи, липсват големи части информация за модела на физическото развитие на човечеството.

Повечето артефакти, намерени от археолозите, показват, че човекът за нула време (от еволюционна гледна точка) се е превърнал от маймуноподобно в онова, което е днес. Очевидно има етапи от нашето развитие, за които липсва каквато и да било информация. Например по стените в древноегипетските гробници се виждат доказателства за работа с енергиите. В тези рисунки има много фигури, които носят кълба от бяла светлина, орби от червена енергия или изобретения, които очевидно са някакъв вид електроизолационни тръби, подобни на съвременните батерии. В древните текстове също се споменава за тези неща. В шумерските „Плочи на сътворението“ се споменава за расата

на Анунке, за която се казва, че е дошла от десетата планета в Слънчевата система. По подобен начин в Битие, първата книга от Библията, се говори за гиганти, които паднали от небето, смесили се със земляните и създали цяла нова раса от даровити хора. Всъщност в древната литература има много данни, показващи, че никога не сме били сами във Вселената и че всъщност сме повлияни от гости от други места и времена.

През цялата история на човечеството изкуството също е изобразявало Звездните гости. Във фона на безброй картини на религиозни теми се виждат летящи дискове или машини, като на някои дори се различават пилоти от други светове. В Древна Индия тези летящи машини са били наречени „вишна“ и има множество истории за онези, които са летели редовно с тях около Земята и отвъд. Празнотите в археологическите открития, рисуваните в старите картини обекти и свещените слова, писани отдавна, подсказват, че може би е имало случаи, когато посетители от други места във Вселената са идвали на Земята и са допринасяли за генетичното ни развитие или с директно съешаване с хора, или с целенасочено внасяне на тяхна ДНК в нашите развиващи се биологични организми.

В днешния свят има безброй зрели хора, които носят в себе си част от онзи дребен генетичен материал. Тяхната ДНК се е пробудила по нови начини, предизвиквайки цяла гама нови видове чувствителност. Тези възрастни имат чувството, че не им е мястото в този свят и изпитват постоянна нужда да си отидат „у дома“. Много от тях притежават интуитивни, медиумични или други дарби, като например вродена способност да виждат какво става на други места, да лекуват или изобщо да „знаят“ неща, които би следвало да са им неизвестни. Тези хора са наричани Звездни семена. Звездните семена изпитват и влечение към определени звезди или съзвездия, най-често Орион, Плеядите, Арктур и Сириус. Някои от тях са особено привързани към Сириус Б, който се върти в тандем със Сириус. За някои от Звездните семена са характерни владееене на езици, живопис, литература, музика и символи, които издават техния междузвезден произход. Звездните семена са предшественици на нашите Звездни деца, които са още по-напреднали в генетично и еволюционно отношение. Когато ДНК от междузвезден произход започва да

еволуира по естествен начин, в нашия свят се появяват Звездните деца.

Енергийните полета на Звездните деца са много фино настроени и са с набор от хармонични енергийни връзки, който доста се различава от този на другите хора. Енергийните им полета са гладки, сякаш от коприна, без никакви смущения. Тези полета представляват реки от светлинни честоти, които се движат безпрепятствено, като по този начин образуват, утешават и презареждат децата. Звездните деца идват в нашия свят с невероятна интелигентност. Те притежават склонност и разбиране на науките и научните принципи, които често затрудняват „нормалните“ възрастни. Обожават да говорят за квантовата реалност.

Звездните деца често сънуват, че летят, както и стаи, пълни с бяла или цветна светлина. Други характерни за тях сънища са как се издигат в небесата с кораби и разговарят със същества от други светове. Много от тези хлапета също така въздействат по уникален начин на електронните уреди — смущават работата им или ги карат да се включват и изключват произволно. Когато някои Звездни деца минават по улицата, уличното осветление угасва. Те имат силна интуиция и в много от случаите разбират изтънко енергийното лечение. С помощта на своите медиумични дарби са в състояние да поставят точна диагноза на болести във физическото тяло. Също така умеят да влияят телепатично на другите и много от тях са ясновидци. За някои е известно, че левитират или владеят телекинезата.

Тези удивителни малчугани са сходни с Кристалните деца по това, че мислят секционно. В състояние са да правят огромни скокове в логиката, като от хипотезата за миг стигат до решението. Притежават невероятна способност за едновременно обработване на огромни количества информация. Понякога оставят впечатлението, че „свалят“ информация отнякъде, и могат да говорят по различни теми, без каквито и да било данни някога да са учили за тези неща в училище или другаде. За част от тях се знае, че са способни да изчезват и да се появяват другаде, което доста разстройва родителите им!

Звездните деца често са осъзнати за другите измерения. За тях е лесно да прекосяват по много реалности едновременно и дори да ги обсъждат с околните. Без усилие обработват информация за множество теми, без да се объркат. Също така са в състояние да разширяват или

свиват времето — могат действително да направят събитията по-дълги или по-кратки, като излизат извън времето и го манипулират. Имат вродено разбиране, че съзнанието е по-бързо от светлината и използващо своето, за да променят времевите връзки както си пожелаят, Звездните деца освен това имат изострено чувство за околната среда и активно се интересуват от състоянието на планетата.

Физически погледнато, тези деца в повечето случаи са с глави, малко по-големи от обичайното. Поради тази им особеност при раждането им по-често се налага цезарово сечение. Също така имат температура винаги с един-два градуса по-ниска от нормалното, което показва, че телата им изразходват по-пестеливо енергията. Звездните деца обикновено имат силна имунна система и при нормални обстоятелства са изключително здрави. За съжаление дарбите на много от тях остават непризнати и впоследствие те изпадат в депресия и/или се разболяват вследствие на дискомфорта, който чувстват.

ТРЕВЪР

Тревър е едно от първите Звездни деца, с които съм работила. Той имаше не само звездна енергийна система, но и кристално енергийно поле. Попадаше и в категорията деца, които наричам Красивите мълчаливци. По времето, когато работех с него, все още не бях научила отличителните характеристики на отделните групи специални деца (както и че тези характеристики могат да се съчетават, образувайки уникални индивиди). По-късно, с течение на годините, научих, че това е типично за ускорената еволюция, която преживяваме. Много от децата не се вместили плътно в една или друга категория. Все пак има някои основни характеристики, които са уникални за всяка от групите.

Семейството на Тревър му оказва голяма подкрепа, тъй като отрано са забелязали множеството му таланти. Тези хора са сред авангарда на човечеството, които инстинктивно знаят, че трябва да опитат алтернативни методи, за да помогнат на своя син. Когато работих с него, той беше на 9 години. Определено личеше, че общува с много измерения. Проговорил чак като прехвърлил 3 години, но дори и тогава — с откъслечни изречения. Като бебе от време на време общувал телепатично. Тогава майка му още не съзнавала какво става, но бързо наваксала! Поради телепатичните си способности и факта, че родителите му винаги били гледали на него като на духовно напреднал човек, той просто нямал нужда да говори. Родителите му го насърчавали да се научи, но само за да се улесни животът му на тази планета. С течение на годините не един и двама се опитвали да убедят неговите родители, че той е с аутизъм. Те обаче нито за миг не допуснали такова нещо, понеже знаели, че различията на детето им не се дължат на аутизъм.

Тревър често говорел за живота си на друга планета, където всичко било далеч по-удобно. Казвал, че когато живеел там, хората изглеждали като „Божия енергия и светлина“. Обяснявал още, че там всички се придвижвали с летене и били нежни, любящи същества. Споделил с родителите си, че му било много неудобно и трудно в

земното тяло, тъй като то доста го ограничавало. Няма търпение да може отново да лети и често сънувал, че го прави. Родителите му правели всичко възможно да му помогнат да се чувства по-добре в тялото си. Работили с шамани, които ги научили как да пътуват със съзнанието си. (Става дума за изпращане на съзнанието извън тялото, понякога с точно определено намерение или въпрос.) Шаманските пътища са многобройни и разнообразни и се простират на различни равнища на реалност, така че Тревър, майка му и баща му се научили да изследват заедно Вселената. И това им доставяло огромно удоволствие!

Родителите на Тревър подходили холистично към различията му. Работили семейно с алтернативни лечители и други, за да бъдат на еднакви вълни и да си помагат, когато има нужда. Когато Тревър станал на 15 месеца, а все още не можел да пълзи, двамата го завели на мануален терапевт, който не използвал силови методи. След първия сеанс бебето вече пълзяло и ходело без ничия помощ. Работили и с един особено прогресивен мануален терапевт невролог, който използвал кинезиологични методи. Както става в много семейства, те винаги питали Тревър, преди да отидат при някой лечител. Искали момчето да се чувства добре, за да участва активно в сеансите. Това е изключително важно. (Може би си спомняте за Уилям от трета глава. Той призовава лечителите, преди да насочи майка си към тях, и освен това изпраща при тях приятелите си, когато прецени, че са готови за подобен род работа. Тези деца са светлинни години пред онези от нас, които не са родени с такива дарби!)

Родителите на Тревър правели заедно с него най-различни упражнения, като например гимнастика на ума. Търсели всевъзможни начини да включат в ежедневието му работа, която да му помогне да усвои нови физически умения и да заякне. Правели упражненията два или три пъти седмично, за да не му омръзва. Също така играели йога заедно с него и го записали на уроци по езда, които особено му допаднали. Не е станал професионален жокей, но уроците му носят полза и много удоволствие.

Момчето разказало на семейството си за много от своите предишни прераждания, част от които били крайно травмираци. Когато споделял историите си, той сякаш отново ги преживявал. Докато говорел за подробностите, го разтърсвали силни чувства, а

някои спомени му причинявали истинска болка. Подобно на други от описаните тук деца, при Тревър идвали неколцина нощни посетители, които невинаги били приятелски настроени. Очевидно били души на току-що умрели хора — сякаш момчето било нещо като проводник между нашия свят и света на духовете. То разправяло, че първо виждало починалия, а сетне идвали ангели, които да го придружат до другия свят. Когато родителите му го попитали какво искат духовете от него, той им казал само, че очевидно се нуждаят от утеха и успокояване, преди да продължат към отвъдното. Родителите му го научили как да се предпазва с помощта на светлина от Източника и също така как да преценява кои същества са приемливи за него. Това значително подобрило нещата.

Веднъж детето споделило с родителите си, че преди да дойде на земята, Исус му казал много да внимава за това тяло. Духовните му наставници избрали за него това семейство, защото знаели, че в него Тревър ще получава много грижи. (Неведнъж съм чувала за деца, които казват на родителите си защо са ги избрали. Това като че ли е постоянна тенденция сред Децата на новото време.)

Едно лято Тревър разправил на майка си и баща си за куче, което влязло в двора им през нощта. Той „литнал“ навън, за да бъде с кучето, защото то умираше и изпитвало силни болки. Тревър го попитал дали може да сложи ръката си в тялото му, за да му помогне. Кучето се съгласило („наум“, по думите на момчето). Той сложил ръка в тялото му и кучето му поблагодарило, задето му махнал болката. Сетне ангелите дошли и отнесли кучето обратно в света на духовете. Това било първото преживяване на момчето със същество от животинския свят, но нощите му често били пълни с летене и посещения на други светове.

Родителите му споделиха онова, което мъчи всички останали в тяхното положение, а именно че се чувствали крайно изолирани в преживяванията си с тяхното изключително дете. Всеки път, когато правели опит да споделят за странните си преживявания, околните се отдръпвали от тях, а в някои случаи ставали и по-лоши неща. Родители в такова положение копнеят за хора, с които да могат да говорят за преживяванията си. Не съм говорила с майката и бащата на Тревър от няколко години. Последния път, когато разговаряхме, ми казаха, че все още имал резки смени на настроенията и от време на време се борел

със страховете за тялото си и от онова, което виждал — особено от някои същества, които много се интересували от него, — макар че бил станал много „по-контактен“ отпреди, що се отнасяло до околните. Шапка им свалям! Те са чудесен пример за гъвкави и творчески настроени родители, които обръщат наистина сериозно внимание на особените дарби на своето дете.

ДЖОН ЕВЪРЕТ

Някои места, които съм посетила с годините, силно обогатиха и развиха моята практика. Обикновено, когато отивам там, графикът ми е запълнен до последната минута и имам списък от чакащи. Някои познавам отпреди, а други срещам за пръв път. Една вечер се намирах точно на такова място и беше време за последния ми клиент за деня. Знаех малко факти за ситуацията от човека, който беше записал часа. Беше ми известно, че ще работя с момче на около 7 години. Джон Евърет и майка му Франсис дойдоха в уречения час, Франсис изглеждаше малко нервна — явно не знаеше какво да очаква. Джон Евърет беше облечен в червена пижама. Изглеждаше дребен и крехък за възрастта си, а копринено гладката кожа придаваше съвършенство на личицето му. Имаше кестенява коса и леко умърлушен вид. Почудих се защо.

Видението в червено Джон Евърет носеше книга, която бе голяма почти колкото него. Книгата беше за военни самолети и около 5 сантиметра дебела; от онези книги, които обикновено се държат на масичката в хола за красота. Той я държеше някак покровителствено и не я остави, когато седна на канапето. Франсис бе доста бърлива, веднага се разприказва за Децата индиго и за посветена на тях книга, която бе прочела. Някой ѝ бил казал, че Джон Евърет е Индиго, и тя се погрижила директорът и целият персонал да се снабдят с тази книга, за да знаят как да се отнасят с даровитите деца (ама че борбена натура!). Чувствала се загрижена, понеже бележките на Джон Евърет в училище въобще не отговаряли на очевидната му интелигентност, и тя бе убедена, че нещо при него не е наред. Доколкото усещах, явно имаше желание синът ѝ да бъде нещо като вундеркинд. Намеренията ѝ бяха добри, но по мое мнение тя подлагаше детето на твърде голямо напрежение — или поне така ми се стори тогава.

Отначало Джон Евърет не изглеждаше особено заинтересован да говори с мен, тъй като не ме познаваше. Веднага забелязах, че Франсис току му задаваше въпроси и след това отговаряше вместо него. Поведението ѝ, изглежда, го дразнеше и не мога да не призная, че това

раздразнение бе донякъде заразително! Джон Евърет нямаше нужда да говори много. За да установя някаква връзка с него, проявих интерес към книгата за самолетите. Казах му, че баща ми е бил във военновъздушните сили и че не мога да си спомня с какъв самолет е летял. Джон Евърет грейна като коледна елха, отвори книгата на точната страница и започна да каканиже данни за самолета, с който е летял баща ми. След това се впусна в сравнения между този самолет и други, преди и след него. Той знаеше всички подробности за всички самолети — от конструкция, хидравлика и механика до силни и слаби места. Все едно бе ходеща енциклопедия за самолетите. Това обаче бе само началото.

Насочих разговора към училището, като го запитах за преживяванията му там. Бързо усетих, че темата не го интересува особено, и го попитах защо. Вместо да ми отговори направо, той се обърна към майка си и рече: „Мамо, ако трябваше да минеш тест за всичко, което ти се е случило, откакто си се родила, би ли могла да отговориш на всички въпроси? Все пак оттогава си преживяла толкова много неща!“ Франсис доби озадачен вид и ни отне известно време, докато най-сетне осъзнаем какво е искал да каже синът ѝ. Едва бях успяла да смея информацията, когато момчето продължи: „Вижте, в това училище учителите ни казват да четем за разни неща и ни учат за разни неща. Освен това аз научавам много повече от онова, което са ми казали; все едно че след всяка седмица изживявам по още няколко живота. После учителите очакват от мен да се върна назад и да си спомня всички онези дребни подробности, които вече нямат значение, понеже съм на светлинни години напред. Разбира се, че претупвам тези тестове. За мен те са незначителни, загуба на време! Вече знам всички тези неща!“

Хммм, започваше да ми просветва, че това дете е много по-гениално, отколкото хората около него предполагаха. Може би майка му беше права! Подех с него разговор за онова, което научаваше, и защо то бе толкова по-важно от материала в училище. Докато си приказвахме, Джон Евърет реши да легне на кушетката и ми позволи да поработя с него. Когато се докоснах до полето му, ми стана ясно, че това дете е фино настроен шедьовър и почти няма какво да се работи по него. Енергийното му поле жужеше с много висока честота, почти без вариации. Енергията беше ясна и силна. Не беше нещо

необикновено за Звездните деца да проявяват някои характеристики на Кристална енергия в енергийните си полета и Джон Евърет не беше изключение.

Докато работех, разговорът ни се насочи към по-удивителни неща. Не след дълго вече обсъждахме многоизмерната реалност, черните дупки, паралелните реалности, паралелните вселени, хармоничните връзки, мостове на Айнщайн-Розен и други такива — и всичко в такива подробности, каквито само човек с опит в онези реалности би могъл да разбере. Поразителната широта на познанията му смайваше дори мен. Докато говореше, от всяка негова пора се излъчваха увереност и лекота. Бързо осъзнах, че Джон Евърет бе просто отегчен. Той нямаше с кого да общува. Никой не можеше да разговаря с него за неговата реалност, затова той мълчеше и оставяше майка си да говори вместо него, което му даваше възможност да продължи с попиването на знания и многоизмерните пътешествия.

Джон Евърет очевидно бе Звездно дете и просто ме заплени. Не ми се случва често да мога да разговарям с някого за необикновените си преживявания. И двамата бяхме очаровани, че другият е в състояние да следи разговора. Сетне обясних на Франсис, че Джон Евърет просто трябва да бъде чул от хора, които са в състояние да го разберат, дори това да означава да му уреди участие в срещи в университетски клубове, лекции по астрономия или изобщо каквото би го заинтригувало. Той притежава способността да обработва невероятни количества и комбинации от данни едновременно, а интересите му се увеличават постоянно. Предложих на Франсис да положи повече усилия синът ѝ да се движи сред хора, с които биха могли да си бъдат взаимно полезни, както и да задоволява ненаситното му желание да учи нови неща. Повечето от интересите на Джон Евърет бяха в науките, затова ѝ предложих някои организации, с които можеше да се свърже.

Когато ѝ казах искрено, че детето ѝ си е съвсем наред, тя доби почти учуден вид. Главната причина за това бе, че изобщо не можеше да проумее докъде точно се простира интелектът на Джон Евърет. Да имаш такова дете е истинско предизвикателство! Когато малчугани като него са неразбрани, никой не ги насърчава в тяхната даровитост и понякога гледат на тях като на дефектни. Вниманието, което им се отделя, не е, за да ги насърчи, а по-скоро има за цел да ги класифицира

като деца с нарушени функции. Етикетът или диагнозата се превръщат в самоличност на хлапето и то до края на живота си остава отритнато от обществото. По някакъв начин усетих, че ако успея да обясня добре с какво е различен Джон Евърет, майка му ще успее да го разбере. Тъй като я срещах за пръв път, внимавах много да не я изплаша, като разтегна твърде рязко представите ѝ за реалността. Смятам, че лепването на етикет на даден човек го ограничава и възможностите за растеж изчезват, така че се пазех да не давам никакви определения за нейния син. Внимателно ѝ обясних за Децата на новото време, а също така ѝ поговорих за уменията на сина ѝ и причините за тях. Още докато си приказвахме, тя видимо се отпусна и започна да осъзнава, че Джон Евърет не е дете с увредени функции, а по-скоро с *хиперфункции*. Никой не се сещаше да го попита докъде е стигнал с учението, тъй като способностите му не се поместваха в нормалната структура на обществото. Обвинявах го в мързел, а той просто бе на светлинни години пред тях.

Наскоро имах възможността да го посетя. Той е израснал като чудесен младеж, с очи, които, ако се вгледаш в тях, те пренасят в други измерения. Работи върху някакви изобретения и просто цъфти. Когато Франсис го отписала от държавното училище, той започнал да напредва с големи крачки в учението, тъй като нищо повече не го задържало, Франсис свърши чудесна работа, като не само осъзна нуждите на сина си, но и го подкрепяше във всичко.

Джон Евърет е само едно от многото подобни деца, с които съм се срещала. Те са толкова блестящи, че рядко се намира кой да ги разбере. Някои от тях прекарват толкова много време, изолирани в своята осъзнатост, че се лутат безнадеждно в дарбите си. А имат толкова много да споделят!

СТИВЪН

Човешката ДНК е пълна с информация и спомени за всичко, което е било преди нас. Тази информация се превръща в клетъчна памет. Клетъчната ни памет носи данни за предците, които данни пък определят семейните поведенчески модели. Информацията от ДНК, а съответно и от клетъчната памет, се предава на земните ни преживявания. Някои хора действително имат ясни спомени за свои минали прераждания. Други пък усещат физически неразположения и болки без никаква очевидна причина, но съвсем реални тук и сега. Спомените от минали прераждания, които се съхраняват в телата ни, са съвсем истински, също както симптомите, които причиняват. Поради това Звездните деца често страдат от неща, които медицината трудно може да обясни, ако изобщо е в състояние да намери някакъв отговор. Телата им изваждат спомени за минали конфликти или рани със същата лекота, с която се проявява блестящият им интелект. Децата може да страдат от болки, треска, неразположения, депресия, нарушени органични функции или други аномални симптоми. Искам да ви разкажа за едно такова дете, което тук ще наричам Стивън.

Майката на Стивън го доведе при мен, понеже имаше отдавнашни здравословни проблеми. Състоянието му се влошаваше все повече и го налягаше депресия. Страдаше от изключително силни пристъпи на главоболие и общо неразположение, от което като че ли не можеше да се измъкне. Подобно на Джон Евърет, той бе с толкова висок интелект, че когато някой изобщо съумяваше да общува с него, то се получаваше изключително трудно. Чувствал се изолиран от семейството си, от малцината си приятели и от децата в училище. Забелязвайки невероятния му интелект, баща му го подложил на голям натиск, като изисквал от него да бъде съвършен. Това било твърде много за един малък мъж. Докато разговарях с майката на Стивън, стигнах до извода, че цялото семейство е замесено. Особено майката имаше интуитивна дарба и както тя, така и останалите братя и сестри

на Стивън, страдаха от необясними тежки физически проблеми. Започнах да осъзнавам, че си имам работа със семейство с характеристиките на Звездните семена и следващото поколение, Звездните деца.

Когато започнах да работя със Стивън, забелязах, че енергийното му поле изглежда сякаш изцедено, така че потърсих причината. Не успях да я открия веднага. Докато работех върху енергийните слоеве на полето му, откривах нови и нови неща, които не бяха наред. Липсваше всякаква хармония и често се натъквах на странни блокажи. Те, изглежда, ограничаваха част от взаимодействията в полето, а и самите взаимодействия бяха от непознат за мен модел. Минавайки през отделните слоеве, аз поправях нещата едно след друго и полето му започна малко по малко да се хармонизира. Блокажите бяха премахнати и енергията тръгна по-нормално.

Когато се преместих на главата му, получих наставление да поработя върху ушите. На лявото имаше някаква подутина по средата на ушната тъкан. Според китайската акупунктурна схема този участък от ухото е свързан с епифизата, щитовидната жлеза и мозъка, а те всичките регулират тялото по различни начини. Имах усещането, че подутината може да е някакъв имплантант. Обикновено, когато работим върху акупунктурни точки, се освобождава енергия. В този случай обаче въпросният участък от ухото *смучеше* енергия. Чувствах мястото като чуждо по отношение на баланса в енергийното поле и физическото тяло на Стивън. Знаех, че там е източникът на неговите главоболия. Каквото и да бе това нещо, то бе в разрез с цялостната му хармония и му причиняваше физическа болка. Поработих още малко върху участъка, направих някои промени, за да го хармонизирам, и показах на майката как да продължи вкъщи. Все още нямах чувството, че съм открила всичко, което причиняваше проблемите на Стивън, така че продължих да търся. Накрая го намерих.

Всеки от нас има енергийно поле, което го покрива от всички страни. Наподобява на топъл пашкул, който действа като бариера и посредник между нас и цялото творение. Това поле „понижава напрежението“ на входящите послания, така че съзнанието ни да може да ги превърне в познание. По подобен начин всичко, което преживяваме, мислим и чувстваме, се предава навън под формата на фина енергия към цялото творение. До известна степен енергийното

поле крепи нашата цялост като същества. Миниатюрните частици, от които се състоим, са подредени по хармоничен начин и обвити в полето. Част от него може да се види около човека под формата на аура. Размерите на външното поле зависят от хармоничния ни резонанс в творението, както и от физическото, емоционалното и духовното ни състояние. Когато не ни е добре, полето ни се свива и остава близко до тялото, за да пести енергия. Когато се чувстваме превъзходно, полето става огромно и взаимодейства по-лесно с околната среда.

В полето на Стивън имаше една странна аномалия. На самия му връх, точно над главата на момчето, усетих прикрепено нещо странно, което приличаше на белег. То бе паразитно и смучеше жизнеността на Стивън. Честно казано, за пръв път виждах такова нещо. Когато работим многоизмерно върху дадена енергийна система, ние, технически погледнато, получаваме достъп до цялата история на човека през всичките му прераждания. Паразитното приспособление в полето на момчето беше с дребен, междугалактически произход. Наподобяваше на рибата прилепяло, която се залепя под устата на акулата и пътува заедно с нея. Рибата прилепало обаче е по-скоро в симбиоза с акулата, тъй като яде остатъците от нейната храна и по този начин почиства тялото ѝ. В случая със Стивън паразитът не му вършеше никаква услуга, а грабеше от така необходимата му жизнена сила. Засегнатият участък от полето на детето беше удебелен и затрудняваше движенията на енергията. Също така в центъра на удебеленото място имаше тъмно място, в което като че ли се усещаше някаква необикновена енергия — жизнена сила, която се различаваше коренно от нежната енергия на момчето.

Отначало не знаех какво да правя и бях съвсем откровена с майката. (Многоизмерното лечение не е като другите видове. Всеки човек има своя история, така че всеки сеанс е различен и постоянно се научава нещо ново.) Казах ѝ, че ми трябва малко време, за да подредя получената информация и осмисля видяното. Поработих с момчето няколко седмици, като наблюдавах паразитното приспособление, като се стремях да усещам какво става. Накрая успях да отстраня паразита. След като излекувах полето му, Стивън се възстанови със забележителна бързина. Пристъпите на главоболие изчезнаха, а енергийното му ниво се нормализира. Останалите проблеми, които имаше, също изчезнаха яко дим. Невероятно!

Забелязала съм, че много от Звездните деца с проблеми обикновено имат блокажи в енергийната система или прикачени паразити. Разбира се, не всички Звездни деца страдат от подобни неща, но ако изведнъж бъдат повалени от необясними болести, вероятно трябва да бъде прегледана една друга част от анатомията им — етерните им тела.

КРЕЙГ

Други Звездни деца са настроени на вълните на извънземните, или гостите от други светове. Веднъж, когато тръгнах за една конференция, беше уредено на летището да ме посрещне дъщерята на един от другите лектори. Когато се видяхме, установих, че е дошла със сина си. Ще го наричам Крейг. Крейг седеше на детската седалка отзад в колата. Беше крехко тъмнокосо 6-годишно момченце с големи кафяви очи, които издаваха интелигентност и невероятна живост. Отначало се страхуваше от мен, понеже майка му ме представи като „д-р Мег“. Очевидно ме беше помислил за лекарка и това го плашеше!

Пътуването продължи около час и половина. Постепенно Крейг започна да се отпуска и да ми разправя някои свои сънища. За мен те звучаха като описания на класически отвличания от извънземни. Беше силно чувствителен към чуждо присъствие — дори докато пътувахме, ми каза, че „те“ летели в небето. Майката на Крейг погледна нагоре и наоколо и каза, че не виждала нищо. Момчето със справедливо възмущение отвърна, че „не гледала достатъчно бързо“. В този момент осъзнах, че той използваше етерното си зрение и действително виждаше многоизмерно. Когато се настроих на неговите вълни, аз също успях да ги видя. „Те“ наистина бяха „там горе“.

Звездните деца са чудни същества. Те не само притежават интелектуални и физически дарби, но и съзнават важността на духовната връзка с Източника и цялото сътворение. Имат едни и същи духовни прозрения и им е приятно да изследват връзките между физическия, метафизичния и духовния аспект на съществуването. Много от тях са движени от вродена необходимост да помагат на хората да преоткрият цялостния си потенциал. Също така искат да направят света по-добър. Стремят се да донесат мир посредством състраданието и добрите си дела. Работят, за да излекуват Земята, и усещат енергиите на планетите. Ако някой прояви желание да ги слуша, с охота му разправят за нашето семейство сред звездите. Звездните деца притежават интелект и разбиране за Вселената, които в крайна сметка ще ни донесат нови, вълнуващи технологии. Тези

технологии ще бъдат в симбиоза с нашата планета и ще допринесат много за удобството на цялото човечество.

Звездните деца не са никакъв куриоз, а просто нормален етап от нашето еволюционно развитие. Те са предшественици на други, още по-интелектуално напреднали същества. Трябва да даваме на тези деца всичко възможно, за да подхранваме големия им умствен капацитет. Необходимо е и да полагаме грижи за крехките им телца. Най-главното обаче е да осъзнаем, че нещата, за които ни говорят, не са фантазия, а описания на една по-голяма реалност, която един ден ще бъде част от нашето ежедневие, технологии и живот.

СЕДМА ГЛАВА

СПИСЪК С ПРИЗНАЦИ ЗА РАЗПОЗНАВАНЕ НА ЗВЕЗДНИТЕ ДЕЦА

Притежават висок интелект — често, но не винаги, в определени области от науката.

Силно чувствителни са към околната среда.

Имат повишена чувствителност към енергиите и емоциите на другите.

Физически са по-дребни от останалите деца на тяхната възраст.

Показват изразени медиумични способности.

Притежават способността да управляват фините енергийни полета в и около тялото (биоенергетика).

Умеят да използват земните и космически сили, за да лекуват.

Надарени са със способности за телепатично и интуитивно общуване с другите и Единното Съзнание.

Често оказват въздействие върху електронни и електрически уреди, като понякога разстройват работата им.

Умеят да общуват мисловно (телепатия).

Способни са да предсказват бъдещето (предсказателство).

Умеят да движат предмети, променяйки връзката им с реалността (телекинеза).

Притежават способността да виждат отдалечени във времето и пространството неща (ясновидство/виждане на далечни разстояния).

Умеят да „свалят“ информация от други реалности.

Имат всепроникваща интуиция (просто „знаят“ неща, които никога не са им били казвани).

Притежават уменията да влияят от разстояние на другите (по телепатия).

Могат да получат информация за здравето, намеренията, подбудите и т.н. на друг човек, като „прочетат“ заобикалящото го енергийно поле.

Умеят да поставят диагнози за заболявания или нарушения във функциите, като гледат енергийното поле на друг човек.

Притежават способности за психично или биоенергетично лечение.

Могат да преместят себе си или друг обект от едно място на друго посредством силата на съзнанието (телепортация).

Способни са да се издигат над земята, противно на законите на гравитацията (левитация).

Знаят как да работят извън времето, като карат събитията да се случват по-бързо (или обратното, да ги забавят).

Усещат предстоящи земетресения и други бедствия.

Притежават многоизмерна осъзнатост.

Умеят да пътуват „извън тялото“ (астрална проекция).

Могат да отворят съзнанието си, за да могат етерни същества да говорят чрез тях (провеждане).

Често имат общо съзнание с наставник от Звездните гости.

Работят в тясна мисловна връзка с наставниците от своята Звездна нация и могат физически да извикват тях или други Учители или да се свързват с тях.

Имат силна имунна система (или тъкмо обратното, страдат от странни болести, за които няма никакво физическо обяснение).

Поддържат телесна температура, по-ниска от нормалната.

Имат динамичен вид и характер.

Имат завладяващо присъствие.

По-късно изглеждат млади за годините си (също както възрастните Звездни семена).

ОСМА ГЛАВА

УСПОРЕДНИ АСПЕКТИ: ДЕЦАТА НА ЗЕМЯТА И ЗВЕЗДИТЕ

Иска ми се отново да съм в Атлантида. Там бях щастлив. Искам да се върна, защото, когато съм извън физическото си тяло, се чувствам свободен! Мога да тичам, мога да летя, мога да бъда всичко и навсякъде, където поискам!

Уилям, 11-годишен

Има някои аспекти, или части от нас, които живеят на други равнища на реалността. Подобно на цветно венчелистче, всеки от нашите аспекти е малко по-различен от съседните, но взети заедно, те образуват красивото, сложно и безкрайно цяло на онова, което сме в творението. Ако се махне дори само едно от венчелистчетата, равновесието се нарушава и веднага проличава, че нещо липсва. Всеки аспект е подобен на сянката ни. Сянката винаги е с нас, но мястото и видът ѝ се менят в зависимост от посоката и количеството на светлината във всеки един момент. Сянката се движи в хармония с нас, но не е нашият физически аз. Тя може да е по-дълга или по-къса от тялото, понякога по-тъмна или по-светла, но винаги е там. По подобен начин нашите аспекти се различават, но всеки от тях е от жизнено значение както за самите нас, така и за останалите аспекти. Когато функционират и са подредени правилно, аспектите работят в хармония с нас, но стоят на известно разстояние, в зависимост от измерението, в което се намират.

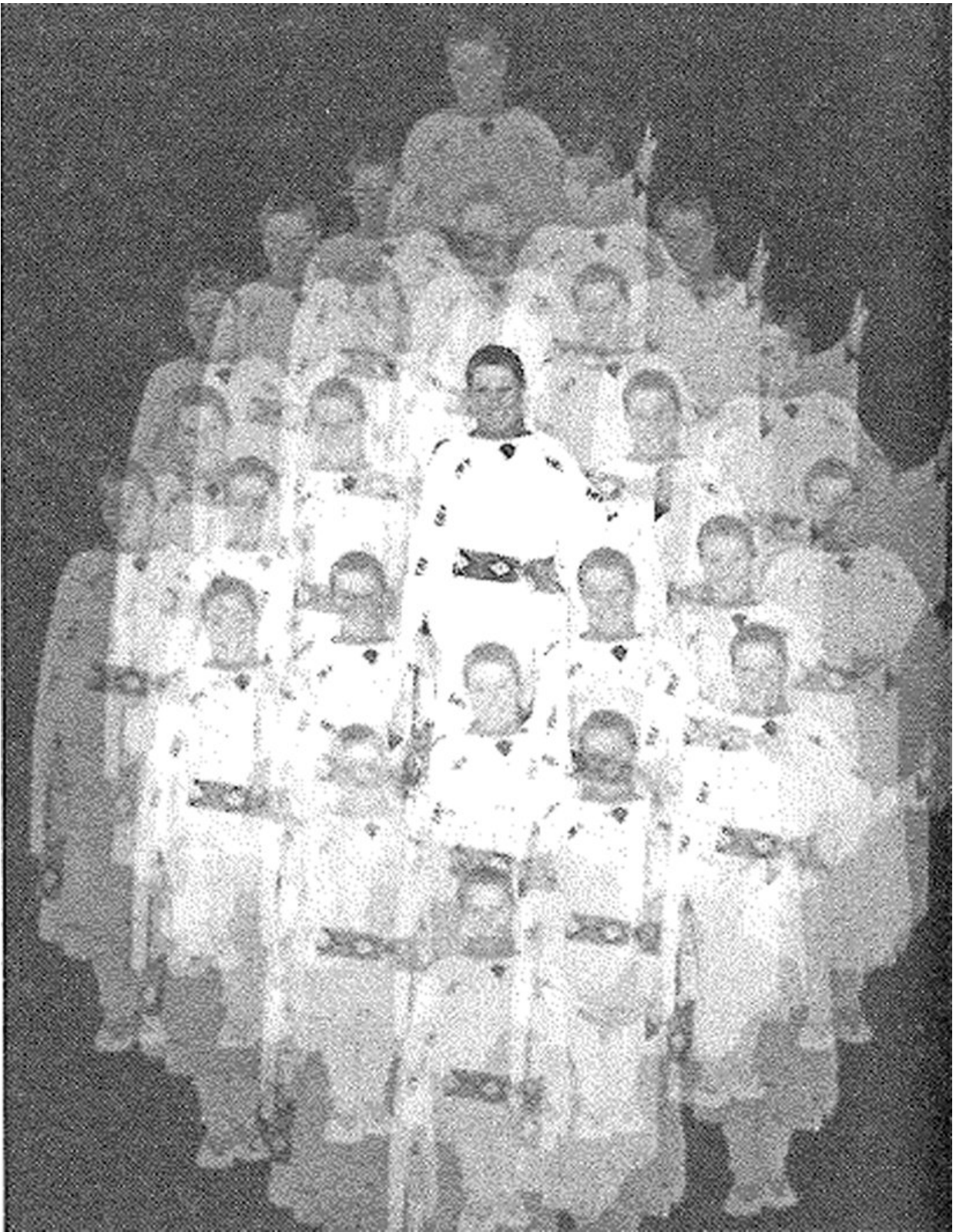
Има една част в човешкото съзнание, която има преживявания, далеч по-различни от ежедневните, от триизмерния живот, и тези преживявания оказват пряко влияние върху това кой и какъв ще е той в земното си съществуване. Ние се състоим от слоеве електромагнитни

енергийни полета, състоящи се от фини честоти — честоти, които имат цвят, звук и вибрация. Взети заедно, те ни съставляват такива, каквито сме. Всяка група от честоти образува един аспект и определя на какво равнище ще вибрира този аспект, а вибрацията определя в кое измерение съществува този аспект. Обикновено няма два аспекта на човека, чиито вибрации да са еднакви или поне да са сходни, обаче всеки слой, всеки аспект е в свършена хармония с тези под и над него.

От вселенска гледна точка всички събития — минали, настоящи и бъдещи — се случват по едно и също време. Части от нас преживяват миналите ни прераждания или живеят в други галактики или равнища на реалността, докато други се тревожат за изплащането на ипотеката или за това какво ще се случи утре. Други части вече живеят в утрешния ден!

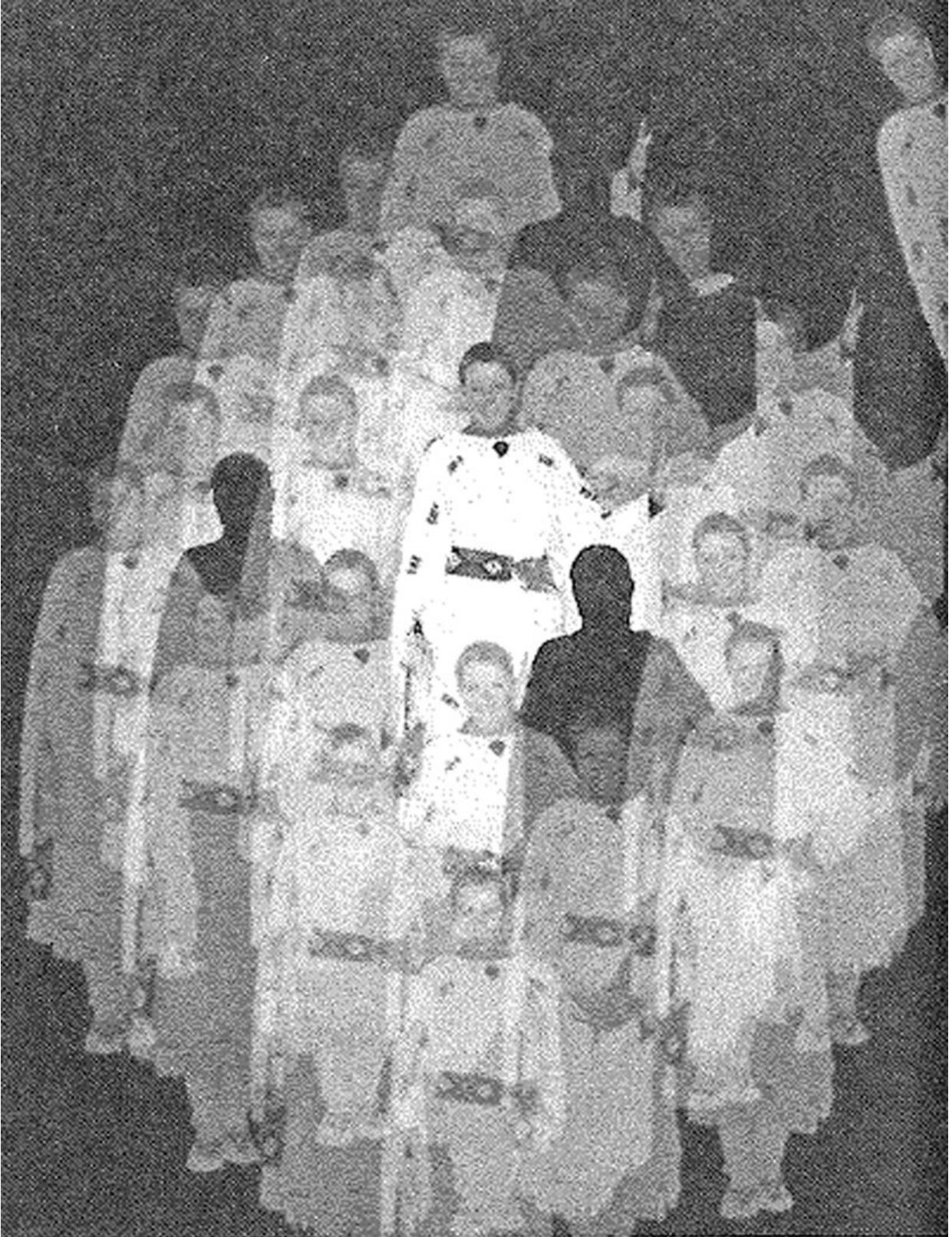
Многоизмерните аспекти на човека се образуват по същия начин. Всеки негов аспект представлява хармонизирана група от честоти, които леко се различават на всяко следващо равнище (вж. фигура 6). Взети заедно, аспектите представляват неговата същност — енергийно, хармонично или по отношение на всичко останало в творението. Човекът наподобява гигантска музикална струна, която възпроизвежда един след друг тоновете (аспектите), създавайки вибрации, които го правят уникален до такава степен, че той заема лично свое място в тъканта на творението. Когато сме хармонизирани в контекста на творението, ние *представяваме неделима, допринасяща част от всичко съществуващо*. Уникалният хармоничен облик на всеки от нас определя начина, по който ще функционираме, ще изглеждаме и ще се проявяваме като същества — независимо дали на Земята, в друго време, на друго място или дори на друга планета. Понякога нашият хармоничен облик дори диктува преживяванията ни. В известен смисъл всеки от нас е сам по себе си цяло „семејство от души“ — сега обаче няма да се разпростирам повече по тази тема, тъй като тя е достатъчна, за да се напише още една книга!

Фигура 6. Пример за нормална хармонизация на аспектите.

Когато аспектите ни не са хармонично подредени, могат да възникнат много проблеми. Например ако един аспект живее в равнище на реалността отвъд третото измерение и не е в съзвучие или е с нарушена хармония, може да имаме чувство за откъснатост, за липса на здрава основа, да ни е трудно да се съсредоточаваме или да взимаме решения и изобщо, да се чувстваме някак разпилени. Ефектът върху нас зависи от степента на дисхармония и емоциите или събитията, които са причината за нея (вж. фигура 7).

Фигура 7. Пример за раздробяване на аспектите. Забележете празните слоеве, където аспектите са се разместили. Това

предизвиква празноти в енергийната комуникация. Други аспекти пък са напълно откъснати, като например този в горния десен ъгъл.

Когато някои аспекти заприличат твърде много едни на други, това също нарушава функциите им. Понякога някои аспекти имат толкова сходни видове преживявания, че техните честоти естествено се сливат. Тогава всички аспекти обикновено се „прехармонизират“ заедно с този, който се е променил. Ако преживяването, предизвикало прехармонизацията, е положително, честотите на всички аспекти обикновено повишават вибрацията си и всички равнища функционират добре заедно.

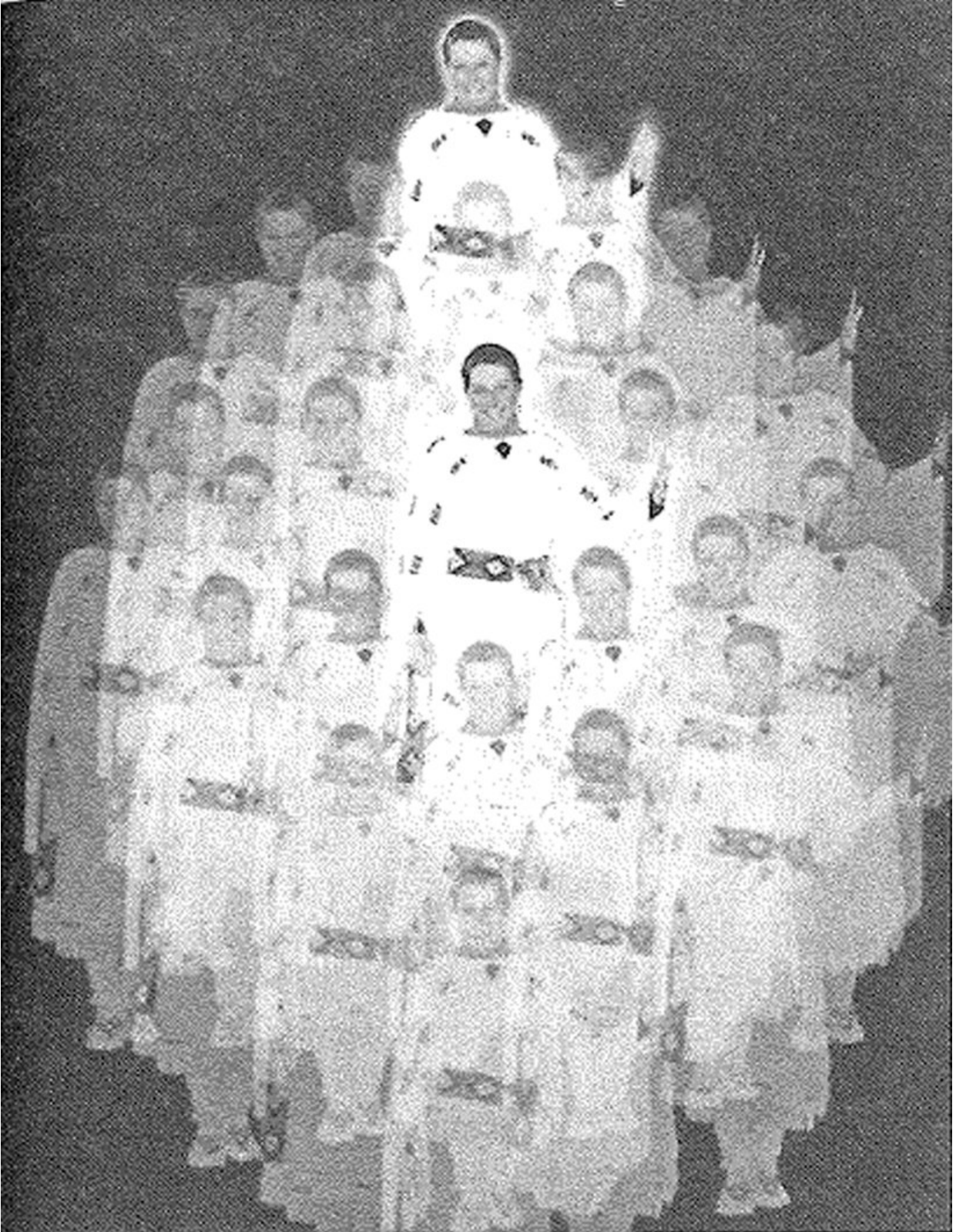
Има и случаи, когато един или повече аспекти се откъсват от хармоничната структура. Това най-често става в периоди на сериозни травми или ситуации, в които човек не е в състояние да се справи със случващото се. Понякога е резултат от физическо или емоционално насилие или когато човек стане жертва на нещо. При липса на умения за справяне със ситуацията жертвата трупва чувствата в себе си в малки подредени чекмеджета, с което ги „заключва“ енергийно.

Сетне някои от тези енергийни сектори се откъсват от главната енергийна система и престават да си съдействат хармонично с другите аспекти. При такова раздробяване се получават празнини в хармоничната организация. Също като стълба с липсващи греди — ако иска да я изкачи, човек трябва да протяга крак много нависоко, за да стъпи на здрава греда. В такива случаи нашите аспекти започват да общуват помежду си по подобен начин; след известно време функциониращите аспекти намаляват опитите да търсят връзка с изолираните и дори напълно ги прескачат. И тъй като част от „стълбата“ е недостъпна, пълноценната комуникация между аспектите е невъзможна.

При наличие на раздробяване земното проявление (човекът) започва да показва признаци на нарушени функции — става нерешителен и неспособен да се съсредоточи, а настроенията му се мятат от една крайност в друга. Понякога физическата му енергия прави същото. Човекът се чувства заседнал, сякаш движение напред не съществува, и понякога дори безпомощен, сякаш му липсва пътна карта, по която да се ориентира. Когато сме раздробени, е *факт*, че част

от пътната ни карта липсва. Единственият начин да я възстановим е да открием липсващите или своеволни аспекти и да ги привлечем обратно в хармонията на цялото. От етерна гледна точка това прилича на руска матрьошка. Привличайки обратно аспектите, ние в основни линии ги прехармонизираме в нова функционална единица. Понякога този процес се нарича „поправяне на душата“, сякаш липсващите аспекти са откъснали се от душата парчета.

Успоредни аспекти се получават, когато два различни аспекта на един и същи човек постигнат почти еднаква хармонизация в различно време и на различно място. Успоредните аспекти са многоизмерни, и все пак честотите им са толкова сходни, че всеки осъзнава другия. Представете си да живеете два живота едновременно и да сте в съзнание и за двата! Това е почти все едно в едно тяло да живеят двама души (вж. фигура 8). Успоредните аспекти могат много да допринесат за интелекта, съзнателната памет, интуицията, екстрасензорните възприятия и многоизмерното съзнание. Могат да допринесат да си спомним предишни свои прераждания. А ако говорим за дълбочина на характера, едно дете с успоредни аспекти винаги ще е пълно с изненади!

Фигура 8. Успоредни аспекти — два аспекта на един и същи човек, които са се хармонизирали до почти еднакви честоти. Това

предизвиква проблеми във функциите и на двата.

Наличието на успоредни аспекти обаче може да допринесе за нарушение на физическите функции. Във Вселената има закон, който очевидно гласи, че не може да съществуват два еднакви набора честоти по едно и също време в творението, така че когато честотите на два аспекта се доближат прекалено, единият от двата се разпада. Този разпад се случва най-късно на физическо равнище, тъй като физическото ни тяло е с по-голяма плътност от която и да било част от цялостната ни структура и следователно реагира най-бавно на промени в енергийната система. Кои биологични системи ще бъдат засегнати зависи от това къде се намира хармоничното дублиране.

При наличие на успоредни аспекти се наблюдават интересни явления. Нито един от двата аспекта не може да функционира нормално. Съгласно законите на Вселената единият трябва да доминира над другия. Аспектът, който в повечето случаи не се намира в третото измерение, съществува под формата на съзнание, което е винаги присъстващо и живее чрез триизмерното тяло. Триизмерното тяло и съзнание са способни свободно да преживяват същите неща като успоредния аспект. В основни линии, това са две съзнания в един и същи човек.

Установила съм, че някои подгрупи от Звездните и Кристалните деца имат успоредни аспекти, които са до един от междугалактически произход. (Всички деца, които познавам и се вместили в тази категория, са между 10 и 12 години, но най-много са на 11). С други думи, аспект, който преди е живял на друга планета — често в паралелна вселена или на друго място и в друго време, — е толкова сходно хармонизиран със земния, че се получава сблъсък между двата. Тъй като е много по-напред в еволюцията и е в състояние да използва съзнанието си така, че да управлява реалността, междугалактическият аспект обикновено се хармонизира така, че да може да функционира заедно с триизмерния. Най-често го прави, за да оцелее.

Децата с успоредни аспекти в повечето случаи се с тежки физически недъзи. Тези недъзи са различни, но има известно сходство в преживяванията на тези малчугани и техните семейства. Почти всички деца от тази категория не могат или не искат да говорят. Те са със силно

развити телепатични способности и достигат през времето и пространството онези, за които знаят, че ще ги чуят. Много от тези деца пътуват или общуват под формата на орби. Освен това проявяват невероятни дарби като силна интуиция, многоизмерна осъзнатост и телепатия. Някои дори владеят телепортацията! Положителното на успоредните аспекти е, че макар да съществуват във физическо тяло с недъзи, децата са в състояние да пътуват през времето и пространството, така че почти винаги се чувстват свободни. Освен това, както вече казах, тези успоредни аспекти са съпътствани от висок интелект и усещане за свързаност с Вселената, каквито рядко може да се наблюдават при другите хора. Тези малчугани са истински земни Учители.

Лечението при наличие на успоредни аспекти изисква специална грижа и внимание. Не може единият просто да бъде присъединен или двата да бъдат слети в едно, тъй като просто ще се разрушат взаимно. Нужно е да се постигне някаква синергия между аспектите. За целта двата аспекта трябва да бъдат хармонизирани така, че да могат да работят заедно без засечки, но все пак да си останат като индивидуалности. Хармонизацията е като при музикална струна, която поради комбинацията си от ноти създава трета група трептения, наречени обертонове — така наречената имплицитна хармония. Обертоновете изпълняват ролята на мост, прехвърлен над празнината между двата аспекта, който позволява комуникацията между тях и останалите аспекти на детето. Синергичната хармонизация е нещо съвсем различно от асимилацията, която става, когато аспектите просто се хармонизират като индивиди.

Съществува цяла една група деца с успоредни аспекти, които наричам Красивите мълчаливци. Въпреки различните физически недъзи, които вървят заедно с наличието на успоредни аспекти, тези деца са телепатични, интуитивни и духовни учители, които имат много неща за споделяне с този свят. Което е най-удивителното, почти всичките сега са на 11 години. Полът няма значение за това явление — и момиченца, и момченца са се свързвали с мен по различни начини. Това винаги става по телепатия, но понякога биват включвани и родителите, които да изпълнят ролята на „гласове“, като ми се обаждат по телефона, изпратят ми електронно съобщение или ми представят

лично децата си. Обикновено родителите не са чували за мен, докато детето не ги помоли да се свържат с мен!

Всяко хлапе, което е идвало при мен, ми е казвало кой от орбите е негов. Представяте ли си, орбите на съзнание, които се присъединяват към моето енергийно поле, до един имат имена, лица и личности — всъщност са съвсем реални деца и Учители, всяко по свой начин!

ДЕВЕТА ГЛАВА

НАШИТЕ КРАСИВИ МЪЛЧАЛИВЦИ

Най-трудното за един родител, а и за други хора, е да преглътне факта, че детето му изглежда увредено, и идеята, че трябва да бъде оправено. Трябва да разберем, че тя е удивително даровито дете, такава, каквато е... излъчва единствено чиста любов.

Карън, майката на
Лорин

Отначало, когато децата започнаха да се свързват с мен под формата на орби, си помислих, че въображението ми се е разиграло! Когато обаче те едно по едно се свързаха с мен по телепатия, чрез родителите си или като се появяваха лично, осъзнах, че това явление е съвсем реално.

Сред децата, които общуват по телепатия, има една малка група, която нарекох Красивите мълчаливци. Те са едни удивителни малчугани, които на пръв поглед не изглеждат твърде свършени, всъщност са нефункциониращи — но само отвън. Защото тези деца носят в себе си красота, която е затрогваща в своето послание и пълни сърцето с истинността си. Нашите Красиви мълчаливци могат да са Кристални или Звездни деца, или някакво съчетание от различните еволюционни енергийни модели. Може обаче и да не са. Стигнала съм до заключението, че точно тези деца са предшествениците на новата еволюция за човечеството. Те са преминали в почти чисто съзнателно съществуване, същевременно оставайки в нашия свят, макар и с привидни недъзи. Мъдростта и чистотата на сърцата им надхвърля обикновените човешки представи. Те говорят, сякаш чрез тях говори Бог, а те тълкуват думите Му на света.

В повечето случаи сме възпитавани да смятаме, че хората, различни от другите, трябва да бъдат избягвани. Извързваме се с ужас от тях, да не би да прихванем нещо. И гледаме настрани, понеже се чувстваме неудобно.

Започнете да се вглеждате.

Това, че един човек живее в тяло, което не работи добре, не означава, че неговото съзнание не е будно и жизнено. Ако срещнете деца като описаните тук, никога повече няма да гледате на инвалидите по същия начин. Обърнете внимание!

Нашите мълчаливци са просто удивителни. Те не изглежда да знаят или умеят много, но когато успее да вникне зад външността, човек открива, че са напълно функциониращи същества, които имат да предложат много на света. Тяхното съзнание се рее свободно извън физическите им тела. Те пътуват в други времена и места, а чувството им за хумор не престава да удивлява. Общуват с лекота по телепатия. Хората, които са били около такива деца, свидетелстват за невероятни случки, както ще видим по-късно. Те ни учат на абсолютна, чиста любов със самото си съществуване. И не искат нищо в замяна. Макар да ни се струва, че са просто мъка за родители и настойници, всъщност тези мълчаливци са невероятен дар за нашия свят. Физическите им проблеми са резултат от различни неща — като например генетични мутации, травми на главата или мозъка, реакция към ваксини или вродени проблеми. Макар при всяко дете причините за недъзите да са различни, те споделят някои удивителни характеристики.

ОЩЕ ЗА УИЛЯМ

По-рано обещах да поговоря още за Уилям. Той бе първото от децата, които проектираха орби от съзнание в моето енергийно поле, за да общуват с мен, а после ми се показаха като съвсем реални земни деца. Отначало, когато започнах да работя с Уилям, разбрах, че става нещо странно. Когато погледнах етерното му енергийно поле, видях, че са двама. Уилям посещаваше от известно време една даровита лечителка и тя беше установила същото. Уилям имаше пламък близнак. (Пламък близнак е друго същество, идващо от съвсем същото енергийно начало. Обикновено се появява под формата на свършен партньор, т.е. двамата се чувстват като части от едно цяло. Това е свършената любов!) И през ум не ми бе минавало, че пламък близнак може да се яви като дубликат на човека, така че докато наблюдавах и очаквах инструкции, информацията, която получих, беше, че това е успореден аспект. Оказа се, че той е от междугалактическо естество. С други думи, една част от Уилям живееше в друго време, на друга планета. Да, това бе много странно, и все пак вярно. (Тук е важно да отбележа, че всеки от Красивите мълчаливци има успореден аспект. В никакъв случай не бива да се смята, че щом едно дете живее с физически ограничения, значи е с нарушена многоизмерна структура.) Уилям беше първият от неколцината, в които съм наблюдавала това явление. С времето и с негова помощ успяхме да оправим нещата, като създадохме хармоничен мост, който позволяваше на двата аспекта да съществуват индивидуално, и все пак в хармония един с друг. Оттогава състоянието на Уилям бележи стабилно подобрене. Уилям е един от Красивите мълчаливци. Сега е на единадесет години, не говори и има пространствено-координационни проблеми поради физическите си ограничения. Въпреки това, той е невероятно дете. Образованието си получава у дома, а вече надминава майка си в познанията по математика. И тя се чуди как ще му насмогва в бъдеще! Работила съм с Уилям много пъти и — удивително! — енергийното му поле еволюира с поразителна скорост. Отначало, когато започнах работата си с него, полето му беше типично кристално, с наситени тонове във всички

цветове на дъгата. Поради успоредния аспект в него имаше интерференция, която изкривяваше движенията на енергията. Всеки път, когато идвах за поредния сеанс, установявах, че полето на Уилям се е нормализирало още малко. Сега е толкова гладко, толкова съвършено, че той е настроен на вълните на всичко и всички.

Някои от децата са с толкова изострена чувствителност, че развиват характеристики, които може да изглеждат странни, но са изключително важни за тяхното удобство, понякога дори за оцеляването им. Уилям е толкова чувствителен, че през повечето време не понася обувки или даже дрехи. Това на моменти причинява доста неудобства на семейството и техните гости! Напоследък започна да свиква с дрехите, но абсолютно отказва да носи обувки. Причината е, че енергийната сила, която минава през тялото му, е толкова силна, че в някои случаи му причинява физически неприятно усещане, когато излиза през ходилата му. Когато е с обувки, краката му се загряват изключително много и той се чувства зле. Когато усеща земята под краката си, му е по-лесно да остане съзнателно в нашия свят. Майка му се опитва да гледа с чувство за хумор на неговите странности. Уилям е известен с това, че уличните лампи изгасват, когато минава под тях, и предизвиква и други електрически аномалии, като например аварии с електричеството в сгради. Макар че понякога много се ядосва с него, което е разбираемо, майка му се е научила да намира комичното в неговите странности и му оказва пълна подкрепа, което е просто чудесно.

След като ми се яви за пръв път, под формата на орб, с Уилям редовно общуваме по телепатия между сеансите. Той изниква в главата ми в най-неочаквани моменти, което понякога дава много комични резултати. Наскоро бях в едно звукозаписно студио в Ню Йорк, където работех върху нов диск за медитация, който имаше за цел да помага на децата да се освобождават от проблемите, тревогите и страховете и да откриват в себе си положителни чувства, които да споделят с външния свят. Медитацията повежда малчуганите по пътя на вътрешното самооткриване, което ги кара да отворят различни кутии, всяка със своето специфично съдържание.

Тъй като записвах една част, аз насърчих децата да напълнят „кутията на въображението“ си с каквото поискат (тази кутия е празна, защото въображението е нещо безгранично). Тъй като съм крайно

визуализираща личност, буквално виждах и усещах онова, което казвах на децата да правят. Изведнъж — и това бе познато чувство — реалността ми се измести и неочаквано кутията във видението ми се изпълни с жаби, които започнаха да излизат от нея и да се отдалечават с подскоци. Знаех, че Уилям пак е завладял реалността ми. Осъзнах какво става и се разсмях. В крайна сметка не изтрих този смях от записа, понеже той прави нещата далеч по-забавни за слушателите.

Когато почувства, че е готов за още лечебна работа, Уилям се свързва с мен по телепатия. Майка му често се обърква, когато ми изпраща електронно писмо, с което да запази час, и открива, че вече съм го направила. Тя обаче е много непринуден човек и едва ли е необходимо да споменавам, че в такива случаи много се смеем. Тъй като повечето ни сеанси се провеждат от разстояние, когато работя с Уилям, го карам да участва етерно в процеса. Това е възможно, тъй като той притежава многоизмерна дарба. Когато ми помага, сеансите постигат страхотни резултати. Освен това да се работи с него е много забавно. Наскоро, когато вече приближавах края на лечебния сеанс с Уилям, „връзката“ беше прекъсната и съзнанието ми се изпълни с картини — кратки филмчета с клоуни. Много клоуни! Той караше клоуните да ми правят физиономии и да вършат щуротии. И двамата избухнахме в смях. Очевидно Уилям бе убеден, че сме свършили работата за деня. Отговорих му по телепатия, че зная това. Добре, добре, Уилям, разбрах те!

Друг път към края на сеанса реалността ми се промени и видях цяла тълпа странно изглеждащи хора на борда на космически кораб, който доста приличаше на моста в „Старшип Ентърпрайз“ от „Стар Трек“. Този, който виждах в съзнанието си обаче, бе малко по-стар. Имаше един много висок мъж, който очевидно ръководеше всичко. След сеанса се обадих на майката на Уилям и я попитах дали той не е проявявал някакъв особен интерес към сериала „Стар Трек“. Отговорът ѝ ме удиви. „А имаш предвид онзи, високия? Това е най-добрият приятел на Уилям, Улу. Уилям много пъти е посещавал леля си заедно с него“.

Уилям често посещава леля си по същия начин, както идва при мен. Свързва се и с хора, с които би искал да работи или просто да се запознае и ги уведомява, че пристига. Телепатичните му контакти не се ограничават с мен, а се увеличават постоянно, тъй като броят на

хората, които могат да го чуят, постоянно нараства. Освен това Уилям ми препраща други деца. Казва им кога са готови за работата, която върша. Неговите напътствия към другите деца са тясно свързани с нивото на еволюция в техните енергийни полета. Ако не са достатъчно усъвършенствани, ги съветва да изчакат. Когато стигнат съответното еволюционно ниво, им казва да се свържат с мен.

Все пак сеансите ми с него не са само забавление. Двамата сме предприемали „пътувания“ в неговото минало, както и в живота на другите му аспекти. Имахме причини да го правим. През живота си, както и в предишните си животи, ние постоянно обменяме енергия с други хора, места и дори събития. Всеки път, когато навлезем в ново житейско преживяване, ние носим със себе си онова, което сме били и направили до този момент. Понякога част от тази енергия е с объркани функции или увредена. Уилям реши, че трябва да се върнем в Атлантида. Не ме уведоми защо, само каза, че е важно. Помоли майка си да уреди да му помогна да се върне там. В уреченото време го направихме. Уилям бе доста добре запознат с Атлантида и ме отведе на места, които никога не бях виждала, когато бях пренасяла съзнанието си там. Скоро ми стана ясно, че когато е умрял там, Уилям е оставил нещо недовършено. По време на нашето пътуване успя да го направи. Това бе много силен, емоционален момент — най-сетне, след толкова много животи очакване, бе изпълнил задачата.

По време на тази експедиция, след като свършихме онова, за което бяхме отишли, имахме възможност и да се позабавляваме. Озовахме се до една река, на ливада, покрита с диви цветя. Имах усещането, че е ранна пролет. Уилям тръгна през ливадата (което беше прекрасно, защото в нашия свят даже ходенето е голямо изпитание за него!). Той ми се присмиваше, че не ходя достатъчно бързо, и ми напомняше, че нямам причина да се бавя, след като не съм в тялото си! Стигнахме до една къщурка, която се намираше в края на ливадата. Изведнъж се озовахме в малка стая. Уилям погледна надолу, а на лицето му бе изписана безкрайна почит и любов. Когато проследих погледа му, видях жена с бебе на ръце. Почувствах се неимоверно затрогната, когато Уилям ми представи своя пламък близък, вечната си любов, която току-що бе родена на това място и в това време. Тя бе едно прекрасно бебе с кристалносини очи — замечтани, будни и сякаш пълни с цялата мъдрост на света. Уилям я докосна нежно по ръчицата

и ясно се виждаше, че цялата енергия на сърцето му се докосва с обич до нея. Аз, естествено, се разплаках. Моментът бе невероятно красив. Представете си какво е да откриеш вечната си любов, при това в друго време и на друго място!

„Там“ недъзите на Уилям не съществуваха. Той бе напълно нормален и страшно развълнуван да се освободи за малко от ограничаващото го, увредено физическо тяло. Етерните игри с Уилям са изключително забавни. Фактът, че пътуваме по този начин, е нещо удивително, тъй като той живее в Калифорния, а аз — в момента — в Тенеси! Чуваме се, сякаш се намираме в една и съща стая. Предприемали сме няколко пътувания заедно и така и не престанах да се удивлявам, че това изобщо е възможно. Но то е и става все по-лесно с течение на времето.

По същия начин при мен са идвали и други деца. За мен това бе преживяване, което промени напълно съзнанието ми. Отначало се съмнявах в собствените си възприятия. Повечето нормални хора не си приказват с невидими орби, още повече да ги свързват с реални хора! Всичко това обаче е съвсем реално и продължава да се случва, Уилям просто бе първият. Оказа се, че това не е нито игра на въображението, нито временна лудост — тъкмо обратното. Орбите продължават да идват при мен и да си общуваме, а с течение на времето осъзнавам, че все повече от тях имат лица, имена и семейства. Всеки ден е едно удивително пътуване и съм имала достатъчно възможности да проверявам, достатъчно родители и други хора, които са потвърждавали преживяванията ми, за да съм напълно убедена в реалността на тези общувания. Някои от родителите са ми казвали, че никога не били чували за мен, преди детето им да ги накара да се свържат с мен. И скоро разбихме защо!

ЛОРИН

Веднъж се намирах в Скотсдейл, щата Аризона, За конференцията „Радвай се на живота си“. Разговарях с една позната и бях обърната с гръб към залата. Изведнъж, също както ставаше с Уилям, съзнанието ми тръгна с друга скорост и напълно загубих нишката на онова, за което приказвахме. В същото време чух думите: „Здрасти, успех!“ Там имаше около 2000 души, но когато се обърнах, имах доста ясна представа кого ще зърна. Това беше едно абсолютно прелестно 11-годишно момиченце с червеникава чуплива коса, огромни сини очи и излъчване, което просто сияеше. От пръв поглед се виждаше, че има много тежък недъг. Но външността не можеше да ме излъже!

Лорин седеше в инвалидна количка и имаше големи затруднения дори да повдига краката и ръцете си. Главата ѝ беше отпусната на една страна и изглеждаше, сякаш изобщо не съзнава онова, което я заобикаляше. Когато се приближих и я погледнах в очите, ми стана ясно, че Лорин е съвсем будно и осъзнато дете, ограничавано единствено от тялото си. С нейно разрешение я докоснах леко. Усетих, че енергийното ѝ поле просто прелива от любов. Попитах я дали не е едно от момиченцата, които разговаряха с мен от известно време. Веждичките ѝ подскочиха нагоре („Да!“). Но аз и без това вече го предполагах. Побъбрихме си малко телепатично. Докато си приказвахме така, с майка ѝ Карън се смеехме на онова, което се случваше. Тя беше чудесна жена. Разговорът с нея и Лорин бе истинско удоволствие. Всичко това трая 15–20 минути, после хората нахлуха в пътеките между редовете, бързайки за следващите лекции. Лорин и майка ѝ също отидоха на някаква лекция.

Същата вечер, когато вече бях заспала, изведнъж сънищата ми се прекъснаха и се събудих. Когато седнах в леглото, главата ми се изпълни с образи на Лорин. Отначало ми се стори, че сънувам, но после осъзнах, че седя в леглото и съм напълно будна. Явно Лорин се опитваше да ми каже нещо. Удивителното в пътуванията извън тялото е, че при тях понятията за време и място не съществуват, следователно

за Лорин нямаше никакво значение, че е посред нощ. Любимата ѝ певица беше Лиан Раймс, а най-голямото ѝ желание — да танцува радостно като балерина, без ограниченията на тялото. Напълно будна, аз буквално видях нейния танц в съзнанието си. Беше облечена като балерина, стоеше на палци и движеше грациозно ръце, сякаш бяха леки като крила, и пореха въздуха около нея, докато тя се въртеше и скачаше. Във видението, което Лорин ми изпрати, навсякъде имаше огледала и в която и посока да погледнех, виждах отражения на прекрасната ѝ същност, която летеше в танца, неспирана от нищо. Засмях се, развълнувана от прелестното изпълнение. Ето още едно прекрасно създание с чувство за хумор! Когато Лорин и майка ѝ дойдоха при мен на другия ден, подкачих малката за среднощното ѝ посещение. Тя повдигна вежди („Да!“) и се усмихна. През целия уикенд, докато вършех различни неща, току ме прекъсваха телепатични съобщения, че трябва да отида „тук“ или „там“. И всеки път, когато спонтанно се подчинявах, се натъквах на — познайте кого? — Лорин! Това дори се превърна в нещо като шега между майка ѝ и мен. Прекарахме си страхотно.

Фигура 9. Лорин.

По-късно, в разговор с Карън, майката на Лорин, стана дума за даровитостта на момиченцето и способността ѝ да привлича хората към себе си. Тя излъчва невероятна любов и е прелестна, независимо от недъзите си. Карън сподели, че най-трудното в това да си родител на таква изключително надарено дете е да смелиш някак мисълта, че трябва да я гледаш толкова безпомощна физически. Обаче само външността, физическите ѝ функции бяха засегнати. Отвътре бе съвършена, стига хората да можеха да го разберат.

По-късно Карън ми описа някои от необикновените видове въздействие, които Лорин оказвала върху околните. Например след срещата си с нея трима души спонтанно спрели цигарите и повече никога не се върнали към тях. Никой от тях нямал подобни намерения, преди да се запознае с нея. Лорин като че ли притежава вродена способност да общува и да задейства някои видове изцелителни процеси в хората.

От деца като Лорин можем да си извадим голяма поука. Често се натъкваме на хора и обстоятелства, които не се вписват в разбиранията ни за „нормално“. Тогава инстинктивната ни реакция е по-скоро на отвращение и страх, тъй като от малки сме възпитавани да мислим, че различното трябва да ни плаши. Малцина от нас притежават уменията да се чувстват удобно покрай такива хора. А дарбите на нашите изключителни деца са невероятни. Нека не пропускаме да ги забележим!

БРАЙЪН

(Б.а.: Тази история несъмнено ще постави на изпитание усещането за реалност на читателя, защото е крайно необикновена. Тъкмо заради тази нейна уникалност я включих тук. Децата на новото време никога не ще престанат да ни удивляват!)

Уникалността на Децата на новото време се простира отвъд времето и пространството, в реалности, които са непознати за повечето от нас. Тази им способност да прекосяват с лекота времето и пространството е съвсем реална и страшно интересна. Тя изисква да оставим за момент всичко, което знаем за реалността — и в това няма нищо лошо. Имаме много да научим от нашите Красиви мълчаливци.

Няколко седмици след като се запознах с Лорин и Карън в Аризона, отидох в Минесота за частно събиране на работещите със силата на светлината. Цялото пътуване беше вълшебно от самото начало. Нашата домакиня Нанси ми изпрати електронно писмо, в което ме молеше да участвам в частна церемония при горното течение на р. Мисисипи, близо до езерото Итаска. Моментът бе особено подходящ — веднага след като ураганът Катрина беше опустошил крайбрежието на Залива. Нанси уреди самолетни билети за мен и съпруга ми и тръгнахме на път. Не се познавах лично с Нанси, просто предположих, че подобно на мнозина други, които ми пишеха по електронната поща, знаеше за мен от моя бюлетин. Не зная какво ме накара да приема поканата ѝ.

На сутринта след нашето пристигане чух как някой я пита как е успяла да събере такава звездна група от хора. Нанси отвърна нещо от рода, че било нейна работа да събира „семейството“. После обясни, че идеята ѝ за това събиране през уикенда била да се отдадем на лечение и възстановяване, така че да се върнем достатъчно освежени, за да продължим да споделяме дарбите си с хората. Докато другите се събираха за закуска, отидох при нея и я попитах дали е в списъка за автоматично изпращане на моя бюлетин. Тя отговори, че не е. Започваше да ме гложди любопитство. Оказа се, че интуицията ѝ подсказала да се свърже с мен. Макар да знаех, че има и още нещо, не ми беше ясно какво ще е то, но не настоявах повече.

От години пиша и говоря за онова, което наричам езика на светлината. Това е концептуален език, който представлява мощна сила за изцеление и предаване на знания, тъй като е чиста енергия. Езикът на светлината се състои от живи символи, в които се съдържат цели учения на много равнища. На моменти дори се улавям, че мисля на този език. Често съм се чувствала самотна в тази си способност; все пак с годините открих и други, които я владеят. Напоследък срещам и хора, които започват да го усвояват.

Същата сутрин на масата за закуска се запознах с вождата Златния орел (известен още като Изправения лос) от сиуксите лакота и неговата красива съпруга Мария. Двамата със Златния орел веднага усетихме взаимна симпатия и се впуснахме в разговор, който в крайна сметка премина в символи. Докато си бърбяхме, стана ясно, че вождът е доста запознат с тях. Попитах го развълнувано: „И ти ли разбираш символите?“

Без да каже и дума, той стана от стола, отиде до пикапа си и ми донесе цяла тетрадка, пълна със символите, с които бях работила от години. Включих си лаптопа и започнах да му показвам тестето карти, което бях създадала, разбира се, символите. Колко развълнувани бяхме, че сме се намерили! Разговаряхме надълго и нашироко за преводите си и за различията в разположението и посоката, които променят значението на символите. (Повече за живите символи може да се намери в Евангелието на истината от ръкописите, намерени в Наг Хамади. Тези древни документи, открити през 40-те години на миналия век, са били в глинени съдове, скрити в една пещера в Наг Хамади, досами Червено море. Те очевидно са част от гностическа библиотека, считана по онова време за еретическа, така че са останали скрити в продължение на 2000 години.)

На следващия ден Бени Лъобо (известен още като Синия гръм), друго прекрасно и сърдечно духовно същество, сглоби още парченца от мозайката. (Бени е от племето на шошоните и прекарва повечето си време в изпълняване на церемонии, основаващи се на енергийната решетка и свещените места, за да лекува Земята. Когато се свързва със свещените мрежи, Бени може да лекува и водата — отдавна пресъхнали извори потичат отново и не спират дълго след като Бени си отиде. Където пък е имало суша, след неговата намеса дъждовете и влажността се увеличават.) Двамата с Бени се заприказвахме и скоро

разговорът мина на темата за символите. Някак не се изненадах, че и Бени знае за тях. По някое време към разговора се присъедини и вождът, а Нанси се навърташе наоколо със заслужена самодоволна усмивка на лицето. Бързо започваше да ми се изяснява защо някои от нас са на това събиране.

Заразправях на Бени и вожда за Уилям, за това как общува по телепатия с мен, както и за другите деца, които се свързваха с мен. Уилям ми беше казал, че и той знае за символите, така че описах някои от преживяванията си с него. Нанси ме дочу как разказвам, че Уилям не говори физически, завтече се към мен и ме хвана за лакътя. Заговори толкова трескаво, че едва успях да я разбера. „Трябва да дойдеш да видиш това! Мислех си, че детето наистина е много будно, щом е могло да го направи, но сега разбирам. Виж! Купих го от една изложба на занаятите — щандът беше на дядо му!“ Нанси явно бе страшно развълнувана. „Дядото каза, че детето още не можело да говори, само рисувало тези символи. Като че ли не му се говореше много за това; явно му беше неудобно. Предположих, че детето е много мъничко, но сега разбирам, че май съм разбрала погрешно дядото“.

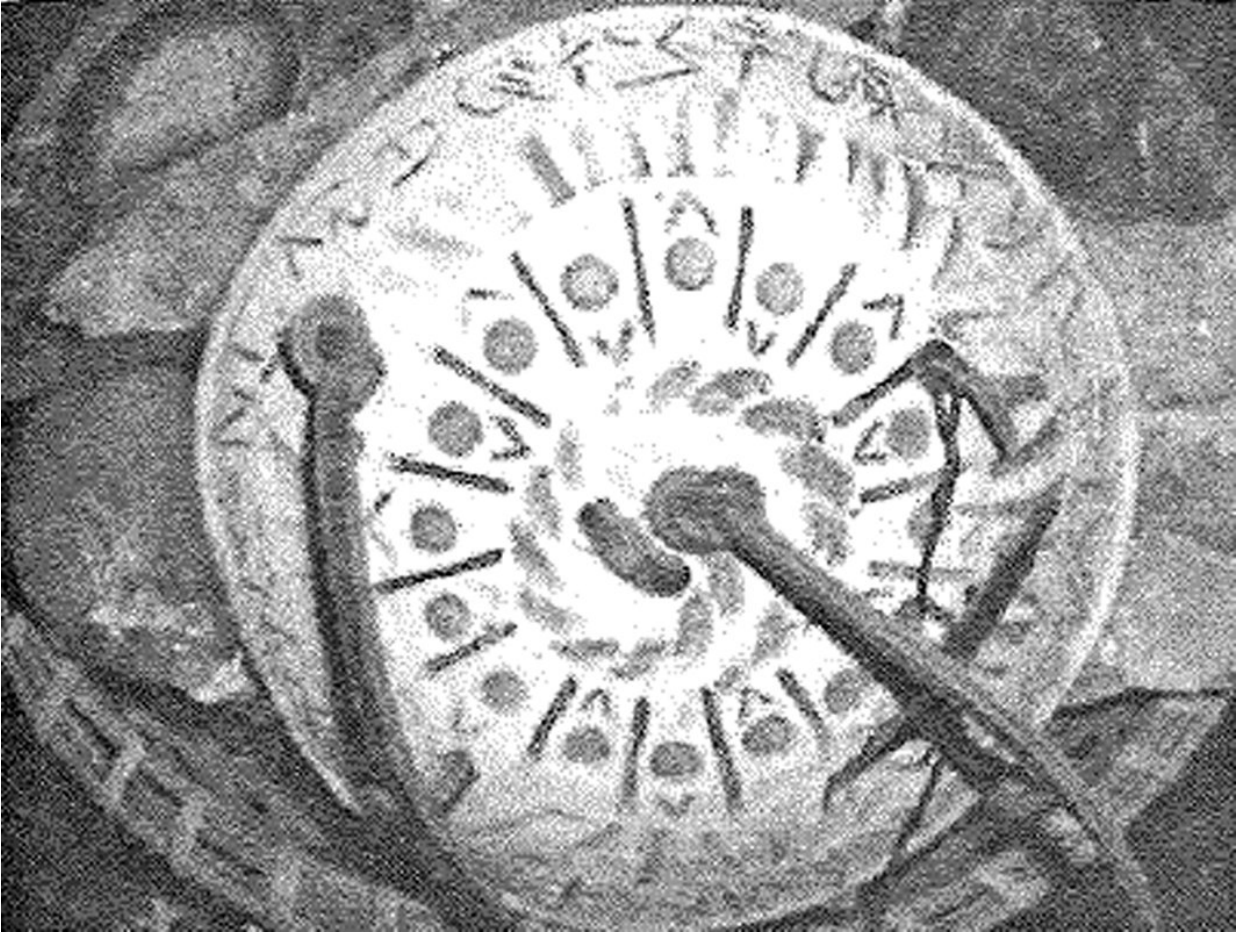
При тези думи протегна ръка към единия край на кухненския си бюфет и взе едно удивително керамично изделие. Приличаше на чинийка, украсена с концентрични кръгове от символи по краищата — като символите от всеки кръг бяха различни, — а в средата имаше спирална шарка. Още щом зърнах чинийката, орбите на децата в енергийното ми поле забърбориха едновременно. Бяха много възбудени. Казаха ми, че момчето е крайно объркано и можем да му помогнем. Господи, с всеки изминал ден животът ми става все по-странен и вълнуващ!

Разбира се, следващото, което трябваше да направя, бе да се свържа с момчето, изработило чинийката, и да поговоря с него. Тъй като чинийката бе купена случайно от някаква изложба на занаятите, нямах никаква представа как да намеря семейството, така че се наложи да го направим по телепатия. Макар децата да се свързваха с лекота с мен, аз бях още нова в тази област. Не бях сигурна дали ще се получи, но както винаги, събитията, които последваха, ме слисаха. Заделихме пространство, в което да се съберем всичките. Държейки чинийката, аз отворих съзнанието си и изведнъж в главата ми започна да нахлува информация. Момчето, изработило чинийката, влезе в енергийното ми

поле под формата на орб и започна да ми говори. Тук ще го наричам Брайън. Изслушах го внимателно и споделих казаното от него с останалите от групата.

Попитахме го защо е изработил тази чинийка. Той отвърна, че го е направил, защото е знаел, че един ден ще я види който трябва, ще разбере посланието и ще се свърже с него — и ето че то най-сетне се бе случило! (Това бе един от онези моменти в живота, когато поглеждаш от изцяло нов ъгъл всичко, което знаеш. Реалността се разширява и няма предпазни колани, така че нищо не може да те задържи. Инерцията те отнася точно там, където трябва!) Докато въртях чинийката в ръцете си, започнах да забелязвам някои модели в шарките. Имаше много нива от различни видове символи, които започваха от ръба и продължаваха към центъра. Завъртях чинийката още веднъж и успоредният аспект на Брайън започна да ми говори по телепатия. Историята, която ми разказа, просто ме сащиса. Думите му бяха: „Трябва да го прочетеш холографски. Погледни първо числата“. Така че започнах да броя знаците и символите. Брайън обясняваше за генетиката на „неговите хора“. Каза ми, че част от кода, който включил в шарките на чинийката, разкрива тяхната ДНК структура. Хората от неговата планета имали четири нишки ДНК (докато нашите са две) и точно два пъти повече генетични кодони от хората. (Кодонът е специфична последователност от тринуклеотидни единици в ДНК или РНК. Всеки кодон кодира една аминокиселина. В основни линии кодоните казват на ДНК как да работи и предават съответните послания на РНК. Кодоните диктуват на човешкото тяло кога да започне и спре безбройните процеси, които постоянно протичат в нас. Също така някои комбинации от кодони допринасят и за аномалните дейности в тялото.)

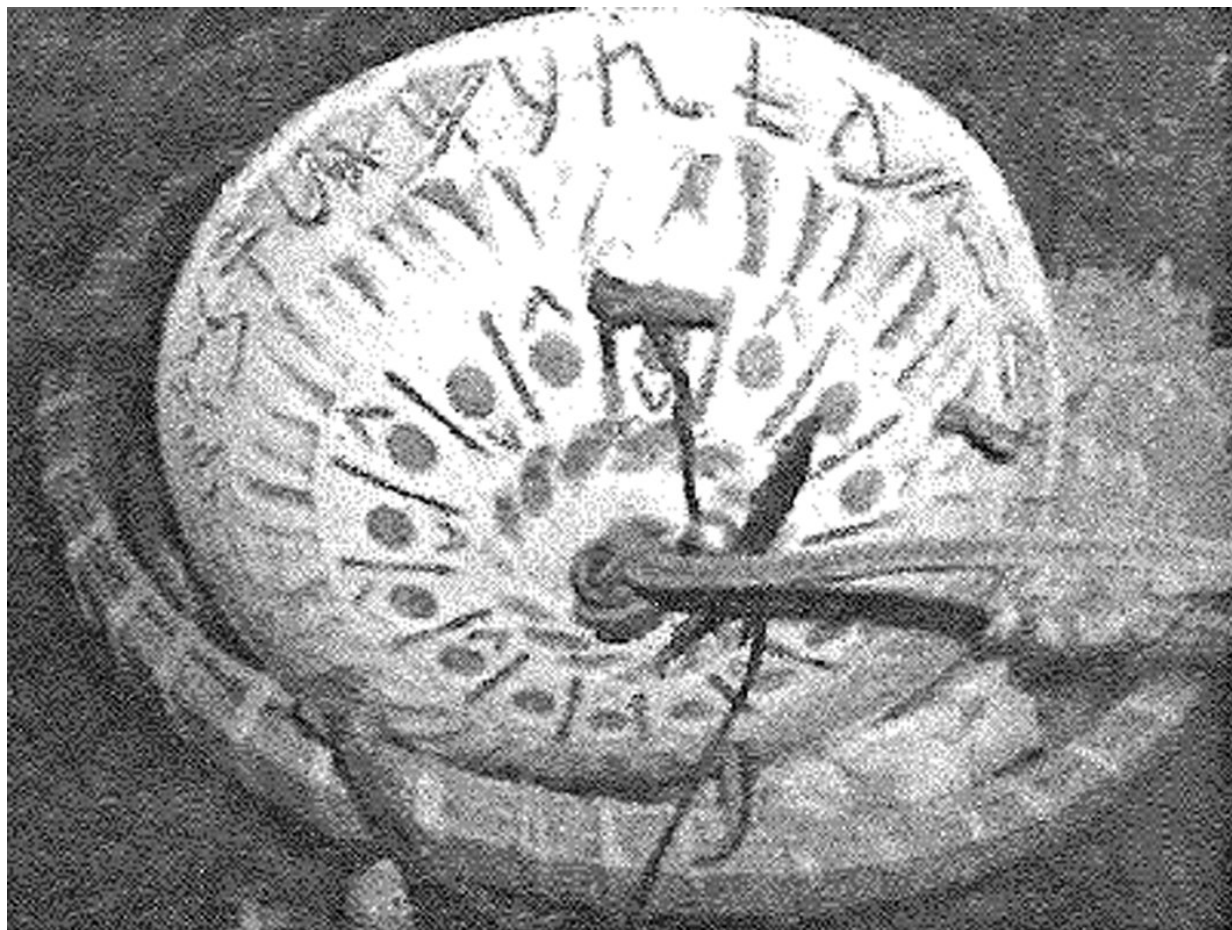

Фигура 10. Изглед отгоре на чинийката. От снимката трудно се вижда, но формата ѝ е като на плитко блюдо. (Фотографията е предоставена от Нанси Кута.)

Брайън ни каза, че неговият успореден аспект е от планетата Стиара. Обясни ни, че стиаряните имали холографски аспекти, които общували горе-долу като течните кристали. Течните кристали създават течно енергийно поле, в което комуникацията протича чиста и мигновено, освен това са в състояние да съхранят огромно количество информация в съвсем миниатюрни формати. Брайън още сподели, че нашата ДНК е с не по-малки способности от тяхната, само дето не е толкова еволюирала. ДНК на стиаряните осъществявала целенасочената и напълно хармонизирана комуникация в паралелните реалности. Също така тази генетична структура им позволявала да дематериализират телата си за междугалактически пътувания. С други думи, умеели да

разбиват телата си на най-съществените и основни формати и да пътуват по каналите през времето и пространството към други реалности, планети, Звездни системи, галактики и така нататък. Освен това Брайън обясни, че тези хора имали изключително напреднали технологии и се били научили да пътуват „в промеждутъците“, Това било подобно на минаване през мостове на Айнщайн-Розен, но „промеждутъците“ били още по-фини пътища и използването им изисквало пътуващият да се дематериализира до определено равнище. Удивително — едно съвсем планирано „Телепортирай ме, Скоти“!

Фигура 11. Чинийката в по-ясен изглед.

Докато „говореше“, Брайън ми показва визуално онова, което беше описал за всички останали, и главата ми се напълни с образи на друга планета, на „промеждутъци“, смеляване и асимилация на частици.

Показа ми как стиаряните умеят да възбуждат своите частици със силата на съзнанието си и ги карат да се разделят на различни хармонични връзки, и как това им позволява да минават през „промеждутъците“ като енергийни полета до желаното място във времето и пространството. Имах чувството, че съм попаднала сред специални ефекти от научнофантастичен филм, режисиран от Брайън.

По негови думи стиаряните били много по-напреднали в еволюцията от хората. Те не използвали думи, за да общуват, защото нямали нужда; вместо това го правели по телепатия или със символи. Тези символи съдържат цели набори от информация и не бивало да се четат поотделно. Според Брайън символите били комплекси от хармонични честоти, подобни на нашите енергийни полета. Символите на чинийката разказвали една фантастична история за междупланетни битки, неговия галактически произход и дори давали координатите на някои звезди.

Всъщност Брайън разправяше за една слънчева система в средата на нашата галактика, където се случили катастрофални събития. Изглежда, тази слънчева система, Андион, се движела по елипсовидна орбита около три слънца. (Въртенето около слънцата било дълъг процес и дните на неговата планета не били като земните.) Орбитата на Стиара била безвъзвратно променена от една черна дупка в центъра на галактиката. (Всъщност черните дупки са механизми за възстановяване на равновесието между вселените. Когато една вселена се разширява, черната дупка изсмуква излишната енергия и я влива в паралелна вселена. Черни дупки има във всяка вселена и тази система поддържа равновесието между всички равнища на реалността.) Поради неравновесието, създадено от силното гравитационно притегляне, родната планета на Брайън била извадена от обичайната си орбита. Накланянето на оста на планетата предизвикало изместване на полюсите. Магнитният и истинският север се променили, гравитационните характеристики на планетата също. Вместо елипса около трите слънца, орбитата започнала да описва странни лупинги, също като ракета без жirosкоп, който да балансира траекторията ѝ. Стиара се сблъскала с друго небесно тяло и била унищожена веднага и изцяло.

В Андионовата слънчева система имало 13 планети. Останали 12.

Когато се случило всичко това, голям брой стиаряни били далече от планетата, изпълнявайки различни мисии. Те оцелели, но вече нямало къде да се върнат. Брайън ни каза, че в тяхната слънчева система имало една планета със Зелена атмосфера, невъзможна за обитаване за стиаряните, но благоприятна за други. Телата им нямало да понесат нейния въздух, защото съдържали значителни количества иридий и молибден. Това им помагало да функционират в хармония с вселената. Човешките тела пък били на въглеродна основа. По думите на Брайън, стиаряните можело да ни се сторят като аномалия, но всъщност аномалия били тъкмо хората, понеже били много назад в еволюцията в сравнение с други цивилизации. Мозъците на стиаряните били невероятно развити, което им позволявало да творят невъобразими за нас технологии.

Културата на Стиара се въртяла около доброто на всички. С други думи, всеки действал в интерес на планетата и за общото благо. Брайън каза, че земляните са „на погрешен път“, защото не обръщат внимание на нещата, които са важни за тяхното оцеляване. Думите му бяха, че хората на Земята постоянно се заяждат за глупости:

Повечето хора на Земята се държат като разглезени деца. Всеки мисли, че останалите са отговорни за неговото щастие или виновни за нещастията му. Този начин на мислене представлява отдалечаване от доброто на цялото и няма да продължи дълго. Никой не е по-добър от другите и ако не промените начина си на мислене, ще се изпепелите сами. Повечето хора имат такова екзалтирано мнение за себе си, като се сравняват с другите, че са затворили вратите на съзнателния си достъп до по-висшата реалност. Това може да се промени. Ние се поучихме от грешките си и ако решите да ни чуete, можем да ви помогнем. Има горива, много по-чисти и лесни за добиване от тези, които използвате в момента. Вашите замърсяват всеки аспект на околната среда и създават неравновесие на Земята. А запасите са ограничени.

Брайън говори и още, но важното в случая е, че там някъде има дете с невероятни способности, което може да предложи на света чудесни технологии. Помолих го да намери начин да ни се покаже, както другите деца, най-вече на Нанси и другите, които живееха в региона, за да може да получи повече подкрепа за способностите си. За мое голямо удоволствие той впоследствие се появи с баба си!

Нашите Красиви мълчаливци подвеждат с външността си. Макар наглед да страдат от изключително тежки физически ограничения, могат да ни разкрият цели светове, стига само да ги чуем. Първата стъпка в този процес би била да приемем идеята, че съществуват и други реалности, защото това е точно така. Следващата е да се откажем от стремежа си към контрол и просто да се отпуснем в изживяването на момента. Когато това стане, ще има много по-голяма вероятност да забележим безбройните неща, които пропускаме в ежедневието си. Оставете децата да ни разкажат за сложността на творението, изхождайки от своята невинност!

ДЕСЕТА ГЛАВА

ПРЕХОДНИТЕ ДЕЦА

Преходните деца са една много специална група същества, които са дошли на Земята след Децата индиго и в момента са горе-долу на възраст между 16 и 22 години. Попаднали в кръстосания огън между силите на еволюцията, Преходните деца са пристигнали на нашата планета с багаж от смесени енергии, сякаш когато са създавани, в тях е хвърлена по малко от всеки вид енергия и после сместа е била разбъркана. Те не са от типа Индиго, макар да носят в себе си малко от тази енергия (например живеят с убеждението, че голяма част от старите образци, с които сме свикнали, са погрешни). Не са и Кристални, но част от енергийните им полета работят също като на Кристалните деца. В много отношения Преходните деца са също толкова чувствителни и надарени. Също така не са Звездни деца, и все пак носят и част от техните характеристики. Някои от тях притежават невероятен интелект и вродени познания за Земята и онова, което е отвъд нея.

Преходните деца понякога действат като „мостове“ между енергийните сили и в някои случаи се получава много интересно явление. Например едно дете, което е сравнително балансирано и притежава характеристики както на Индиго, така и на Кристално дете, може на пръв поглед да ви се стори непокорно, но по един изключително приятен творчески начин. Такъв случай е младеж от Норфолк, щата Вирджиния, на име Крис Барнет, станал член на активистка организация за борба с жестокостта към животните. Групата тъкмо провеждала кампания срещу веригата от ресторанти за бързо хранене „Кентъки Фрайд Чикън“ поради твърдения за проявявана жестокост към пилетата. Крис така се запалил по каузата, че напоследък влезе в националните новини, като си смени името на Кентъки-Фрайд-Жестокост-точка-ком. Вижда се, че Крис притежава бунтарския дух срещу общоприетото, характерен за Децата индиго, в

съчетание със социалното съзнание на Кристалните деца. По негови думи, новото му име „не спира да предизвиква дискусии“.

Друг удивителен пример за съчетание на Индиго и Кристална енергия е 16-годишният Фарис Хасан. Фарис получи международна известност със самостоятелната си одисея до Ирак. Семейството му е с иракски произход, но живее в Съединените щати от 30 години. Записан на екскурзия от училище за коледната ваканция, Фарис си стегнал багажа и тръгнал на път, както било планирано. Вместо да се присъедини към съучениците си обаче, с паспорта и 1800 долара в джоба заминал за Ирак. Когато стигнал там, изпратил на родителите си електронно съобщение, в което ги уведомявал къде се намира. В гимназията бил учил журналистика от мястото на събитията и решил да се потопи в живота на иракчаните, за да разбере по-добре войната и влиянието ѝ върху тези хора. Освен това искал да стане свидетел на историческите парламентарни избори през декември 2005 г. Макар че Държавният департамент предупреждаваше американците да не пътуват до Ирак, Фарис без никакъв проблем влязъл във военен Багдад. Веднага след пристигането си се представил на репортери на АП, които се били настанили в един хотел. „Помислих си, че ще е добре да направя първата крачка, или по-точно да измина няколко хиляди мили“, казал им той. В крайна сметка репортерите потърсили помощ от американските военни и той бил изпратен с военен самолет обратно в Щатите. На летището го чакала тълпа от репортери. Още един пример за съчетание от Индиго и Кристална енергия, резултатът от което е изострено социално съзнание и удивителни постижения!

Няма двама души с Преходна енергия, които да са еднакви. Децата с нови енергии реагират по най-различни начини и това невинаги води до комични или положителни резултати като при гореспоменатите младежи. Някои от тези деца изглеждат хиперактивни или нестабилни, което се дължи на объркването в цялостната им енергийна система. В основни линии същите енергийни колебания, които са причина за тяхната даровитост, могат да предизвикат безброй проблеми. Подобно положение понякога води и до крайни вариации в емоционалната стабилност и неспособност за справяне с живота.

Преходните деца са изключително проникателни на много и дори понякога всички равнища на реалността, но в много от случаите им липсват уменията или способността да вграждат логически тези

преживявания в ежедневието си. Поради това голяма част от тях се изпълват с гняв или безпомощност или дори се разболяват. Тласкани са от космическото усещане, че много неща не са наред в този свят, но понеже в съзнанието им постоянно постъпва интуитивна и извънземна информация, това им пречи да стигнат до някакви отговори или решения за чувствата и разбиранията си. Онова, което виждат и преживяват извън триизмерната реалност, често е толкова странно, че децата се изолират от семействата и приятелите си и започват да трупат преживяванията вътре в себе си.

Някои от Преходните деца виждат реалността по начин, много по-различен от този на другите хора. Постоянно им се явяват етерни наставници, ангели, духове на починали и дори, по техни думи, демони (които всъщност не са нещо друго, а същества от по-низшите измерения). Дори някои от Преходните деца, с които съм работила, са изразявали недоволство, че никога не могат да останат насаме със себе си, тъй като около тях вечно гъмжи от същества от други светове. В ранна възраст тези деца често се чувстват застрашени. Мъчи ги усещане за присъствие на тъмни същества и смятат, че те са дошли, за да им повлияят по някакъв начин или дори да им навредят. Лошото е, че много от тези малчугани не казват никому за това. И колкото повече се страхуват, толкова по-силно става усещането им за мрачна безнадеждност. Някои от тях дори започват да вярват, че са повлияни или обладани от тъмни сили, макар в повечето случаи това да не е вярно.

Преходните деца не разбират, че виденията им са просто проявления на други равнища на реалността. Тъй като никой друг не вижда тези неща, детето започва да вярва, че не е нормално и в него се настанява дълбоко чувство на самота. Така то става жертва на собствената си даровитост. За такова дете всичко изглежда прекомерно тежко и значимо. Когато навлезе в пубертета, то в повечето случаи остава с дълбокото убеждение, че нещо наистина не му е наред. Това просто го съсипва. То често изпада в мрачни настроения и започва да ги проявява в рисунки, в подредбата на стаята си, в дрехите и дори в дейностите си. Саморазрушителното поведение също е често срещано. Поради залитането си към тъмните енергии много от тези деца започват да употребяват забранени вещества и/или алкохол. Някои изглеждат потиснати, дори ги спохождат мисли за самоубийство. С

течение на времето може дори да се превърнат в социопати, тъй като стават безчувствени и престава да ги е грижа за каквото и да било. При тези деца илюзията за тъмнината взема превес над светлината.

Повечето от нас са снабдени с филтри, които не им позволяват да виждат и усещат всичко по всяко време. Тези деца обаче нямат подобни филтри. Да си го кажем направо — дори „нормалните“ деца преживяват много трудни моменти с приемането на промените в телата и умовете им по време на пубертета. Ако прибавим към всичко това и една изцяло различна гама от чувства и възприятия като тези на Преходните деца, се появява ново и далеч по-проблематично измерение. Не всички Преходни деца преживяват подобни неща, но онези, които имат този проблем, са силно засегнати. Някои лекари им поставят диагноза психотично поведение, но грешат.

Част от Преходните деца предпочитат да се правят на всесилни, на по-велики от всичко и всички. Надяват тази маска пред другите, но с течение на времето престават да изпитват каквото и да било уважение пред авторитетите. Дори онези от тях, които избират по-положителен подход, често се огъват под тежестта на преживяванията си и се разболяват — отслабват, показват признаци на депресия или имат физически симптоми, които не могат да се обяснят медицински. Все едно че тъгуват за целия свят. Дарбите им вземат надмощие над тях и те загубват представа за посоката, в която трябва да вървят.

Също както Кристалните деца, Преходните са крайно чувствителни — усещат и забелязват всичко. Смесените им енергийни полета още повече допринасят за изострянето на тяхната чувствителност. Представете си какво ще е, ако всичко, което изпитвате, било то добро или лошо, се уголемява 10 пъти, и то постоянно, във всеки ден от живота ви. Хиперосъзнати, хиперчувствителни, всичко „хипер“ — ето как се чувстват тези деца. Емоционалната болка при тях далеч надхвърля онова, което изпитват „нормалните“ хора. Много от Преходните деца са много артистични и използват изкуството, за да изразяват дълбочината и силата на своите чувства по особено драматичен начин.

Една млада жена, с която работих преди няколко години, сподели с мен колко ѝ е неприятно, че никога не остава сама. Където и да беше и каквото и да правеше, тя винаги виждаше демонични същества, ангели и наставници. Когато отиваше на разходка, нито за момент не

оставаше без многоизмерния си антураж. Каза ми, че се чувствала като преследвана и това понякога я плашело. Поради своята даровитост никога не можела да бъде насаме със себе си. Покрай тези си преживявания узнала неща, които не споделяла дори с майка си, въпреки че двете били много близки. (Майка ѝ и оказваше голяма подкрепа; всъщност тя направи така, че да работим заедно.) Младата жена не смятала, че може да сподели за преживяванията си с когото и да било, понеже ѝ се стрували толкова странни, че често се питала дали няма някакви психически отклонения. Била уплашена, измъчвана от постоянно чувство на несигурност.

Постепенно се разболявала все повече и повече, без да може да си обясни причината. Когато я видях за пръв път, беше болна от месеци. Изглеждаше немощна, с тъмни кръгове под очите. Медицинските изследвания не бяха показали нищо. Беше болна и изтощена — буквално! И всичко, което бе необходимо, за да поеме животът на тази хубавица в друга посока, бе някой да ѝ каже, че онова, което преживява, е съвсем реално. Разговаряхме с часове. Когато ми сподели за преживяванията си, ѝ рекох: „Щом си изпитала тези неща, значи знаеш за...“ Тя се ококори и отвърна, че не била казвала на никого за тях, така че откъде можело да знам? Слиса се, но и усети невероятно облекчение, когато разбра, че има и други хора с такива дарби. След нашата среща моята млада приятелка започна да контактува с хората, физическото ѝ състояние се подобри и тя усети радостта от живота без товара на тайния страх, който бе носила в себе си толкова време. Малко по-късно дори си намери приятел.

Преходните деца, които крият чувствата и преживяванията си, се изморяват. За това си има и физически причини. Повишената чувствителност лишава много бързо организма от основни минерали, които са жизненоважни за правилното му функциониране. Първо се изчерпва магнезият, после калцият. Други минерали, като например алуминият, се свързват с рецепторите на клетките, макар да не им е мястото там. След известно време организмът се натравя или забавя функциите си. Когато човек се срещне за пръв път с такова дете, има чувството, че е засмукан заедно с него в някаква бездна, тъй като то е невероятно изтощено. Ако човекът е чувствителен към енергията, действително ще усети постоянното изтичане на сили от тези деца. За да бъдат изправени на крака и да се възстанови балансът им, е нужно

изключително търпение от страна на опитен лекувател. Освен това Преходните деца са склонни към инфекции и други заболявания, които започват и приключват мистериозно, често без да им бъде поставена каквато и да било диагноза. Аз ги наричам „космически болести“, тъй като идват от източник извън триизмерния свят. Все пак това, от което най-много се нуждаят Преходните деца, е да знаят, че има и други като тях, че не са сами в преживяванията си. Именно този елемент определя дали ще започнат да възприемат живота положително, или просто няма да оцелеят.

Тези деца, изглежда, имат склонност към поляризиране — те или израстват в своите дарби, или гледат на тях като на начин да се сдобият с власт по нечестни пътища. По кой път ще поемат, е въпрос на избор, но този избор се прави въз основа на опита. Установила съм, че най-голямо влияние оказва нивото на получаваната от детето подкрепа. Когато са били подкрепяни и възпитавани правилно, тези деца откриват дарбите си и израстват в тях. Децата, които кривят чувствителността и осъзнатостта си, пък се объркват или разболяват с течение на времето. Те чувстват безпомощност, безнадеждност и някои от тях започват да използват силата, оскъдно давана им от отрицателни влияния. Голяма част от избралите този път деца прибегват към самонаранявания или насилие към другите.

БРИТАНИ

Първото Преходно дете, с което съм работила, беше едно 15-годишно момиче, препратено ми от един приятел психолог. Тук ще я наричам Британи. Поради семейни проблеми Британи беше превърнала удивителните си дарби в чиста лошотия и практикуване на вещерство. Вече сериозно се заиграваше с черна магия. Тя бе силно същество, чиято енергийна сила изпълваше стаята по някакъв неприятен начин, сякаш се мъчеше да надвие всички наоколо. Майка ѝ очевидно се страхуваше от нея, затова седеше мълчаливо и неподвижно, докато дъщеря ѝ говореше високо, използвайки просташки език.

Британи дори бе организирала свое сборище на вещици, където се практикуваше черна магия. Тя и останалите от групата бяха сексуално разпуснати и практикуваха ексцентрични сексуални практики. За тях като че ли нямаше значение кога, къде и с кого ще го правят. Тя сякаш не виждаше нищо нередно в постъпките си — всъщност май се гордееше. Британи и нейното сборище скитаха по пътищата нощем и вършеха доста ужасни неща, поне според стандартите на повечето хора. Нямаше нищо против да нарани някого, защото вече бе решила, че насилието и заплашителното поведение увеличават силата ѝ. Беше открила, че тя и някои от приятелите ѝ имат силата да влияят върху мислите и действията на другите и използваше тази си дарба, за да манипулира хората. Бързо беше разбрала, че може да използва телепатията за собствена облага и го правеше често, без колебание. Семейството ѝ се страхуваше от нея. Никой не я спираше да излиза или да прави каквото си иска. Определено се чувстваше липса на родителски умения. Най-общо казано, семейството бе с нарушени функции в много отношения. А можеше да се каже, че Британи е родена тъкмо от тези хора, за да се учат взаимно един от друг.

Когато майка ѝ я доведе, Британи се отдръпна видимо от мен. Започна да използва хамалски език и издигна енергийни блокажи като крепост около себе си. От нея се излъчваше чиста лошотия и неща,

породени от дълбок гняв. Ядосана от това, че нито майката, нито дъщерята желяха да контактуват с мен на по-дълбоко равнище, освен с общи приказки, реших да говоря на Британи с нейния език. Започнах да отразявам онова, което ми показваше — лошотията и всичко останало. Изненадана от грубата обич, която ѝ показвах, тя откликна положително и най-сетне се съгласи да работя с нея. Полето ѝ представляваше конгломерат от много видове енергия, почти без никаква организация. Направих известни промени и сеансът приключи. В края му тя наистина откликваше съвсем положително. Детето, което беше дошло при мен, ръмжащо като разярен лъв, си тръгна със спокойна усмивка, след като ме прегърна силно.

За съжаление, с течение на времето Британи отново се подхлъзна надолу. Направи опит за самоубийство и беше приета в болница. Стана проводник на крайно отрицателни същества. При това положение не можеше да ѝ се помогне много, тъй като ѝ бяха позволили да го прави прекалено дълго. По-късно ми се обадиха, че сестра ѝ, която беше само с година-две по-малка, бе застрашена по същия начин, понеже залиташе към подобно поведение. Още едно даровито дете без спасителна мрежа, която да го подхване, ако се подхлъзне. Накрая Британи се измори от живота и всичко, което го съпътстваше. Разболя се сериозно и почина, бог да благослови душата ѝ. Можеше да донесе толкова много на света, но като че ли не успя да намери своята ниша в него, тъй като се чувстваше неразбрана от никого. Това определено е случай, в който семейството, изправено пред едно силно дете, не притежаваше уменията да го възпитава по подходящ начин и да го подкрепя градивно в неговите дарби. Вместо това те се бяха свили в себе си. Дори цялата професионална помощ на света би ударила на камък, ако всички засегнати не се съгласят да участват.

Понякога нищо от онова, което обществото може да предложи, не отговаря на отчаяните нужди на дете като Британи. В крайна сметка някои от тези деца просто се отказват. Тъжен коментар за едно общество, което очевидно не може да приеме хора, които са толкова различни; вместо това ние лепваме на подобни деца етикет на увредени, докато те сами не започнат да се чувстват такива. По мое мнение главната причина за провала в този случай бе страхът от „ненормалното“. Какво щеше да стане, ако Британи бе подкрепяна от

самото начало в своята даровитост? Ако се беше научила да се харесва? Ами ако...? Сега вече никога няма да разберем.

ХЕДЪР

Друго Преходно дете, с което се занимавах по молба на майка му, моя приятелка и колежка, бе Хедър. При нея обаче нещата се развиваха по съвсем различен начин. Когато двете с майка си дойдоха при мен, видях, че момичето го прави с голяма неохота — според мен отчасти, защото ме познаваше от няколко години и ѝ бе неудобно. Прегърнах ги и ги поведох към стая, където никой нямаше да ни пречи.

Шестнадесетгодишната Хедър се беше забъркала с наркотици и разпасано поведение, като проявяваше и склонност към насилие. Не виждаше абсолютно нищо нередно в това, че например е ранила някого с нож. Дори се смееше, като ми разправяше за това. Тъй като съзнаваше много други реалности, а бе възприела отрицателни модели на поведение, Хедър смяташе, че е обладана от някакъв демон. Каза ми, че имала много мисли, които като че ли идвали от другаде. Често се чувствала лоша и смятала, че злобата ѝ е подклаждана от тъмни сили. Мнението ѝ беше, че поради това не може да е отговорна за действията си. В основни линии се опитваше да ми каже, че каквото и да направи, е виновна не тя, а онези, които говорят постоянно в главата ѝ. Въобще не искаше да приеме, че всичко е резултат от нейни погрешни решения.

Седях мълчаливо и я слушах, наблюдавайки промяната на момиченцето, което познавах, във въплъщение на абсолютната лошотия. Докато слушах тирадата ѝ, осъзнах, че е убедена в тези неща просто защото няма отговор на въпросите си. Никой не можеше да ѝ обясни нещата, които преживяваше. На всичкото отгоре бащата на Хедър ги беше напуснал няколко години преди това, което по нейно мнение потвърждаваше, че не е желана и обичана. Въоръжена с това убеждение, тя доказваше своята недостойност с дарбите си. В този случай свръхчувствителността (характерна за Преходните деца) увеличаваше непропорционално чувствата ѝ и тя реагираше отрицателно.

Послушах я известно време и започнах да завързвам разговор. Постоянно сменях тактиката, за да я накарам да се почувства малко

объркана. Тя се опитваше да изобрази една личност, която малко не се връзваше с действителността, така че отказвах да ѝ повярвам. Когато продължи да говори, че е обладана, я прекъснах и започнах да отразявам обратно отрицателната енергия, която изпращаше към мен. „Дрън-дрън — рекох. — Ако наистина беше обладана, нямаше да можеш да ме прегърнеш, когато пристигна. Просто се мъчиш да намериш извинение за поведението си. Не ми ги пробутвай тия“. Тя се ококори за момент, но после се окопоти и лошотията се върна. Беше доста впечатляващо да си мишената на тези изпълнени с омраза погледи. Хедър продължи да полага всички усилия, за да ме убеди, че някой друг я кара да върши лоши неща. Вече излъчвайки чиста любов, ѝ казах, че знам коя е всъщност и че онази Хедър, която познавам, никога не би приела да е толкова безпомощна. Продължихме така още известно време, докато тя най-сетне се съгласи да поработя върху нея.

Когато започнахме сеанса, забелязах, че около нея наистина кръжат тъмни същества, но те бяха привлечени от това, че използваше наркотици и от лошото поведение, което бе засилило омразата ѝ към самата себе си. Тъмните същества бяха не причината, а по-скоро резултатът от нейните погрешни решения. Съвсем типично за Преходните деца, енергийното поле на Хедър бе в пълен хаос, като през цялата ѝ енергийна система минаваха блуждаещи пътища. Освен това енергиите ѝ бяха най-разнообразни — нито индиго, нито кристални, нищо конкретно, и все пак от всичко едновременно.

Докато работех върху нея, ѝ говорех за любов и безусловно приемане. Споделих с нея, че не е нито едно от отрицателните неща, които си бе въобразила. Казах ѝ, че в моите очи е хубава. И бях искрена. Видях и почувствах болката ѝ и я отразих към нея, пречистена от състрадание и обич. Говорех ѝ за нейните дарби и ѝ казах, че разбирам какво е да си различен. Също така описах колко важна е обичта, за да изчезнат гневът и самопрезрението. Заявих, че отказвам да приема каквито и да било нейни твърдения за несъвършенство, че за мен тя бе просто прекрасна. Поприказвахме си за много от преживяванията ѝ в други светове и успях да ѝ обясня всяко от тях, както и какво се случваше. Тя изпита видимо облекчение. Започваше да разбира, че осъзнатост не означава обладаност. Един от най-трудните проблеми с тези деца е, че те често се чувстват отговорни за своите прозрения, преживявания, видения, предусещания и така

нататък. Затова стават жертви на собствените си таланти — поне по тяхно мнение. А всъщност нямат никаква вина за информацията, която постъпва към тях. Обикновено когато намерят човек, който е искрен с тях и може да разбере реалността на преживяванията им, тези деца се обръщат на сто и осемдесет градуса, тъй като страховете и грижите им са изчезнали.

По време на по-интензивната ни работа заедно Хедър като че ли се отдалечаваше от мен в съзнанието си, докато смилаше казаното от мен. Слушаше ме, но способността ѝ да приеме истината бе засегната от отрицателното ѝ отношение към всичко. Накрая все пак прие промяната. Енергийното ѝ поле бе уравновесено, а блокажите в него — премахнати. От този ден нататък животът ѝ стана коренно различен. Тя престана да употребява наркотици и алкохол и се научи да гледа положително на себе си. Животът от своя страна започна да отразява обратно към нея положителните ѝ промени. Тъй като живееше положително, взеха да ѝ се случват положителни неща. Обичана е от всички, които я познават, и използва високия си интелект, за да крои планове за бъдещето и си избира страхотна среда за работа и развлечения. Стана бавачка в няколко семейства и фактът, че децата и техните родители много я обичат, ѝ доставя огромно удоволствие. Продължава да получава подкрепа и от семейството си. Скоро навърши 21 години и е твърдо решена да живее добър живот, без онези отрицателни видове поведение. Засега се справя много добре с плана си и аз съм много горда с нея!

Преходните деца са склонни да изпадат в такъв гняв, че да губят способността си на разумно мислене. Методът, който съм установила, че работи най-добре в такива случаи, включва известна промяна в тона и позата. Понякога единственият начин да привлечеш вниманието им е да се отнасяш с тях, както те се отнасят с теб — с други думи, да играеш тяхната игра и да им бъдеш като огледало. Трикът е не да станеш като тях, а само да отразяваш поведението им. Човек може да го направи, без да изпада в грозната страна на съответното поведение. Когато вниманието им е привлечено (обикновено от шока да видят един професионалист да се държи по този начин!), става възможно да им се разкрие истината, което трябва да се направи с много любов. Тяхната изострена чувствителност долавя истината и откликва положително.

Деца научават от възрастните, от връстниците си и от днешните медии за самозаблудата и саморазрушителното поведение и често използват наученото, за да потвърдят за себе си, че дарбите им ги правят безлични или ненормални. Тези деца трябва да бъдат насърчавани и да им се покаже как да използват талантите си, за да израстват в положителна насока. Най-важното обаче е уменията им за общуване да бъдат усъвършенствани и използвани. Когато едно дете започва да се изолира от другите, причината в повечето случаи е, че му липсват умения за справяне в живота; то се чувства повече в безопасност като трупа силните чувства в себе си, вместо да рискува да ги изрази. Затварянето му в себе си може да означава и че не го разбират. Дете, което се чувства неразбрано от околните, смята, че онова, което има да каже, е без стойност. Тези деца трябва да бъдат насърчавани, дори когато не можем да разберем преживяванията им. Това, че не ги разбираме, не означава, че не са реални! Няма от какво да се боим; изострената чувствителност не е заразна.

Умереността също се отразява добре на Преходните деца — не някаква ограничаваща система от изисквания, а приблизително организиран план за дейности и цели, в който те да взимат активно участие. Когато знае какво може да очаква, детето се чувства спокойно. Повечето Преходни деца, които имат затруднения, живеят в домове, където всеки е твърде зает, за да забелязва другите, или пък в разтурени семейства, където липсват общуване и здравословни житейски умения. Когато в семейството има някаква организация, детето чувства, че някой го е грижа за него. Това му дава начини, по които да измерва своята сигурност в една предсказуема среда, а също и удовлетворение, когато изпълняват поставените им задачи.

Преходните деца не са просто бунтарски настроени тийнейджъри. Дълбоко в себе си те са много изплашени — от онова, което виждат, чуват или знаят и което сякаш никой не разбира. Вслушвайте се в тях. Не ги съдете само защото ви се струва, че идеите и схващанията им са странни. Насърчавайте разговорите в дух на откровеност и честност. Тези деца могат да ни научат на много неща!

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

АНГЕЛИ НА ЗЕМЯТА

През цялата история на човечеството сме чели или чували за ангели, които идват на Земята, за да ни помагат. За мен това изненадващо разпространено явление бе потвърдено, когато преди известно време като по чудо избегнах автомобилна катастрофа. Карах с много висока скорост и изведнъж съзрях голямо дърво на пътя пред мен. Беше някаква дълга талпа. Преди да разбере какво става, минах през него и двете гуми от шофьорската страна се спухаха. Оттам нататък всичко е останало в паметта ми на забавен кадър. Бях в съзнание за всяка милисекунда от развитието на събитията.

„Ангели! — замолих се. — Помогнете ми!“ Шофьорската страна на колата ми се беше надигнала от земята и се носех с бясна скорост на две колела. На всичкото отгоре се намирах в лявото платно и трябваше да се преместя в дясното, без да направя колата на парчета, да се блъсна в някой друг или да загубя контрол. В момента се движех в някакво крехко равновесие. По-бързо, отколкото можех да осъзная, започнах да получавам инструкции, изговаряни със спокоен глас. „Кротко — рече гласът. — Не се паникьосвай. Завърти леко волана на тази страна; но леко, иначе колата ще се обърне“. Все едно че не го виждах сама! „А сега използвай инерцията, за да направляваш колата. Мини лекичко в другото платно — сега! Точно така. А сега натисни съвсем лекичко спирачките, така че колата да спре, без да се завърти — браво, браво. А сега отбий и спри“.

Въпреки незавидното си положение следвах указанията спокойно и уверено. Когато спрях, излязох и видях на какво прилича колата, започнах да се треса цялата. Адреналинът ми се беше покачил до небето. Механично отидох до багажника да извадя резервната гума и крика, но секунда-две по-късно осъзнах, че тя е само една. Пък и в това състояние едва ли щях да се справя с крика.

„Господи, трябва ми ангел“, промълвих, облеганата на колата, за да не падна. Когато свърших с молитвата, се огледах и видях един ван,

който зави от средното платно и се отправи към мен. Когато спря, от него слезе един добродушен възрастен господин. Въпреки стреса, не можах да не забележа сиянието около него. Той не говореше много, но няколкото думи, които изрече, ми поддържаха много успокояващо. Казахме си само колкото беше необходимо и нищо повече. Човекът ми помогна да оправя колата достатъчно, за да се прибера, и преди да си тръгне, го попитах как се казва. Той ми даде името си и каза, че живеел в градче, което познавах. По-късно се опитах да го намеря, за да му благодаря за помощта, но открих, че такова лице в градчето никога не е имало. Адресът не съществуваше. Никой не беше чувал за моя добродушен герой. Защото той не беше от Земята — в отговор на молитвите ми на помощ ми се бе притекъл ангел.

Има безброй истории за ангели, които се появяват да спасят някого, а после изчезват и никой повече не чува за тях. Това поведение е типично за ангелите хранители.

Ангелите, които ще опиша тук, са съвсем различни. Те са родени в човешки тела, с крилете и всичко останало. Крилете не са видими за всички, само за онези, които притежават съответната способност. В тези деца има нещо етерно, което трудно може да се опише с думи. Няколкото, които съм срещала, имат доста трудности в живота. Изпитват някаква космическа тъга за човечеството. Имат чувството, че не са за този свят и същевременно знаят за Бог, за Духа и Светлината и преживяват дълбочината на чувството, предизвикано от това познание.

МАЙКЪЛ

Преди седем-осем години ми се обади приятелка, която ме помоли да поговоря с един неин познат младок. Младежът беше на двадесет и няколко години. Приятелката ми смяташе, че той е в опасност, но ми каза само, че ще разбере, когато поговоря с него. По онова време все още се мъчех да свикна със собственото си пробуждане и бях много развълнувана, когато чух историята на този младеж. Тук ще го наричам Майкъл.

Преди да успея да му се обадя, ми позвъни той. Отначало беше плах. Намираше се в другия край на страната и се чувстваше самотен. Веднага усетих тъгата му. Докато разговаряхме, той започна да ми се открива все повече и да ми разказва своята история. Искаше ми се да можех да протегна ръце по телефонната линия и да го прегърна.

Имам криле. Чувствам, че трябва да разнасям посланието за любов. От година насам скитам буквално по целия свят. Отидох в Европа и навсякъде ходих бос. Не мога да понасям обувки, имам чувството, че с тях краката ми са затворени като в кутии. Изпитвам нужда да усещам земята под краката си, защото ми помага да оставам в земната реалност. Обикновено почти не съм в нея. Имам голяма нужда от помощ. По време на пътешествията си имах някои чудни преживявания, особено когато посетих падре Пио. (Падре Пио е отдаден на работата си свещеник, известен с това, че лекува като по чудо. Има стигмата, т.е. раните от разпването на Христос, на тялото си.) Когато бях там, усещах светлината, любовта, неговите чудеса и се чувствах спокоен. Успях да се сдобия с една от неговите ръкавици. Енергията, която се съдържа в тази ръкавица, ми напомня, че един човек може да окаже въздействие върху много други. Не зная какво трябва да направя или къде трябва да отида сега. Знам само, че трябва да споделя с другите онова, което знам. Знам, че ще се докосна до тях

— ще излекувам телата, сърцата и душите им, — но точно сега се чувствам объркан и самотен. Можеш ли да ми дадеш някаква информация, която да ми помогне?

Затворих очи и се възрях в енергийната му същност. Той наистина имаше крила! Бяха бели, с някакво златисто сияние по краищата. Цялото му поле бе почти свършено. Трудно ми бе да го гледам, макар и етерно, защото сиянието му ме заслепяваше. Господи, още една промяна на реалността! Бях имала преди това известни преживявания с криле и ангели, но в никакъв случай не бях очаквала, че някой от тях ще ми се обади по телефона. Говорихме няколко часа. Думите му бяха пропити с дълбока тъга. До такава степен беше загубил основа под краката си, че му бе трудно дори да води логически издържан разговор. Духът му бе страшно чист. За Майкъл раните, които човечеството си нанасяше само, бяха толкова големи, а той се чувстваше страшно малък и безпомощен, за да предизвика положителни промени тук, на Земята.

С прозренията, до които бях стигнала като човек, му помогнах да разбере по-добре състраданието, любовта и избора. Говорих му за личната безопасност и за това, че неговата уязвимост е едновременно дар и трудност. Той бе толкова чист, толкова невинен, че не проумяваше защо има хора, които не разбират Бога, светлината и любовта. Поговорих му малко за земните неща, например как тялото му се нуждае от храна и сън. Беше му много трудно да се грижи за физическото си тяло, тъй като се беше съсредоточил главно в мисията си. Често забравяше да се храни и спеше съвсем малко. Беше изтощен и много отслабнал.

Цялото му същество бе пропито от любов и той искаше да я сподели с всички.

— Ти си любовта — казах му.

— Да — отвърна той. — Това е и моето послание.

— Майкъл — рекох, — трябва да си спомниш как да използваш крилете си. Това е от голямо значение за твоето пътуване. С тях можеш да правиш неща, с които да докоснеш дълбоката същност на хората. Можеш да им носиш утеха, да ги лекуваш.

Следващите му думи бяха:

— Страшно съм изморен, но трябва да продължавам.

— Да, така е, но ако не отделяш време за възстановяване, няма да успееш.

— Знам, просто нямам представа какво да правя с това тяло. Чувствам го чуждо във всяко отношение.

И така, дадох му няколко съвета как да намери равновесие в това положение и как да не губи почва под краката си, за да може да работи по-ефективно, без да се излага на опасност. Ето как един съвършен ангел бе затворен в несъвършено тяло, в един несъвършен свят и силата на чувствата му просто го смазваше.

Към края на разговора ни го попитах какво смята да прави сега. Отговори ми, че може би щял да посети и други места, спомена и за Тибет. Насърчих го да ми се обажда редовно, но това така и никога не стана. Все още се чудя какво се е случило с него. Надявам се да е успял да превъзмогне трудностите.

КАРА

Преди няколко години отидох в Канада да изнасям лекции на един семинар. По време на престоя ми там една от служителките ме помоли да видя 16-годишната ѝ дъщеря, която тук ще наричам Кара. Момичето беше болно от много месеци и майка ѝ ме помоли да отделя време за един сеанс.

Уговорихме си час и ги приех в уреченото време. Беше последният сеанс за деня, така че не се налагаше да бързаме, а и никой нямаше да ни прекъсва. Когато излязох в чакалнята, погледът ми веднага се насочи към Кара. От нея се излъчваше тъга. Беше слаба, с големи тъмни кръгове под очите — и все пак хубава. Тъгата ѝ беше вплетена в една от най-уникалните енергии, които някога бях виждала, и въпреки това усещах, че се огъва под тежестта на това чувство. Жизнеността ѝ бе силно понижена. Майка ѝ се държа чудесно, остави ни да разговаряме, без да ни прекъсва. Отначало Кара не беше особено открита, понеже не ме познаваше. Бързо установихме „безопасна зона“ от теми, по които да разговаряме, и тя започна лека-полека да се отпуска.

Каза ми, че има крила и че винаги ги е усещала. Беше много разстроена, че никой друг не ги вижда, за да е сигурна, че не си въобразява. Живееше в няколко реалности едновременно и от човешка страна нямаше никой, който да ѝ протегне ръка за другарство или подкрепа. Така човешката ѝ страна бе налегната от космическа депресия. Просто не се чувстваше добре в този свят. Никой не я разбираше.

— Имам криле — рече тя.

— Да — отвърнах, — виждам ги.

— За мен са толкова реални, че си татуирах криле на гърба, за да мога да ги виждам в огледалото. Моите криле са яркосини.

„Колко изобретателно“, помислих си.

Всъщност истинските ѝ криле бяха в пепелно сиво-син цвят с леко, прозрачно, синкаво сияние по краищата. Изглеждаха страшно крехки, но знаех, че това впечатление е измамно.

— Страх ме е — започна колебливо тя.

Посрещнах думите ѝ мълчаливо, но с внимание, като не свалях поглед от нея, за да ѝ покажа, че ще приема непредубедено каквото и да ми каже. За да я успокоя, ѝ разказах за някои от моите дарби и тя продължи да говори:

Страхувам се, защото виждам всичко — и което е още по-лошо, усещам всичко. Не зная как да намеря равновесие във всичко това. Където и да отида, виждам други като мен, които не знаят, че са такива. Виждам ангели, духовни наставници и духове на починали хора. Преследват ме тъмни същества, които ме наблюдават постоянно. Невинаги са едни и същи, но имам чувството, че им трябва за нещо. Където и да отида, винаги са с мен. Виждам и други реалности, наложени върху тази. Трудно ми е да различа кое е „истинско“ и кое не е. Което е още по-лошо, не си спомням как да се пазя. Не ми е останала никаква енергия. Всяко движение ми коства неимоверни усилия, но не преставам да се опитвам. Само дето боледувам от месеци и имам чувството, че не мога повече.

Наистина говореше искрено.

„Поеми си дълбоко дъх — рекох си. — Тук имаме много работа“. Бавно и внимателно се върнах на някои неща, които беше казала. Разговаряхме за многоизмерни реалности, различни видове енергия и как всички същества, които вижда, имат своята задача в цялостната реалност.

Докато си приказвахме, започнах да сравнявам дарбите и преживяванията ѝ с някои от моите, които са също толкова странни. Споменавах за някое от нейните преживявания и казвах: „Щом знаеш за това, значи трябва да си виждала и онова. Щом си станала свидетел на това, значи си преживяла и онова“. Тя се ококори сащисано. За пръв път срещаше някого, с когото можеше да говори за преживяванията си, и това бе вълнуващо за нея. Приказвахме си повече от три часа, като една през друга споделяхме за етерния си опит. Накрая влязохме в една от стаите за сеанси и поработихме заедно. Енергийното ѝ поле

притежаваше кадифена гладкост, но беше хаотично и със смущения заради безплодните ѝ опити да обработи емоционално информацията от преживяванията си в други светове. Докато работехме, силата ѝ нарастваше все повече. Припомних ѝ как да се пази и ѝ обясних, че много от съществата, които вижда, идват при нея просто от любопитство. Все пак не всеки ден може да се види ангел в третото измерение!

Накрая видях и почувствах как в енергийните ѝ полета се настанява равновесие. Тъй като триизмерното съществуване бе травматизиращо за нея, енергийното ѝ поле бе доста раздробено, а енергийните пътища — объркани, което караше енергията да се движи хаотично. Най-важното обаче си оставаше, че тя искаше да е добре. Най-много имаше нужда да знае, че не е сама, че преживяванията ѝ са реални и фактът, че ги има, не я прави ненормална.

Бавно, но сигурно енергийното поле на Кара започна да откликва на нашата работа. Едно след друго равнищата в енергийната ѝ система се нормализираха. Изтичането на енергия спря и тялото ѝ взе да добива жизненост. Знаех, че пълното и възстановяване е само въпрос на време. Спомням си колко благодарна се чувствах за възможността да участвам в нейното лечение. Преди да си отиде, събрах смелост и я помолих да видя крилете, които си беше татуирала, и тя се съгласи. Оказа се, че целият ѝ гръб е покрит с най-изкусно изрисуваните крила, които някога бях виждала — при това със съвършено предаден цвят! Въоръжена с факта, че е напълно нормална, Кара си тръгна с нови сили — и то само защото бе срещнала човек, който ѝ бе отделил достатъчно време и потвърдил преживяванията ѝ. Същата вечер каза на майка си, че ми е доверила неща, които не е споделяла с никого, и аз просто съм ги *знаела*. Била страшно развълнувана.

През следващите месеци тя се излекува и укрепна. Майка ѝ ми се обади да ми каже, че момичето се е превърнало в щастлива личност и дори вече си има приятел!

Както показват горните истории, понякога ангели идват в нашия свят с велики мисии, но изпадат в объркване. В нашия свят има деца, които отчаяно се нуждаят от потвържденията, които дадох на Кара. Освен младите ангели, които описах в настоящата глава, на Земята има и „възрастни“ такива. Много от тях живеят кротко сред останалите, без дори да си помръднат пръста. Други стават учители, ментори,

лечители или нещо друго от безбройните човешки проявления от финото съвършенство.

Когато божественото се сблъска с несъвършенството на човешкото (както става с ангелите, дошли на Земята), дори самото му съществуване става проблемно. Тези истории може да звучат като психотични епизоди, но мога да уверя читателите, че въпросните деца са напълно нормални. Те просто се нуждаят от подкрепа и потвърждения.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА
КАК МОЖЕМ ДА ПОМОГНЕМ?

СОЦИАЛНИ РЕШЕНИЯ

Идеята за даровити хора в нашия свят не е ново явление. Сега обаче е по-различно, тъй като все повече възрастни се пробуждат за по-висшите реалности и се раждат все повече деца с таланти, които излизат извън рамките на нормалното според съществуващата култура и обществото. И все пак ние сме нещо велико. Всички произхождаме от един и същи източник, от едно и също съвършенство, но сме го забравили. Ако искаме да отдадем нужната почит на тези деца, трябва да ги отглеждаме по подходящ начин, така че бъдещите даровити поколения да израснат със силата, смелостта и мъдростта да носят добро на човечеството. Трябва да ги признаем сега.

За да предизвикаме чудесни, положителни промени в нашия свят, първата стъпка е да приемем истината за тези деца. Не бива да позволяваме на егоизма и невежеството да застават на пътя ни. Децата на новото време са новите учители за висшата реалност. Можем ли да приемем това? Трябва! Второ, нужно е да разпространим тази информация, така че да стане общоприета истина по целия свят, тъй като явлението не е ограничено в определени географски райони. На този етап има няколко книги и филми за Децата на новото време, но те не са оказали почти никакъв ефект. Тези деца не са никакви аномалии, те трябва да бъдат показвани, а не скривани. Това са истински хора с истински чувства; просто имат изострена чувствителност и удивителни преживявания в нашия свят и отвъд него.

Вместо да гледаме на нашите даровити деца като на различни или недъгави и да ги оставим да бъдат изолирани от обществото, понеже не се вмястват в понятията ни за „нормално“, трябва да ги приемем, да се грижим за тях и да ги насърчаваме да споделят дарбите си с нас. Това, че са със способности, различни от нашите, не означава, че не са наред. Тъкмо обратното. Продължавам да срещам деца, влачени по лекари, психиатри и какви ли не други специалисти, понеже родителите не могат да ги разберат и се стараят да ги „оправят“. Лекарите не намират нищо нередно у децата и въпреки това, поведенческите проблеми, слабият успех в училище, влошените

отношения с околните и общите житейски проблеми си остават. *Тези деца са си напълно нормални.* Те просто знаят повече и си спомнят повече, но няма кой да ги чуе. Едно дете с многоизмерна осъзнатост и секционен и холографски начин на мислене не може да стои дълго време на стола. Това е невъзможно за него! Така че нека потърсим някакви начини да обградим тези прекрасни деца с обич и подкрепа, за да могат да изпълнят мисиите си.

Първото, което трябва да направим в тази насока, е да *действаме*. Това означава да приемем:

Осъзнатостта,

Общуването,

Истината.

Трябва да направим така, че всички в обществото, у дома и в училището да съзнават, че, да, някои деца са различни, но в това няма нищо нередно. Спомнете си за майката на Джон Евърет, която снабди с книгата за Индиговите деца всички учители на сина си и дори директора на неговото училище. Искаше да направи всичко възможно синът ѝ да бъде разбран. Също така не бива да се боим да говорим за неща, които не разбираме. В нашия свят постоянно стават непонятни за нас неща, но това само по себе си не е същината на проблема. Тя е в бездействието, в нагласата, че някой друг ще измисли решение. А междувременно безброй деца остават пренебрегнати, при все че биха могли да хвърлят светлина върху най-наболелите въпроси на нашето съвремие. Говорете за това! Най-важното е да кажем истината на децата, на семействата, на приятелите си и на всеки, който е част от живота на тези малчугани. В идеалния случай каквото и да диктува собствената ни система от убеждения, ако детето ни казва, че вижда ангел, то значи това е така. Ако говори мъдро или има различни схващания от нашите, така да бъде. Ако ни казва, че в стаята има и други хора и дори ги назовава поименно, това най-вероятно е истина. Ако се умълчи и разболее и не можем да намерим обяснение за това, може би гледаме в погрешна посока. Може би не получава каквото му

е необходимо, или пък е твърде напрегнато от онова, което се случва у дома или в училище. Ако детето ви казва какво си спомня от времето, преди да стане ваше дете, не му противоречете, а го разпитайте за повече подробности и му позволете да сподели с вас тогавашните си проблемни чувства и спомени. Децата не умеят да съчиняват подобни истории, особено в такива подробности. Ние сме тези, които ги учат да бъдат неискрени, като им казваме, че възприятията, преживяванията и спомените им не са реални. Когато ни помолят да им обясним неща, които, макар да сме възрастни, не разбираме, нека бъдем честни и да отговорим на въпросите им, доколкото можем, внимателно и искрено. Нека се грижим за сърцата, душите, умовете и телата им. Нека им покажем, че любовта, която чувстват и изразяват, не отива напразно.

Не можем да позволим на своето неразбиране да пречи на истинската дарба. Трябва да почитаме нашите деца. Спомняте ли си за Скай, която престана да разправя на хората каквото знае, защото ѝ се смееха? Обществото изложи на подигравки това искрено, неповторимо дете. Колко жалко, каква загуба. Нека най-сетне признаем, че в нашия свят се случва нещо наистина важно — и това са нашите деца, промените, които носят със себе си, и възможностите, които ни предоставят.

ИЗЦЕЛЕНИЕ НА ПОКОЛЕНИЯТА

Макар да са невероятно даровити, Децата на новото време не са някакъв спектакъл, някакъв цирк. Те са еволюирали човешки същества, носещи свещени послания — напомняния за това кои сме и накъде отиваме. Поставянето им на пиедестал не прави нищо друго, освен да приучи егото им на постоянна жажда за внимание. Не можем да задоволяваме болни амбиции чрез децата си. Когато се научат, че привличат внимание с дарбите си, за тях средството става по-важно от посланието и истината се размива. Постоянно се натъквам на семейства на даровити деца, където динамиката на семейните отношения е деградирала до такава степен, че детето управлява целия дом. В много от тези случаи то става нахално, дори си позволява да прави подигравателни коментари пред или за родителите си и други хора. Става властно и неконтролируемо. Тъй като такива деца изглеждат така, сякаш знаят много и са мъдри не за годините си, родители и други хора са склонни да ги поставят на пиедестал. Позволяват им да царуват без никакви ограничения или организация. Така едно дете, дошло като дар за света, става себично и жадно за внимание. Ако им позволяваме да „ръководят играта“, те ще израснат като груби егоисти. Което е в пълен разрез с намеренията ни!

Спомняте ли си какво написа Никълъс в предговора? „Въпреки че моите космически приключения включваха от разговор с Исус до посещение на Атлантида, ето ме — едновременно «всезнаещ» и невинен. Ние, Кристалните и Звездните деца, може да изглеждаме невероятно надарени, но се нуждаем от способността на света да се вслушва истински в нас, за да вървим към целта си и да се променяме по възможно най-добрия начин“. Какви мъдри думи, изразени от едно от нашите блестящи даровити деца! За тях тази даровитост е реалност и норма. Обществото е това, което ги изолира и нарича различни. Никълъс съзнава, че децата може да са всезнаещи, но все пак си остават деца, които се нуждаят от напътствия и ред, за да изпълнят онова, за което са дошли. Трябва да въведем някаква организация или граници в живота им, за да знаят какво да очакват и да се научат да

живеят в този свят. Също така трябва да насърчаваме тяхната даровитост, но по градивни начини. Например вместо да ги превръщаме в спектакъл, за да се перчим с фантастичните им преживявания или задълбочени изказвания, защо не ги запитаме внимателно и искрено дали нямат още някакви прозрения по темата? Карайте ги да изразяват с думи своите преживявания, но без драматизъм и без жажда за сензации. Също така горещо препоръчвам да си водите дневник, тъй като някои от прозренията на децата лесно може да се забравят с времето. Задавайте на детето въпроси за неговите преживявания, но не такива, на които да може да се отговори с „да“ или „не“, и най-важното, *слушайте* какво ви отговаря. Често сме толкова заети, че слушаме децата с половин ухо, мислейки за следващите си задачи. Задавайте им искрени въпроси и им отговаряйте с не по-малко внимание и уважение.

Драматизмът в тези неща действа разрушително, защото поддържа доста хаос в дома. Аз го наричам „драма и травма“, защото двете вървят ръка за ръка. Когато семейството подхожда драматично към тези неща, никой никого не слуша, но всички реагират; нещата остават неразбрани и неразрешени и се влошават. Безпорядъкът взема превес. Защо вместо това не погледнем на положението с нашите деца като зрели хора? Защо не изоставим старите семейни модели и не разрешим проблемите, които може да са се появили? Защо не дадем на даровитото си поколение един по-разумен набор от инструменти, които ще им помогнат да се справят с живота като възрастни и да изпълнят мисията си?

Ако искаме да дадем на децата си всички възможности да направят онова, за което са дошли, ние като родители, настойници, учители и приятели трябва първо да се заемем с изцелението на телата, умовете и душите си, а за това са нужни честност и почтеност. Ако не можем да бъдем честни със себе си, как ще го постигнем с друг човек, особено с децата си? Самоизцелението изисква и да се вгледаме дълбоко в себе си, за да открием защо постоянно попадаме в едни и същи ситуации и защо не ги променяме, след като ни носят само отрицателни чувства. Какво се опитваме да научим? Защо позволяваме на страха да ни управлява? Например отново и отново се озоваваме в ситуация, в която даваме и даваме, а някой се възползва безогледно от щедростта ни, без да го е грижа за желанията или чувствата ни. Когато

даваме, без да искаме нищо в замяна, това означава, че се страхуваме да не ни отблъснат или че няма да бъдем харесвани и обичани. Даването ни прави ценни за момента, но така всъщност прикриваме страха си, че не сме достойни за даден човек или хора.

Разпознаването на тези поведенчески модели е първата крачка към разрешаването на проблемите. Когато осъзнаем, че сме заседнали в тях и че това е въпрос на избор, можем да изберем друго! Не съм застъпник на идеята, че за да се излекуваме, трябва да преживеем отново всичките си болезнени минали случки. Вместо това, ако успеем да стигнем до причината за поведението ни в подобни обстоятелства, ще можем да се излекуваме почти мигновено — стига да желаем. Ставайки по-силни и разумни, ние предаваме тези качества на своите деца. Може би най-важно от всичко е да осъзнаем своето съвършенство, да си спомним, че всичко, от което имаме нужда, е вътре в нас. Ние сме могъщи същества и тъкмо това е, което трябва да покажем на децата си.

ОБЩУВАНЕ

Общуването е от голямо значение, но трябва да бъде балансирано. При все че са мъдри не за годините си, децата все още не са станали възрастни. Мъдрите им думи и постъпки понякога ни карат да забравяме, че са още деца. От друга страна обаче, не бива да говорим на Децата на новото време все едно са бебета. Дори, по мое скромно мнение, говоренето на което и да било бебе на бебешки език не му помага в развитието; по-скоро го забавя.

И обратното, някои родители натискат децата си да постигат повече успехи, защото са даровити. За съжаление, подобни модели идват от стари образци, които вече не са актуални в нашия свят. Тези образци са създали чувство на неудовлетвореност и празнота у мнозина. Не можем да товарим децата със своите амбиции; време е да се изправим пред света като пълноценни, силни личности. Нека позволим на децата да вървят по своя път. Те наистина знаят какво правят. Трябва да зачитаме постиженията им, независимо дали са големи или малки, и да уважаваме чувствата и идеите им със съзнанието, че идват дълбоко от тяхната същност.

Децата на новото време се нуждаят от открити, искрени разговори, не само с думи, но и с постъпките и енергията си. Малчуганите взимат предвид всичко това, когато тълкуват посланията ни. Те знаят къде е истината, дори когато ние не знаем. Пасват ли си думите и постъпките ни, или казваме едно, а сетне вършим съвсем друго? Какво послание изпраща езикът на тялото ни към нашите деца? Обръщаме ли се към тях с подobaваща честност и внимание, или мимоходом им подхвърляме отговорите и задачите? Пълноценно ли общуваме, или просто казваме нещата, които трябва, защото нямаме време? Наистина ли се вслушваме в думите им, или просто се отнасяме снизходително с тях и продължаваме да вършим други неща? Забелязваме ли погледа в очите им и едва доловимите промени в думите и позата на тялото? Какво всъщност се опитват да ни кажат?

Трябва да се вслушваме в думите на Децата на новото време, тъй като техните послания са от жизнено значение за човечеството. Както

казва Никълъс, когато се вслушват в тях, децата са в състояние истински да се отпуснат. Това отпускане е не само на тялото, то успокоява и духа им. Освен да се вслушваме в тях, е необходимо и да им казваме истината, каквато и да е тя, и да насърчаваме техните дарби, да ги питаме за мнението им и да способстваме всячески за по-доброто общуване. Трябва да им отдаваме цялото си внимание, когато разговаряме с тях, за да можем да ги разбираме.

Децата на новото време се нуждаят от внимателни грижи. Има голяма разлика между внимателното отношение и разглезването. Да се грижиш внимателно за едно дете означава да го прегръщаш, да го обичаш, да общуваш с него и да приемаш с открито сърце онова, което има да ти каже. Означава да му даваш повече от това просто да задоволяваш насъщните му нужди. Означава да го снабдиш с емоционалните, духовните, умствените и физическите умения, от които се нуждае, за да поддържа вътрешно равновесие. Това означава да изоставим старите модели, които вече не ни вършат работа. Това означава, че честността трябва да е от първостепенна важност. Означава и съзнателно да се настроим творчески в живота си, както и в този на нашите деца. И в никакъв случай не означава, че трябва да се отнасяме с тях като с малки възрастни — просто трябва да им обръщаме внимание и да се отнасяме с тях, както бихме искали другите да се отнасят с нас. Също така да се грижиш добре за дете означава не да му купуваш всяка нашумяла играчка или да запълваш живота му с вещи, а с цялото си сърце да бъдеш част от живота му.

Нашите деца се нуждаят от напътствия повече от когато и да било. Когато са даровити, те оставят околните с впечатлението, че могат да се справят с всичко. Макар да са достатъчно мъдри, за да разсъждават върху различните варианти и да вземат правилното решение в определени ситуации, те все пак са деца и не са толкова големи, че сами да взимат важни решения в живота си без напътствия. Можем да им помогнем, като им обясняваме, като им даваме информация, съвети и някаква организация на ежедневието. Някои от най-големите проблеми, които съм виждала при по-големи деца, идват от родители, които ги оставят сами да решават всичко, без тази свобода да е придружавана от каквито и да било напътствия. В повечето случаи тези деца започват да се чувстват несигурни, огъват се под тежестта на дадената им пълна свобода и им е нужно прекалено

много време, за да вземат решенията си. Понякога просто предпочитат да не решават нищо. Засядат на някой етап от живота си и се парализират. Трябва да напътстваме децата си с чувство за отговорност, като същевременно им даваме някаква свобода, за да се научат да решават. Например когато на детето предстои да направи някакъв избор в живота си, можем да му помогнем, като заедно обсъдим възможните резултати от различните решения. Като обсъждаме с него всеки от сценариите, то ще се научи да разглежда житейските ситуации от различни ъгли. Това ще го накара да подхожда към бъдещите си дилеми, като разсъждава, а не с цел незабавно да задоволи най-непосредствените си желания. Нужно е също така да наблегнете на въздействието, което неговите решения ще окажат върху живота на други хора. Така детето ще се научи да взима информирани решения и — да се надяваме — да избира правилно.

Трябва да говорим истината и да постъпваме според нея, защото децата усещат, когато не сме искрени. Драматизмът и преиграването са крайно нежелателни, тъй като нищо не остава скрито за малчугана. Когато с тях се общува спокойно и им се даде възможност, повечето от тези деца с охота ще разгледат дадена ситуация от всички страни. Много родители и настойници, които прилагат този принцип в общуването, обикновено откриват, че в крайна сметка научават по нещо от децата!

ДОМАШНА СРЕДА

Както вече казахме, Децата на новото време са силно чувствителни към средата. Тук под „среда“ имам предвид не само въздуха, който дишаме, земята, на която живеем, или водата, която пием, но и околността на дома и училището. Всъщност тя е навсякъде, където ходим. Средата е свързана и с естетиката — с това как изглежда, какво усещане ни дава и доколко удобно се чувстваме в нея. Тъй като енергийните полета на тези деца се състоят от светлинни честоти с вибрации, по-високи от тези на поколенията преди тях, за изграждането на тяхната среда трябва да се полагат допълнителни грижи. Енергийните полета на тези малчугани са по-чувствителни от нашата кожа. Те действително *усещат* цветовете, светлините, звуците и дори формите така, както ние усещаме нещата чрез докосване. При тях обаче все едно някой е врътнал копчето на чувствителността и я е увеличил докрай. Затова тя, подобно на антена, се простира на няколко метра от телата им. Когато енергийното поле на едно чувствително дете бъде докоснато от вибрациите на цвят, звук, форми или други стимули, детето ги усеща до дъното на душата си. Ако се чувства неудобно в дадена среда, сетивността му се превъзбужда и то реагира съответно. Макар тази чувствителност вероятно да не се регистрира на съзнателно равнище, неспособността на детето да опише с думи подсъзнателния си дискомфорт се изразява в страдание, което се отразява на настроенята и поведението му.

Настроенята и нивата на комфорт при тези деца се влияят от цветовете в тяхната среда. Меките, жизнерадостни тонове — например пастелните: сини, розови, зелени и лилави — са оптимални за създаване на спокойствие в средата. Трябва да се избягват яркото жълто или червено, тъй като ако живее сред тях, детето най-често страда от тревожност, нервност и хиперактивност. Причината е, че цветът е честота, а честотата (като енергия) е звук и движение. Енергията на цвета взаимодейства с енергийните системи и дори ги променя. Тъмните оттенъци на кафявото, синьото, зеленото и пурпурното имат бавни честоти и вероятно са твърде заземяващи за

едно чувствително дете. Чувствителното дете (или дори възрастен) може да усети тези тъмни цветове като тежест, която го дърпа надолу. Ако прекарва много време в помещения с такива цветове, то веднага ще започне да показва признаци на влошено настроение, дори на лека до умерена депресия. Ако от естетични съображения тези цветове са избрани, в съчетание с други цветове в стаята или дома, трябва да се внимава те да са със сходни честоти. Например не бива да се смесва тъмносиньо с електриково, наситено-зелено с червено или въобще всякакви цветове, които са в дисхармония.

Слуховите и визуалните стимули също са от голямо значение. Прекомерната звукова или визуална стимулация може да накара тези деца да се чувстват некомфортно или да ги претовари. Шумът от телевизор, радио, видеоигри или дори постоянни разговори вероятно ще предизвикат нежелателно поведение, така че е добре да се намалява звукът на електронните уреди, както и времето, в което да се ползват. Стаи, потънали в безпорядък, или дори стени, покрити с плакати и картини, без достатъчно свободно място по тях, също може да разтревожат или стимулират прекомерно детето. Чистите повърхности способстват за спокойствието на децата. Добре подредените етажерки, картините по стените, които са само акцент, вместо „пълнеж“, едноцветните мебели, които си пасват с интериора, и общият ред с определени места за играчки и други вещи (може би с помощта на мебели за спестяване на пространството, с чекмеджета и лавици, които не са скъпи и се намират в повечето мебелни магазини) са добри идеи за промяна в една претрупана среда. Тъй като Децата на новото време имат особено силна връзка с природата, живите растения, градинските проекти и дори течащата вода — под формата на фонтани или аквариуми с рибки — са други чудесни начини за създаване на една удобна и успокояваща среда. Основните геометрични форми добавят ново измерение към общата енергия на помещението. Сферите, пирамидите (задължително четиристенни), кубовете, осмостенниците и други такива са основни енергийни форми, които могат да се открият в цялото сътворение. Всеки от нас носи в себе си вродени спомени, които разпознават тези основни форми и реагират хармонично на тях. А и са толкова лесни за почистване!

Друго, което трябва да се има предвид, е, че вълните на електромагнитните честоти интерферират в енергийното поле на

детето и предизвикват в него нехармонични модели. Такива вълни могат да дойдат от най-различни източници, включително телевизори, компютри, захранващи кабели, микровълнови печки, видеоигри и т.н. Всеки от тях може да предизвика поведенчески проблеми или да изчерпи физическата енергия на детето.

ДЕЙНОСТИ

Тъй като Децата на новото време мислят секционнно, дейностите от линеен формат не са им от полза. Секционнно мислещият човек върши много работи едновременно в движение, така че за Децата на новото време е естествено да разпределят вниманието си на много посоки. Това, което на пръв поглед прилича на неспособност за задържане на вниманието, всъщност е способност да се следят много неща едновременно. Тези деца са като гъби — попиват всичко наоколо. Могат да превключват на различни теми без каквото и да било усилие. Например в един момент ви говорят за задачата, която са им дали в часа по рисуване, а в следващия — за многоизмерната реалност, и то без никакво предисловие. Или пък си играят с кучето, заговорват за квантова механика и после отново насочват вниманието си към кучето. Понякога това е малко изнервящо за родителите или хората, които се грижат за тях, тъй като не разбират явлението. Най-добрият начин за справяне с този тип поведение е на детето да се предоставят възможности за различни дейности едновременно. Оптималният брой е до пет. Например за съвсем малко дете можете да предоставите книжка за оцветяване с цветни моливи, хартия и боички, карти с букви, някаква игра на дъска и властелин. Всички тези дейности ще са му интересни, а освен това играта ще е съчетана с усвояване на знания. Само не забравяйте да сменяте редовно дейностите, за да поддържате интереса на детето.

Децата на новото време са склонни да оставят следи от дейностите си из всички стаи, където отиват, така че трябва да има някакви основни правила. Всяка от дейностите трябва да се извършва на определено място, приемливо за родителя, като например маса, на която, ако се разлее боя, няма да е проблем. Детето може да се прехвърля от една дейност на друга, стига да почиства и подрежда след себе си. Освен това изисквайте от него да е приключило с всичките си проекти, преди да стане време за почистване. Този подход би трябвало да реши проблема с хаоса и да облекчи родителите от постоянната необходимост да прибират след децата. Подходящ е и

когато децата са повече от едно и няколкото варианта за дейности увеличават вероятността те да ги упражняват заедно. Ангажирането на хлапетата в множество забавни и градивни дейности подхранва несекващото им творческо любопитство и дава отдушник за тяхната енергия. Така децата стават по-спокойни, а с тях — цялото домакинство.

За родители на Звездни деца посещенията на планетариуми или научни центрове е чудесен начин за подхранване на склонността им към науката. Добри решения са и конструкторите, играчките с движещи се части или двигатели, химическите комплекти (разбира се, използвани под надзор), комплекти за създаване на кристали, мравешки ферми, комплекти за изработване на радиоапарати, всъщност всичко техническо е добър избор. Разбира се, книгите винаги се посрещат с удоволствие! Подходящи са също така посещенията на паркове или зоологически градини, излети сред природата.

Но най-вече внимателно поднасяната, но последователна организация на живота е от съществено значение за тези хлапета. Ако нямат представа как изглежда успехът, никога няма да успеят. Ако нямат ясна идея за правилата, няма и да ги спазват. Децата на новото време се чувстват удобно, когато знаят много добре къде са границите. В този ред на мисли, похвалите при всеки успех също са много важни за тях. Освен това, вместо веднага да налагат наказания, родителите трябва да разговарят с детето, за да знае то с какво точно е нарушило правилата. Например ако не се подчини на някое от домашните правила, започнете разговора, като го помолите да обясни как се е получило така. Това създава осъзнатост. След това го попитайте как би могло да промени поведението си следващия път, за да вземе различно решение. И внимавайте да му дадете достатъчно време, за да ви даде обмислен отговор! Така то ще се научи да взема положителни и ефективни решения. Накрая го попитайте дали е научило нещо от ситуацията и бъдете готови да я обсъждате с него, от негова гледна точка. В много случаи съм откривала, че детето просто е имало различно схващане по въпроса и не е имало намерение да стори нещо лошо, така че гъвкавостта и търпението са много важни. Част от подхода е да изслушате детето и да му обясните правилата. Заповедническият тон не върши работа за едно Дете на настоящето —

а и за каквото и да било дете — и определено няма да доведе до успехи и семейна хармония. Децата знаят кое е правилно и кое — погрешно, и в общи линии притежават по-изострено чувство за почтеност от повечето възрастни. Родителите трябва да проявяват желание да вземат предвид и неговата гледна точка. Понякога идеите им могат да ни удивят и зарадват или пък да предизвикат още по-задълбочени обсъждания и осъзнаване на много неща както от едната, така и от другата страна.

ВРЪЗКИ

Много от родителите, с които съм разговаряла, се чувстват крайно изолирани. Те имат деца, които проявяват поразителни таланти и които понякога не изглеждат или не се държат като „нормалните“ деца, и просто нямат достатъчно възможности да се срещат с други родители и деца в същото положение. Финансите им в повечето случаи са ограничени поради големите медицински разходи или многото време, което се налага да прекарват с децата. Това затруднява пътуванията и дори понякога ги прави невъзможни. Семействата, които познавам, живеят из цялата страна — всъщност по целия свят. Те се чувстват изолирани от обществото, макар децата им да са измежду най-великите примери за човечност.

Иска ми се да се създаде мрежа, която да включва и форум за децата и родителите. Това може да е уебсайт, горещи линии, на които да отговарят родители, и събирания — всичко, което може да помогне на родителите и настойниците да се събират и да срещат други с тяхното положение. (Тъкмо по посока на тези цели, уебсайтът www.childrenofthenewearth.com планира разширяване. Също така поддържа форуми, които позволяват на родителите и децата да разговарят онлайн.) Може би бихме могли да основем система за събиране на средства, за да могат тези хора да се събират. Тогава родители, учители, деца и други ще се изправят и споделят историите и посланията си към света. Тези събития могат да се организират веднъж годишно или на две години, според средствата. Твърде често конференции от този род започват с добри намерения, но после се загубва балансът, като професионалистите правят презентации пред публиката, а семействата имат възможност да си поприказват единствено в коридора между лекциите. Една възможност за общуване между всички страни би била от всеобща полза. Може би някои от „експертите“ в областта биха могли да изнасят безплатно лекции. Аз определено съм съгласна! Друга възможност е да се организират лагери, където родителите да се събират, за да споделят опит, а децата да намират приятели със сходни способности. Добра идея е и там да

има дейности, с които малчуганите да упражняват и развиват дарбите си.

Интернет чатове и форумите са друго лесно решение за обмен на опит между родители, учители и други. Наскоро чух за един чат в Уисконсин, където група Деца на новото време разговарят за дарбите и преживяванията си. (Разбира се, децата трябва да бъдат под надзор всеки път, когато са онлайн, защото има отвратителни хора, които не само наблюдават подобни чатове, но и участват в тях.) Целта на всички подобни мероприятия е да се премахне представата, че надарените деца са аномални. Децата на новото време са навсякъде и са от изключително значение за еволюцията на човечеството, така че трябва да направим място за тях в живота си и да им помагаме с каквото можем.

ПРЕДЛОЖЕНИЯ ЗА ПРОМЕНИ В ХРАНИТЕЛНИЯ РЕЖИМ

Не съм експерт по диетология. Информацията в този раздел е събрана от събеседвания с родители и професионалисти, които са открили, че въпросните предложения се отразяват добре на децата, както и от най-обикновения старомоден здрав разум.

Тъй като човешките ДНК връзки еволюират постоянно — и накрая ще се променят изцяло, — видът информация, приемана от тялото, също се изменя. Идеалният начин да бъдете сигурни, че едно Дете на новото време получава от храната всичко, което му е необходимо, е да съставите диетата му според неговата ДНК. Ако това можеше да стане, нашите деца щяха постоянно да се променят с еволюцията на своите енергийни полета. Биха получавали оптималните за тях хранителни вещества постоянно. Представете си само — непрестанно еволюиращ хранителен режим по последна дума на науката! Разбира се, тази технология не е особено практична, а и не е достъпна за много хора. Но да се надяваме!

В нашия хаотичен свят като че ли никога нямаме време за всичко, което трябва да направим. Станали сме почитатели на полуфабрикатите, а това влече след себе си непълноценно хранене. Мнозина ядат в движение, а и децата си хранят по същия начин. Промислено приготвените храни, които само трябва да се претоплят в микровълновата печка или са напълно готови за консумация, обикновено съдържат какви ли не консерванти и съставките им по химичен състав едва наподобяват естественото си състояние. Естествено приготвените храни стават все по-достъпни и макар да струват малко по-скъпо, ползата от тях е безценна. Приготвянето на пресни зеленчуци отнема съвсем малко повече време от отварянето на консервена кутия и изсипването на съдържанието ѝ в тенджерата. Промислено консервираните зеленчуци вече са кулинарно обработени и са загубили по-голямата част от хранителните си вещества. Фактът, че нещо ни се предлага в бакалията, не означава, че е здравословно за нас. Рекламите карат повечето хора да ядат неща, които са вредни,

само защото на етикетите им пише „здравословна храна“. Също както с всичко останало, родителите трябва внимателно да преценяват кои продукти ще задоволят хранителните нужди на техните деца. Децата на новото време по принцип умеят да се вслушват в телата си и сякаш знаят от какво се нуждаят. Обикновено когато им се даде възможност, избират много здравословна храна. Най-малките са с особена изострена чувствителност в това отношение, така че е по-добре да се вслушваме в техните искания, вместо да залагаме на удобството.

Децата на новото време имат метаболизъм, който изисква те да се хранят различно, особено Кристалните деца. Трябва да ядат много често, но в малки количества, вместо обилно по три пъти на ден. Кристалните и някои от Звездните деца — особено в по-ранна възраст — биха хапвали по съвсем мъничко, като птичета. Това обаче не означава, че трябва да им подадем един морков и да ги оставим да тичат наоколо, докато го ядат. Внимателното приготвяне на ястията и закуските е много полезно за тях. (Ако някой от читателите познава даровито дете, вероятно е ставал свидетел на трудностите за него по време на вечеря. Хлапето ровичка из храната и по всичко личи, че не му се яде. Познат ли ви звучи въпросът: „Още колко хапки?“, изречен от устата на дете? Разбира се, някои малчугани просто не искат да им прекъсват играта, но тук не става дума за това. Тъй като Децата на новото време са силно чувствителни, може би трябва да се запитаме дали не се чувстват нещастни, когато трябва да ядат нещо нежелано.)

Когато малчуганите не се хранят здравословно, телесните им функции не протичат оптимално. Новите деца особено болезнено реагират на храни, тъй като — подобно на всичко останало — храната е енергия и всеки хранителен продукт има своя вибрация. Наскоро получих електронно писмо от една жена, която беше удивена от способността на своята Кристална племенница да определя от какви храни и напитки се нуждае. Веднъж майката на момиченцето му предложила сок, направен от няколко вида плодове. Детето помислило малко и след това избрало друго съчетание, в което единият от плодовете липсвал. Това не било въпрос на вкус; по-скоро знаела по някакъв начин какво ѝ е необходимо. Друг пример е с баба, която завела двете си внучета в магазин за здравословна храна. Обикновено майка им ги водела в супермаркета и им позволявала да избират какви ли не предварително приготвени ястия, както и нездравословни храни

— бонбони, бисквити и други такива. Докато бабата водела децата между рафтовете, с изненада установила, че без почти никакви напътствия от нейна страна те си избират само пресни продукти — пресни зеленчуци, плодове, сокове, ядки. Нямали никакво образование по отношение на храненето, и все пак когато били оставени да избират на воля, го правели изключително мъдро. Марките не им говорили нищо, така че явно пазарували по вътрешен усет.

Ако вашето дете постоянно има тъмни кръгове под очите, проблеми с храносмилането или други симптоми, например отпадналост, може би ще е добре да го заведете на лекар, за да се види дали няма непоносимост към някоя храна. Хранителните непоносимости натравят тялото, което на свой ред може да предизвика какви ли не проблеми, от леки до доста сериозни. С течение на времето организмът се претоварва, понеже трябва да се справя с редовните натравяния. Затова трябва особено внимателно да се избягват храни, в които може да има остатъчни хормони или антибиотици (като например месо, яйца и мляко), освен ако животните не са били отглеждани свободно или по екологично чисти технологии. Генно модифицираните храни също трябва да се избягват. Учените все още не отчитат, че когато храната се модифицира генно, това променя и начина, по който тя се усвоява от човешкия организъм. Ако генното модифициране на храните продължи, начинът, по който клетките ни реагират на различните молекули в телата ни, ще се измени. Ще се създадат нови протеинови връзки, което ще доведе до нов начин на усвояване на хранителните вещества и съответно на функциите ни като биологични организми. Тези промени ще станат част от нашата еволюция. Ако този процес продължи все така безконтролно, накрая ще се промени цялата хранителна верига, което ще причини мутации в растенията, животните и дори в нас самите.

Човешкият организъм се състои от 80% вода. Когато изгаряме калории и енергията се движи през телата ни, голяма част от тази вода се изпарява. За нас е много важно да не се обезводняваме. Кристалните деца например се нуждаят от огромни количества течности. Много от тях сякаш са измъчвани от постоянна жажда. Поради бързия си метаболизъм и тъй като са истински енергийни батерии, те изразходват течностите особено бързо. Звездните деца също се нуждаят от големи количества течности, но като че ли жаждата им се проявява на по-

дълги интервали. Освен водата, плодовите или зеленчукови сокове, млякото (по възможност екологично чисто), спортните напитки за поддържане нивото на електролитите (в умерени количества) и другите естествени напитки помагат на децата да останат хидратирани, без обаче да им вредят.

Захарта трябва да се избягва, тъй като Новите деца лесно се превъзбудват дори от малки количества. Захарта временно обръща електрическите заряди в нервната система, което възбужда миниатюрните субатомни частици в организма. Поради това известно време усещаме прилив на енергия, но после се изморяваме, защото телата ни е трябвало да работят извънредно, за да изразходват приетата захар. Понеже нервната система е съобщителната мрежа в организма, трябва да се отнасяме с уважение към нея и да не я претоварваме. Ако наистина имаме нужда от захар, нерафинирана вече може да се намери в повечето бакалии. Тя представлява големи гранули със светлокафяв цвят. Всъщност е доста вкусна. Друг удачен заместител на рафинираната захар е стевията — хранителна добавка, извличана от субтропично растение от семейството на слънчогледите. Може да се открие предимно в магазините за здравословна храна като течен екстракт или таблетки.

Вместо от нездравословни продукти, закуските може да се състоят от пресни плодове, например ябълки и портокали, фъстъчено масло, целина, сирене за намазване върху солени бисквити или резенчета целина или домашно приготвен сос, в който да се топят нарязани на пръчици зеленчуци. Не е нужно кой знае какво въображение, за да се спретне някаква здравословна закуска за детето, трябва само да отделим малко време. Съчетаването на храните също е важно. Може да не ви се вярва, но организъмът използва различни ензими, за да се справи с различните храносмилателни задачи — различни за месото, плодовете, млечните продукти и така нататък. Когато несъвместими храни попаднат едновременно в стомаха, резултатът е лошо храносмилане, което на свой ред води до какви ли не проблеми — най-често срещаният от които е напълняването. Добра идея е и да се намалят въглехидратите в менюто на детето. Удачно е да се избягва хляб, в който има химически консерванти; ако детето няма непоносимост към глутена или пшеницата, по-добре се придържайте към пълнозърнестия хляб. Горещо препоръчвам и избягването на

частично хидрираните мазнини. Те се задържат в организма около четири пъти по-дълго от обикновените масла, които са естествени и са полезна част от човешката диета. Нискомаслените продукти не винаги са здравословни!

Хранителните добавки също може да са много полезни за децата. Съветът, който най-често съм получавала от родители, учители и обгрижващ персонал относно подходящото хранене за Децата на новото време, е, че трябва да се подпомага имунната им система. Рибените масла, богати на мастни киселини оМега-3, витамин С под формата на цитрусови плодове (подпомага прочистването на лимфната система и подобрява електромагнитната проводимост в организма), витамините Е, А и Д и чесънът, както и добрите мултивитамини с минерали, са добър избор. Тъмнозелените листни зеленчуци (например спанак и лапад) притежават укрепващи здравето и дори противоракови свойства. Разбира се, винаги е добра идея да се посъветвате с лекар, преди да поставите детето на какъвто и да било хранителен режим или да му давате добавки. Важното е да се използва здрав разум, да се наблюдава как се отразява на малчуганите онова, което ядат, и да се проявява значителна гъвкавост по отношение на хранителните им нужди и желания.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА ВАРИАНТИ В УЧИЛИЩЕ

ОБОГАТЯВАНЕ НА УЧИЛИЩЕТО КАТО ПРЕЖИВЯВАНЕ

Освен домашната среда, една от най-важните области, в които обществото може да повлияе върху Децата на новото време, е училищната система. Пълноценното възпитаване на децата — като тяло, ум и дух — е от изключително значение за тяхното израстване и пълноценността на учебния процес. Понастоящем обаче ние подхранваме умовете на децата, но не и душите им. Ден след ден ги излагаме на една училищна среда, която ги изморява, докато в усилието си да поддържат някаква функционалност в нея, те се хлъзват по наклонената плоскост или стават апатични. Много от хлапетата се разболяват от болести, за които като че ли няма определена физическа причина. (Тези и следващите наблюдения важат и за много „нормални“ деца.)

Децата на новото време са толкова чувствителни, че потискащата и често хаотична институционална среда в нашите държавни и частни училища им е крайно неприятна. Класните стаи, пълни с деца от всякакъв произход и с какви ли не нагласи, им пречат да се адаптират и развиват. Обаче множеството излишни вещи и безпорядъкът в типичната училищна среда са само началото на проблема. Институционалността и прекалената строгост на средата също им действат зле. Правите ъгли, грубите повърхности и прекомерната визуална и слухова стимулация ги дразнят неимоверно. Флуоресцентното осветление е твърде ярко за тях и някои от Новите деца получават проблеми с очите и главоболие от него. Всичко това, заедно с излъчването на електромагнитни вълни от лампи, компютри и друго електрооборудване, пресушават така необходимата им енергия. Добавете и лошото поведение на някои техни съученици или учител, който се държи рязко с децата, понеже има лош ден, и ще се окаже, че Децата на новото време просто не могат да се справят в училище като останалите. Всяка подгрупа такива деца са склонни да реагират различно на ситуациите. Кристалните я чувстват до дъното на душата си и искат да „оправят“ всичко, за да може околните до един да са

щастливи — непосилна задача за едно такова мъниче! Звездните пък най-често се потапят в книга или нещо друго, което ги е заинтригувало интелектуално, и забравят за всичко останало. (Много от Звездните деца трупат чувствата в себе си и това в дългосрочен план може да им нанесе големи вреди.) Преходните или измислят чудесни начини, за да оправят положението, или фокусират вниманието към него, използвайки не особено приемливи похвати. Трети пък изцяло преминават към отрицателно поведение.

Училищата са претъпкани с деца, персоналът не достига, а бюджетът е недостатъчен, та дори учителите изпитват трудности да се представят на ниво. Добавете и съчетанието от деца, идващи от различни домове, култури и социално-икономически среди, и естественият резултат е, че хлапетата се разделят на групички, безразличие наляга голяма част от персонала и училищната система далеч не е ефективна за всички ученици. Малчуганите се мъчат да оцелеят пред лицето на това сякаш непреодолимо предизвикателство, а перспективите изглеждат мрачни и насилието се шири в училищата. Крайният резултат е необразовани, невежи човешки маси, несведущи не само за елементарни неща от науките, които се преподават в училище, но и за световните събития и проблеми. Обработват ни да приемаме чужди идеи и идеали, които ни се поднасят на тепсия, и това води до все по-голямо разделение в света, изразяващо се в насилие, войни и упадък на културата сред широките маси.

Много от тези неща започват още в училище. *Време е за голяма промяна.* Време е да се погрижим за нашите деца и е време да променим нагласите си, ако искаме нашето общество да се развие за доброто на всички. Когато възпитаваме днешните деца с помощта на нови (и по-полезни) условия и разнообразни методи на преподаване, ще започнем да виждаме отражението на нашето социално съзнание в очите им. Малчуганите ще се превърнат в силни личности и ще използват тази сила и дарбите си във всичко, което правят.

Постоянно чувам за случаи, в които специални деца със специални нужди биват помолени да напускат едно след друго училищата, в които учат. Очевидно цари всеобща липса на умения и обучение за „интегриране“ на различните. Това важи както за малчуганите с недъзи, така и за тези с по-фини различия, някои от които бяха описани в настоящата книга. Когато не насърчаваме тези

различия, ние правим лоша услуга не само на децата, но и на родителите им, на общността и на бъдещите поколения, в резултат средата и нагласите в държавните и дори в частните училища не способстват за благополучието на по-чувствителните и надарени деца.

Наскоро чух за едно момиченце с медиумични способности, което учело в държавно училище в Джорджия. Било на шест години. Тя е Кристално дете. Гледала на ръка в училищния двор, използвайки по най-невинен начин интуитивните си таланти. И я изключили от училището — с мотива, че била вещица! Да, през ХХІ век, и то в Съединените щати, хората се боят от различните! Тя е второто дете, за което чувам напоследък, изолирано от общността, задето е с особени дарби. Първото беше отстранено от училище за три дни заради подобни прояви.

Как да се справяме с всичко това в един свят, където училищата са недостатъчно финансирани, с недостигащ персонал и се пукат по шевове от деца?

За да очертая най-добре промените, които трябва да се въведат в нашите училища, като че ли ще е най-добре да ви предам думите на едно от нашите специални хлапета за личните му преживявания:

Когато ходех на специално училище, с мен се отнасяха, сякаш съм невидим. И не толкова заради физическото ми тяло, а заради моите кристални способности. Всеки ден, когато мама ме караше на училище, слушах най-красивите, одухотворени песни с уверения, че светът е добър, но когато пристигах там, тези уверения изчезваха яко дим.

Станах невидим за тях. Мисля, че усещаха дълбочината на съзнанието ми, но още не бяха готови за това. Така че вместо да ме чуят и разберат, че ме нараняват, те ме изпратиха да стоя сам в една зала, където започнах да вия от болка. „Само да се бяха вслушали в думите ми — помислих си, — да бяха отделили минутка, за да разберат, че съм пълноценна личност, а не да ме държат колкото може по-далеч от тях“. Това унищожаване на частите, разбиване на цялото, е нанадолнището, в което сме

склонни да се хлъзваме ние, Кристалните деца, когато не ни възприемат цялостно.

Смятам, че въпросът за училището може да бъде важен момент, белязан с много внимателно обмислени решения. И все пак когато Духът е на волана, а до него седят семействата на Кристалните деца, които наблюдават внимателно и се вслушват истински, децата като мен най-сетне си отдъхват. Всъщност си отдъхва вселената, понеже знае, че я чуваме. А всяко Кристално дете откликва с радост и славослови единството с Духа. Трябва да подчертая, че истинското вслушване в онова, което имаме да кажем, е ключът към нашето спокойствие в тази ситуация.

Носещият Светлина и Любов Никълъс М. Ченси, 9-годишен

Начинът, по който Никълъс описа унищожението на части от него, ме удари право в сърцето. Това е типичната за Кристалните деца гледна точка — че всички и всичко сме части от голямото Единство; когато тази истина се пренебрегва, единството на частите се разпада и всички изпитват болка. Колко от тези деца се чувстват така ден след ден, но не намират думи като Никълъс, за да го споделят с нас? Повечето от тях просто навеждат глава и изтърпяват съответния ден с надеждата, че след това ще могат да правят нещо друго, което да не ги натоварва толкова.

ДОМАШНО ОБУЧЕНИЕ

За да избегнат подобни ситуации, някои от родителите, които са осъзнали какви деца имат, вземат нещата в свои ръце и осигуряват на рожбите си домашно обучение. То позволява доста гъвкавост в програмата, а ученикът може да учи с темпото, с което се чувства най-удобно. Някои хлапета се справят отлично и им трябва съвсем малко време, а домашното образование им се отразява добре. Други, които се нуждаят от повече внимание и помощ, я получават по-лесно вкъщи, а и не им се налага да се срамуват, че възприемат малко по-бавно от съучениците си.

Вече съществува едно самодейно движение от семейства, които подхождат творчески към домашното образование на децата си. Доколкото научих, най-успешно се справят онези, които построяват програмата около предметите, които са страст на хлапето. Тогава то не само се адаптира добре, но и постига невероятни успехи в ученето. Разбира се, такъв родител никога не ограничава програмата само до онова, което интересува малчугана (например музика, живопис, наука), но създава начини то да се отдава на любимите си предмети — уроци по един или друг музикален инструмент; посещения на художествени галерии, научни центрове или нещо друго. Като част от образователната програма на едно момиченце родителите му, които имат ферма в Канзас, му разрешили да отгледа цяла нива слънчогледи. Опитът бил сполучлив и сега нивата е местната атракция. Русата и синеока хубавица проявила голямо увлечение по слънчогледите и докато осъществявала проекта си, изучила целия процес — от засаждането до прибирането на реколтата. Това момиченце отглежда и свои телета, като ги храни с бутилка и се грижи за тях, а освен това свири на пет музикални инструмента. Говори уверено по какви ли не теми, тъй като от малка е насърчавана да изразява чувствата и идеите си. Други семейства започват да следват примера им, полагайки съвместени усилия да осигуряват на децата си пълноценни програми, така че да получат добро образование.

Социализацията е нещо друго, което трябва да се има предвид, когато се обмисля идеята за домашно образование. В някои случаи то може да изолира детето и дори цялото семейство. Общуването с други деца и възрастни е много важна част от придобиването на социални умения, а също и на умения за работа с чувствата и преживяванията. Като решение на този проблем в много райони семействата оформят групи, което позволява на обучаваните възрастни деца да се събират за посещения на различни места, както и да си организират празненства. Някои дори имат свои скаутски групи. Другаде пък тези събития се провеждат с по-малко участници, което позволява да им се обръща повече внимание и способства за качеството на преживяването. Но в общи линии този вид организация очевидно работи добре.

ОБРАЗОВАНИЕ В ОБИКНОВЕНИ ЧАСТНИ УЧИЛИЩА

В обикновените, както и в частните училища, промените в средата и организирането на всеки ден могат да окажат изключително добро влияние върху успеха на детето, както и върху поведението му. Както вече казах, Децата на новото време са силно чувствителни към средата, както и към чувствата и постъпките на околните. Първото нещо, което трябва да се направи, е да се промени средата. Помислете си — когато отидете в някое училище, как ни изглежда то? Какви усещания предизвиква в нас? В скучен зелен или сив цвят ли са боядисани стените? Подовете корави и студени ли са? Дали общата атмосфера не крещи „нисък бюджет“ или „строги правила“? Плаши ли ни нещо в него и ако да, защо? Дали защото „реториката“ на определен вид среди предполага непреклонни правила, строга власт и осезаеми обиди? Освен това в някои училища не е особено чисто. Боята се лющи, осветлението е твърде ярко, а обзавеждането е старо и неудобно. Нещо повече, отвсякъде стърчат остри ръбове и ъгли и има твърде малко растения и животни. Това обикновено оставя неприятно усещане у хората. Парадоксалното е, че освен безинтересна и невдъхновяваща творчеството, тази среда е твърде натоваща с прекомерната си слухова и визуална стимулация.

Представете си как се чувстват нашите деца, били те даровити или не, когато са принудени да седат на корави, неудобни чинове. Обикновено са наредени в редици и всяко от тях си има място, определено от учителите или по силата на навика. Всеки трябва да си намери място, което да го идентифицира, и обстоятелствата приучават децата да изхвъркват от местата си още щом удари звънецът, независимо дали учителят е приключил.

СВЕТЛИНИ, ЗВУЦИ И ЦВЕТОВЕ

Да започнем със средата. Първо, и на децата, и на персонала ще се отрази по-добре едно непряко, естествено осветление, което да не излъчва толкова електромагнитни вълни като флуоресцентното. Електромагнитните полета засягат всеки в някаква степен, но за Децата на новото време те са осезаеми енергийни полета, които нахлуват в телата им и ги разболяват. Електромагнитните излъчвания разбъркват хармоничната подредба на частиците в енергийните полета и енергийните връзки в и около тялото се променят, което в повечето случаи оказва разрушително въздействие върху детето. Кристалните деца се влияят най-зле от електромагнитно замърсяване и много от тях страдат от умора и главоболие поради яркото осветление в класните стаи. Други електронни уреди, като например компютри и монитори, също имат отрицателно въздействие върху човешкото енергийно поле и следователно върху здравето на тези деца. Електромагнитното замърсяване в класните стаи може да се намали, като старият тип монитори се сменят с плоски, чието излъчване е доста по-слабо. (Електромагнитното замърсяване може да се измери със съответен уред, който не струва скъпо.)

Друг фактор, който засяга както способността на децата да задържат вниманието си, така и общия им комфорт, е онова, което наричам визуално и слухово претоварване. Този вид „удар за сетивата“ се получава, когато в зрителното поле има толкова много неща, че се създава вътрешно усещане за хаос, или пък когато шумът е толкова силен, че изморява. Помислете си само — когато някой увеличи прекалено звука на телевизора, колко дълго ще издържите, преди да го помолите да го намали? В училище постоянно има някакъв шум в класната стая и коридорите, както и такъв, който идва отвън, и това разсейва децата. В една работеща институция просто винаги се чуват много звуци, които биха могли да бъдат „намалени“.

Опростяването на средата, визуалните и слуховите дразнения ще допринесе много за удобството на всички деца. Това може да се постигне лесно, с едно пренареждане на класните стаи и коридорите.

Подредете книгите и принадлежностите, а където е възможно, монтирайте шкафове или вратички на лавиците, така че претрупаните места да бъдат покрити и да се виждат предимно гладки повърхности. В повечето училища окачват по стените картини, рисунки и завършени проекти на децата. Освободете се от подобни визуални претрупвания. Защо тези неща не бъдат излагани на определено място в училището, като например „Зала на постиженията“ или „Стена на мечтите“, и децата да бъдат водени редовно там? Така вместо да престанат да забелязват работите на другите, ще могат да покажат своите, и то с подходящата нагласа. Защо да не представим изработеното от тях като нещо специално? Защото то е! Като алтернатива на слуховото претоварване може да се избере някаква тиха, но не монотонна музика, която да създаде спокойна, уравновесена атмосфера. Това ще заглуши и външните звуци, които може да разсеят децата.

Цветовете са много важни при създаването на спокойна, не толкова хаотична среда, която да способства за по-лесното усвояване на знания. За съжаление, повечето училища се задоволяват с обичайното зелено или сиво. Както вече казах, цветът е енергия и има своя честота, а честотата на свой ред може да повлияе върху настроенята и дори върху представянето ни. За да се създаде положителна среда, светлите цветове са задължителни. Съчетанията на тези цветове в една стая могат да променят коренно вида ѝ. Най-подходящи са пастелните тонове на жълтото, пурпурното, виолетовото, синьото, розовото и зеленото, (масленозеленото и тревистозеленото също вършат работа). Земните тонове прекалено много заземяват, така че се откажете от тях — освен ако намерението ви не е децата да си подремват сладко! Също така стойте далеч от тъмни, наситени цветове като тъмносиньо и червено.

ПОДРЕДБА НА СТАЯТА

След създаване на подходяща цветова атмосфера може да се направят още положителни промени. Първо, смекчете острите ъгли и ръбове на мебелите и тяхната подредба, където е възможно. Оптималната класна стая би била кръгла, без абсолютно никакви ъгли. Това би направило атмосферата по-мека, по-съгласувана със законите на свещената геометрия — формите, върху които е построено цялото творение. Подредете нещата в стаята геометрично, така че да личи ред и спретнатост. Във всеки от нас има вътрешен афинитет към геометричните форми и те могат да окажат интересно положително въздействие върху всички. Най-благоотворни са сферата, четиристенната пирамида, кубът и квадратът. Те са приятни за окото и подтикват към усвояване на знания.

Както вече споменах, чиновете в класните стаи най-често са подредени в редици. Разчупете обстановката, като разпръснете чиновете така, че да се образуват малки групи деца със сходни умения. Ако класът не е твърде голям, наредете чиновете в кръг. Извадете от уравнението йерархията и сравняването между децата. Направете учителя част от групата, като сложите масата му в окръжността или по средата ѝ. Посланието на тази подредба е, че всички са еднакво важни. Освен това децата ще могат да се виждат едно друго и ще общуват по-лесно, без някой да се разсейва, защото пред или зад него седи друг. Обстановката веднага става по-задушевна. Също така кръговото подреждане позволява децата да се разположат на групички по сходни постижения или пък да се размесят, така че да се допълват взаимно. По този начин те ще се научат да работят заедно, да си поставят предизвикателства едно на друго и да израстват като отбор. Постепенно ще добиват самочувствие в общуването си и умения за лоялност, приятелство и отговорност, които ще им помогнат по-нататък в живота.

За секционен мислещият човек кръговото подреждане носи и други ползи. Задачата или въпросът може да се постави в средата. На децата се обяснява, че кръгът е нещо като циферблат на часовник.

Задачата по средата е мястото, където са закрепени стрелките. Всички деца подред трябва да допринесат с нещо за решаването ѝ. Започва детето, което се намира на 12 часа, после това на 1 часа изказва мнението и прозренията си и така нататък. Така дискусиата ще доведе до едно добре обмислено решение.

ПРИРОДНИ ЕЛЕМЕНТИ

Децата на новото време са силно чувствителни към своята среда, природата и планетата въобще. Живите растения са много важни за създаването на една естествена среда. Другите живи елементи са простишки, и все пак много ефикасни допълнения в класната стая — аквариум с рибки, малко животно, за което децата да се грижат, или дори домашни любимци „на гости“ за деня. Всичко това ще създаде една активна, но спокойна за учителя и учениците атмосфера. Течащата вода под формата на малък фонтан пречиства енергията в стаята и осигурява приятно ромолене, което смекчава обстановката, но не пречи на занятията.

Друг чудесен начин за насърчаване на спокойната и положителна нагласа е класът да се извежда навън, когато времето го позволява. Позволете на всяко от децата да си донесе постелка или одеяло, което да бъде личното му пространство навън. Нека си свалят обувките (ако са достатъчно големи, за да могат после сами да си ги обуят) и да почувстват тревата с ходилата си. Насърчете ги да затворят очи и да почувстват ветреца. След като се отпуснат за няколко минути, ги накарайте всяко да седне на постелката си и да участва активно в урока. Гимнастика като тай чи, разтягане или от време на време волни танци повишават тонуса на децата и способността им да задържат вниманието си. Това може да се направи или сутрин преди първия час, или след обяда, за да се премахне обичайната сънливост. Не са нужни кой знае колко усилия, за да могат децата да се забавляват в училище!

ПО-МАЛКО ОРГАНИЗАЦИЯ, ПОВЕЧЕ КОМФОРТ

Често училищният ден е строго организиран, което включва определени часове в определено време и срокове за изпълняване на различните задачи — което подлага много деца на твърде голямо напрежение. Тъй като мислят секционнно, Новите деца са напълно в състояние да вършат по няколко неща едновременно през целия ден. Вместо да работят в линеен формат, за тях ще е далеч по-добре да се създаде кръгова система, в която да има пет или повече дейности. В определен ден се дават задачи по различни предмети и материалите за всяка от тях се поставят в павилиони на определено място. Във всеки от павилионите трябва да има задачи като теми за писане, книги, които да се прочетат, истории, които да се изтълкуват. Разумно е да се поставят някои правила, но редът на избиране на задачите да остане лично решение на детето. То може да работи по повече от една задача едновременно, но не може да продължи на следващия кръг, докато не довърши всичко на предишния. Идеята е да не стане така, че хлапето да реши всичките задачи по математика за един ден и след това да лентяйства. На определено ниво трябва да се свърши цялата работа, но имат избор как да подходят към задачите.

В училищата, където прилагат кръговата система, веднага се установява, че много от децата, които преди това сякаш са имали СДВ или СХДВ, подобряват неимоверно успеха си. Всеки има възможност да продължи нататък, ако свърши по-рано работата си за деня или седмицата, а по-бавните не са подложени на напрежение да приключат заедно с останалите. Конкуренцията е отличен педагогически инструмент, стига да се използва отговорно и почтено. Откритото сравняване на децата обаче не е удачно. Всяко дете е различно, със своя гледна точка и мнение за всяко нещо. Сравняването на децата може да ги накара да се съмняват в себе си, което да доведе до проблеми със самооценката.

НАСЪРЧАВАЙТЕ ОТКРИТОТО ОБЩУВАНЕ

Общуването е един от най-ценните активи, които можем да дадем на нашите специални деца. През повечето време в училище им казват какво да правят и кога, но рядко се споменава как и защо се случват нещата. Не им се казва какво ще стане по-нататък, така че не знаят какво да очакват. Когато знае какво следва, детето се чувства много по-сигурно в преживяванията си. Неизвестното често създава напрежение, а то лесно може да се избегне с ясно, последователно общуване.

Във всяка класна стая има моменти, когато някои деца започват да пречат на другите с държанието си. Когато в час или отвън на игрището изникнат проблеми, някой бива порицан или наказан и животът продължава. Обаче за децата, които са станали свидетели на събитието или са участвали в него, проблемът в много от случаите остава нерешен. Наскоро с радост научих за едно частно училище, където всеки ден отделят време за открита дискусия между децата. В техните кръгове това време се смята за „безопасна зона“, когато могат да изразят свободно мислите си за учителя и другите деца, без укор или последици. Позволено им е да говорят каквото им е на сърцето, да изразяват тревогите си и дори да споделят със съучениците си какво са почувствали от техни постъпки. Разбира се, този форум е насърчаван и провеждан под надзора на училищния персонал и са въведени някои основни правила, които не позволяват разговорът да се отклонява от положителния, градивен тон. Управата на училището открила, че като дава възможност за този чудесен процес, децата се чувстват много по-удобно и непринудено, а общуването се улеснява.

Много от децата, които се държат лошо, го правят, защото търсят внимание, чувстват се отегчени или имат други проблеми у дома или в училище, които не са обсъдени или решени. В една по-положителна обстановка тези деца се научават, че подобни постъпки не са приемливи за другарчетата им, но и чуват добри неща за себе си (това е едно от правилата), така че вместо да се настроят отбранително, си

вадят поуката, че лесно могат да променят поведението си и това да им донесе добро, без заяждания или сбивания.

Най-общо казано, за да оказваме подкрепа на Децата на новото време, са нужни просто здрав разум, желание и последователност. Ако проявим далновидността да дадем на нашите малчугани онова, от което се нуждаят у дома, в училище и в социалните институции, ще отгледаме едно удивително поколение от чувствителни, даровити хора, които могат и ще доведат нашия свят до невероятно обединение и напредък за благо на всички.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА И ТАКА, КАКВО СЛЕДВА?

С всички тези промени и ускорена еволюция, как трябва да постъпваме отгук нататък? Какво ни очаква? Първо, ако не се съпротивляваме на неизбежните промени в човешката раса и се научим да ги приемаме, да им позволяваме да разцъфтят с безбройните възможности, които може да ни предложи творението, постепенно ще открием, че светът се е превърнал в едно доста обещаващо място. Ще преживеем спонтанно пробуждане на личните си дарби на безброй равнища. Ако някои от нас откликнат с лекота, ще го направят и други. Съзнанието на всички хора може и трябва да се издигне до по-висш, по-положителен опит, ако имаме смелостта да участваме съзнателно в еволюцията и да насърчаваме положителните промени в себе си и децата.

Кристалните енергийни полета на Децата на новото време започват да изсветляват. Постепенно ще се превърнат в дъга от пастелни цветове, а накрая — в чисто бяла светлина. С настъпването на тези промени еволюционният процес ще набере скорост. Скоро ще станем свидетели на зората на едно ново човечество, което помни своите корени, своя източник. То ще има безкрайна история и безгранично бъдеще. Ще преживеем нови, вълнуващи начини за възприемане на реалността и ще осъзнаем единството на всички и всичко.

С течение на времето все повече Деца на новото време ще заемат отговорни длъжности, за да променят света социално, политически и технологично. Те ще ни научат да приемаме съвършенството и да не изолираме никого. Скоро, след около 12 години, на Земята и отвъд нея ще се роди нова вълна от деца. Много от тях ще дойдат като завършени индивиди, пазещи безгранични спомени от преди историята, каквато я познаваме, до необятното бъдеще. Те ще използват тези спомени и знанията си в полза на всеки, до чийто живот се докоснат, и на всяко място, което осветят с присъствието си.

Новите деца ще ни донесат дарове, за каквито на този етап не можем и да си мечтаем. Те ще бъдат децата на бялата светлина, носейки всички честоти в хармонично съвършенство, в напълно балансиран спектър от светлина, който идва право от Източника. Енергийните им полета ще се развиват във възходяща спирала, усъвършенствайки се във всеки момент. Тези деца ще бъдат талантиливи телепати, хора с големи сърца, лечители, учители и духовни водачи — при това преди още да са проговорили. Самото им присъствие ще промени завинаги живота на хората около тях. Децата на бялата светлина ще приемат безрезервно своите дарби, ще ги използват инстинктивно и без колебание. Те ще бъдат вълшебни същества — мъдреци, които идват в нашия свят от необятната реалност като Учители на всички времена. Ще бъдат жив пример за извисен начин на съществуване и ще ни покажат какво е било и може отново да бъде в нашия свят, стига само да отворим сърцата си и да си спомним, че *всички сме едно и на света съществува само любов*.

Най-главното засега обаче е да продължим да се грижим за Децата на новото време. Тъй като еволюцията се извършва чрез нашите деца, трябва да направим всичко възможно да променим средата, училищата, домовете и отношенията си. Трябва да поддържаме гъвкавост, тъй като при тези деца всичко е възможно! Сега те се нуждаят от нас. Давайки им подкрепата си, ние подкрепяме и себе си, тъй като се подготвяме за следващата вълшебна вълна от представители на новото поколение.

Както казва моят приятел Никълъс, трябва да се вслушваме истински в нашите деца. Не е твърде късно. Точно сега е най-подходящото време да започнем.

ПРИЛОЖЕНИЕ

ОЩЕ ИНФОРМАЦИЯ ЗА ДЕЦАТА НА НОВОТО ВРЕМЕ

По-долу е даден списък от уебсайтове, литература и филми, които дават много информация за Децата на новото време. Имайте предвид обаче, че това не са препоръки. Авторката не е прочела или изгледала всичките. Повечето ми бяха препоръчани от родители, учители и специалисти, които работят с Децата на новото време. Давам списъка просто като допълнителни източници на сведения за тези деца. Както с всяка друга информация, използвайте здравия си разум, за да прецените доколко да ѝ вярвате.

УЕБСАЙТОВЕ ЗА ИНДИГОВИ ДЕЦА

www.indigochild.com

www.artakiane.com/home.htm (Сайтът на Акиейн — вундеркиндът на изкуството и душата.)

www.greatdreams.com/indigo.htm

www.indigochild.net/a_homeframe.htm (Международен сайт)

www.childrenofthenewearth.com (Уебсайтът на списанието — дава информация за Индиговите деца и Кристалните деца.)

www.indigochildren.meetup.com (Дава информация за групите от родители и деца в околността.)

www.experiencefestival.com/indigo_children (Връзки към други източници)

www.starchild.co.za/articles.html (Дава много връзки към други статии и сайтове за Индиговите деца и Кристалните деца.)

УЕБСАЙТОВЕ ЗА КРИСТАЛНИТЕ ДЕЦА

www.spiritlite.com (Уебсайтът на авторката)

www.childrenofthenewearth.com

www.nicholas.citymax.com/indigo_nicholas (Уебсайтът на Никълъс)

www.thecrystalchildren.com

web.mac.com/LorrinsWorld (Уебсайтът на Лорин)

www.lightworker.com/beacons/101502AwakeningCrystalChildren
(Стийв Родър дава информация, която е събирал от случаите, когато е ставал проводник; те са публикувани и в „Седона Джърнъл ъф Имърджънс“.)

[www.metagifted.org/topics/metagifted/crystal Children](http://www.metagifted.org/topics/metagifted/crystal%20Children) (Сайт с обща информация и връзки към много други сайтове)

www.experiencefestival.com/Crystal_Children (Дава много връзки към други източници.)

www.enchantedlearning.com/Home

www.learnnc.org/index.nsf

www.ket.org/cgi-plex/watchseries.pl?&id=AJONO

www.learner.org/jnorth

www.childrenofthenewearth.com/infoforteachers/index

www.theindigoevolution.com

www.cosmikids.org

www.childrenlights.com

www.planetlightworker.com

ДОПЪЛНИТЕЛНА ЛИТЕРАТУРА

Attention-Deficit Disorder: Natural Alternatives to Drug Therapy (Natural Health Guide) by Nancy L. Morse.

ADD: The Natural Approach by Nina Anderson and Howard Peiper (може да се намери и на аудиокасета).

Without Ritalin: A Natural Approach to ADD by Samuel A. Berne.

Natural Treatments for ADD and Hyperactivity by Skye Weintraub.

Bach Flower Remedies for Children: A Parents' Guide by Barbara Mazzarella.

The Essential Flower Essence Handbook by Lila Devi. (Обяснява как да се използват цветните есенции, за да се подпомага емоционалното равновесие на деца и тийнейджъри.)

Beyond the Indigo Children: The New Children and the Coming of the Fifth World by P. M. H. Atwater.

Indigo Children by Lee Carroll and Jan Tober.

Indigo Celebration by Lee Carroll

Creative Activities for Young Children by Mary Mayesky.

The Secret Spiritual World of Children by Tobin Hart, Ph.D.

Raising Your Spirited Children: A Guide for Parents Whose Child is More Intense, Sensitive, Perceptive, Persistent, and Energetic by Mary Sheedy Kurcinka.

Raising Psychic Children: Messages from „Thomas“ by James F. Twyman.

Emissary of Love by James Twyman. (Посетете неговия уебсайт на адрес www.emissaryoflight.com или се свържете с него на james@emissarybooks.com.)

ДЕТСКИ КНИГИ

Full Moon Stories — Thirteen Native American Legends by Eagle Walking Turtle Arrow: *A Pueblo Indian Tale* by Gerald McDermott.

Places of Power by Michael DeMunn. (Разказва се за свещени места и светостта на децата.)

Native Plant Stones by Joseph Bruchac. (Разказва за „слушането на растенията“ и получаването на тяхното „лекарство“.)

The Sacred Tree by Four Worlds Development Project. (Разказва за даровете на четирите посоки.)

The Little Soul and the Sun by Neale Donald Walsh. (Разказва на децата за истинския произход на душите им.)

SunDancer Speaks of Life, Dream and Freedom: We are the Generators of the Myths, Stories and Legends of a Future Age by Edward Hays.

Hope for the Flowers: A Tale Partly About Love, Partly About Revolution and Lots of Hope for Adults and Others (Including Caterpillars Who Can Read) by Trina Paulus.

Special Gifts: In Search of Love and Honor by Dennis L. Olson.

The Children's Book of Virtues by William J. Bennett.

Children of the Sun: A Spiritual Journey Using Story and Songs by Laurel Savoie and Emery Bear (заедно с компактдиск).

ФИЛМИ

The Indigo Evolution, by James Twyman, Stephen Simon, Kent Romney, and Doreen Virtue.

ДРУГИ ПОЛЕЗНИ УЕБСАЙТОВЕ

www.healingarts.org/children/holmes.htm#exam (Сайт на д-р Ейми С. Холмс. Предлага варианти за лечение на аутизъм.)

www.cem.msu.edu/~ceml81h/projects/97/mercury/#anchor233568
(Сайт на Андрю Волц, Джейк Уийвър и Дийн Шулц. Разглежда се токсичността на живака за човешкия мозък.)

www.academy.d20.co.edu/kadets/lundberg/dna (Показва рисунки на човешка ДНК.)

www.articles.news.aol.com/news/article (Предлага повече информация за храненето според ДНК.)

www.drboylan.com (Сайт на Ричард Бойлън; вж. и 42-та признака, че едно дете е Звездно дете на www.drboylan.com/strkidsigns.)

Издание:

Мег Блекбърн Лоузи. Децата на новото време

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.